

Lam Phụng

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 1

Tiết trời se lạnh, báo hiệu mùa đông đang đến dần . Không khí như ướp đậm khoác vào người cảm giác rét, ướt và giá buốt . Không giống như bao mùa đông của những năm qua . Chỉ mới đầu tháng mười âm lịch , giá rét đã ập đến thật nhanh . Điều này cho thấy mùa đông năm nay sẽ thật lạnh.

Những cánh hoa hồng màu vàng nhạt còn ướt sương đêm, bắt lấy ánh nắng ban mai phản chiếu long lanh như những hạt kim cương . Chúng đung đưa nhẹ nhẹ trong làn gió vừa thoảng qua, trông càng thật đẹp.

Bà Cẩm Hằng thức dậy từ sớm , một phần do tuổi tác đã cao, một phần do chứng bệnh khắp khớp . Cứ mỗi lần vào mùa lạnh, nó lại hành hạ bà đau nhức vô cùng . Tuy ngoài năm mươi , song trên khuôn mặt người đàn bà này vẫn còn phảng phất những nét đẹp của một thời con gái . Mà giờ đây, sự quypiễn rũ ấy được di truyền cho cô con gái mang tên Vũ Thường . Bà cầm lấy, đoàng ngồi xuống ghé mảy cạnh đất, lau sơ lớp bụi mỏng trên tấm kính bên ngoài . Chẳng hiểu bà đang nghĩ gì, chợt bà cười nhẹ rồi xỉ tay vào tấm hình như đang trò chuyện thật cùng Vũ Thường

Bà Cẩm Hằng đang dùng cây chổi lông gà quét dọn trong tủ nhỏ . Bà dừng

tay, rồi nhìn vào tấm ảnh cô con gái Vũ Thường :

- Giống cha mà y như đúc.

Bà Cẩm Hằng luôn cho rằng, Vũ Thường rất giống người chồng quá cố của bà, nhưng mọi người lại nói Vũ Thường với bà giống như khuôn đúc.

Ngắm một lúc , bà Cẩm Hằng đặt tấm ảnh trở lại vị trí cũ và tiếp tục công việc đang dở dang.

Căn nhà đang ở tuy nhỏ , nhưng được cái gọn gàng , ngăn nắp . Trước đây , gia đình bà sống trong thành phố , cuộc sống đầy đủ thuộc loại khá giả .

Nhưng từ khi chồng bà gặp tai nạn qua đời , mức sống gia đình có phần xuống dốc . Bà chỉ có mỗi cái nghề may , nhưng không dùng từ lúc có chồng . Cho nên để chống đỡ với sự thiếu hụt trước sau, bà đành bán đi căn nhà, nơi giữ biết bao kỷ niệm vui buồn của cuộc sống đời bà, ra ngoại thành mua lấy ngôi nhà nhỏ này.

Cũng kể từ đó, Vũ Thường đành bỏ dở việc học . Nàng tìm lấy một công việc thích hợp , để phụ giúp với mẹ trang trải nợ nần , lo cho đứa em trai tên Vĩ Tân.

Đang cúi húi dọn dẹp, bà Cẩm Hằng nghe có tiếng máy xe dừng lại rồi tắt hẳn ngoài cổng rào . Bà dừng tay, ngóng ra sân nghĩ, có lẽ Vũ Thường về tới . Theo lệ thường , cứ vào thứ bảy cuối tuần , Vũ Thường không có làm việc . Nàng sẽ rời thành phố để trở về nhà vui cùng mẹ . Đến sáng thứ hai, nàng mới quay trở vào thành phố, bắt đầu cho một tuần làm việc mới.

Bà Cẩm Hằng nhận ra người ngoài cửa rào không phải Vũ Thường, mà là Đông Sơn, một thanh niên làm việc chung với Vũ Thường ở công ty trong thành phố.

Độ nửa năm nay, Đông Sơn hay lui tới đây thăm viếng bà . Lần nào cũng mang quà đến biếu . Lúc lọ thuốc trị chứng thấp khớp của bà , lúc chia đầu xanh hoặc bánh trái gì đấy . Bà hiểu Đông Sơn có ý đeo đuổi Vũ Thường .

Đôi lần, bà có dọ hỏi ý cô con gái , nhưng Vũ Thường dường như không mấy thích, nên bà lại thôi, không đề cập tới nữa.

Bà Cẩm Hằng bước ra cửa rào, mở chốt đẩy nó sang một bên . Nét mặt bà tươi tỉnh, bà dịu dàng cất giọng :

-Sao sớm thế cháu ? Vào nhà đi.

Đạ . Tại hôm nay con đi công tác nên ghé tạt qua chỗ bác một tí rồi sẽ đi ngay . -- Song dẫn xe vào sân , nhìn vào mặt người đàn bà - Hôm nay, trông bác rất tươi . Chắc trong người khỏe hả bác ?

- Ôi ! Bệnh của bác như giả đò vậy . Biết lúc nào khỏe lúc nào mệt . Vào nhà đi cháu.

Đông Sơn cầm một túi xốp, theo chân bà Cẩm Hằng vào phòng khách , rồi đặt nó lên bàn . Bà Cẩm Hằng chớp mắt :

- Cái gì nữa đây ? Bác không nhận đâu.

- Có gì đâu bác . Thằng bạn của cháu vừa đi Hàn Quốc về . Mua được ít chai sâm, cháu nài lại vài chai đem đến biếu bác.

- Thôi . - Bà Cẩm Hằng xua tay -- Cháu cứ cho đôi hoài , bác ngại lắm . Với lại, con Thường biết, nó sẽ cự nự bác cho xem . Hay cháu mang về cho mẹ cháu dùng.

Đông Sơn đẩy túi xốp qua phía bà Hằng :

- Dạ , cháu có để lại mấy chai rồi ạ . Bác cứ nhận cho cháu vui . - - Thấy bà Cẩm Hằng còn ngần ngại, Sơn nói tiếp -- Nếu Vũ Thường bắt gặp, bác cứ nói của ai đó tặng bác hoặc mua gì đấy, đừng nói của cháu được rồi.

-Cháu nghĩ Vũ Thường sẽ không nhận ra quà này của cháu hay sao ?

Giọng Đông Sơn dứt khoát :

- Nhưng bác cứ nhận cho cháu vui.

Rồi như sợ bà Cẩm Hằng từ chối, Sơn đứng dậy :

- Thôi, cháu phải đi đây.

- Ở lại dùng điểm tâm với bác rồi hẵng đi --- Bà Hằng giữ khách.

- Dạ . Hôm nay, cháu đi công tác cho công ty, không thể ở lại được . Để hôm nào rảnh, nhất định cháu sẽ ở chơi lâu.

Bà Hằng châm nước trong phích ra bình trà, rót một tách, đẩy qua Đông Sơn :

- Uống tách trà nóng cho ấm, rồi hẵng đi.

KHông thể từ chối . Đông Sơn ngồi trở xuống, nhìn quanh , nói :

- Vĩ Tân đâu, này giờ cháu không thấy ?

Nghe nhắc đến cậu con trai, nét mặt bà chợt buồn . Một tiếng thở dài nghe não ruột :

- Ba hôm nay, nó có về nhà đâu . Chỉ cần nó được một phần của Vũ Thường thôi, bác đã mãn nguyện lắm rồi.

- Bác đừng buồn -- Đông Sơn an ủi - - Vĩ Tân trẻ người non dạ , chưa ý thức thôi ạ . Cháu tin rồi đây em nó sẽ thay đổi.

Bà Cẩm Hằng chỉ gật nhẹ đầu , chẳng nói gì thêm . Bởi lẽ bà cũng không biết phải nói chi ?

Đông Sơn ngồi nán lại thêm mười phút chuyện trò với bà Cẩm Hằng, rồi rời nhà ra đi . Bà Cẩm Hằng tiễn chân Sơn đến tận cổng rào mới chịu trở vào.

Chưa được bao lâu, Vũ Thường đã về đến . Nàng dẫn xe vào trong sân rồi đi thẳng vô nhà . Bà Cẩm Hằng từ nhà sau trở lên , nét mặt rạng rỡ :

- Mới về hả con ?

- Dạ, con mới về . Mẹ khỏe chứ ạ ?

- KHỏe . -- Bà Hằng vừa trả lời con gái , vừa nắm tay Vũ Thường kéo lại ghế cùng ngồi xuống -- Hôm nay, mẹ trông con hơi gầy đây.

Vũ Thường siết nhẹ tay mẹ :

- Trời đất ! Cui mẹ đó . Lần nào con về , cũng bảo " gầy hơn trước " . Con còn đang muốn giảm cân đó.

- Không nên --- Bà nghiêm sắc mặt.
- Ồm quá , lấy sức đâu để làm việc tốt . Phải bồi dưỡng cho khỏe vào.
- Mẹ muốn con gái mẹ trở thành béo phì ha ? Lúc ấy, không ai thèm ụng con gái của mẹ đâu đấy.

Bà Cẩm Hằng lườm yêu con gái :

- Có khối chàng theo đuổi, nhưng tại con của mẹ có chịu màng tới đâu nào.
- Mẹ lại nói gì nữa đây ?

Bà Cẩm Hằng hát hàm về phía bích xóp để đằng kia :

- Đông Sơn vừa ghé qua . Nó biếu mẹ mấy chai sâm Cao Ly gì đó.
- Lúc nãy vào nhà, con đã thấy rồi . Mẹ nhận chi vậy ?
- Mẹ có thể từ chối được sao . ? Hay là con mang vào trả lại cho nó ?

Vũ Thường ngã tựa đầu vào thành ghế, đôi mắt nàng lim dim ra chiều nghĩ ngợi.

Bà Cẩm Hằng nhìn con gái . Đoạn bà khẽ vén mấy sợi tóc lòa xòa trước trán cho con, thốt nhẹ :

- Người ta tốt với con như thế , thử nghĩ lại xem.

- Trời ạ ! Đông Song tốt với mẹ chứ có tốt với con bao giờ , sao mẹ nói vậy
- Rõ khi ! -- Bà Hân xỉ ngón tay vào thái dương con gái -- Còn giả đồ vờ vịt . Nếu không vì con, Đông Sơn sao tốt với mẹ được . Định " đánh trống lảng " hả ?

Vũ Thường ngồi ngay lại . Nàng nắm lấy bàn tay của mẹ :

- Mẹ Ơi ! Cho con xin, được không ? Đừng nhắc đến anh ấy nữa . Tụi con không thể đâu.

-- Con có cho người ta cơ hội nào đâu, mà bảo được hay không ?

Vũ Thường đứng dậy, nàng muốn kết thúc câu chuyện sớm . Thấy thế , bà Hằng nói nhanh :

- Nếu không muốn mẹ nói , hay con đưa " người trong mộng " của con về đây cho mẹ biết.

- Người trong mộng, trong mơ gì chứ mẹ ? Con có ai đâu.

Nói dứt , nàng ù chạy ra nhà sau để tránh né . Nhưng nhìn thấy đôi giày của em trai dưới đi - vắng . Nàng chững lại , xoay qua nhìn mẹ , hỏi :

- Vĩ Tân đâu ? Nãy giờ , sao con không thấy nó vậy mẹ ?

Đang vui, nét mặt bà Cẩm Hằng chuyển sang sắc buồn :

- Ba hôm nay nó không có về nhà . Mẹ cũng không biết nó đi đâu.

Trong lòng Vũ Thường không vui . Song, nhìn thấy sắc mặt của mẹ dàu dàu , nên nàng cũng chẳng muốn làm mẹ buồn thêm, bèn thốt :

- Được rồi . Để nó về, con sẽ nói chuyện.

- Nhà chỉ có hai chị em . Nó là đứa làm cho mẹ lo lắng nhiều nhất . - Bà thở dài . - Phải ba con còn sống, chắc thằng Tân không đến nỗi này.

Vũ Thường bước trở lại cạnh mẹ Nàng đứng phía sau ghé hơi chồm người ra trước, đặt hai tay qua vai bà Hằng . Đầu nàng áp vào mái tóc đã điểm sương , thì thầm :

- Mẹ an tâm . Con nhất định sẽ dạy Vĩ Tân nên người.

Bà Cẩm Hằng đưa hai tay ôm ngược lên vai Vũ Thường :

- Thiệt cực cho thân con . Gia đình này đều máng lên vai con một gánh nặng.

- Sao mẹ lại nói thế? Mẹ và Vĩ Tân đều là người thân của con . Đây là trách nhiệm con phải lo chu toàn.

Vũ Thường đi vòng ra phía trước, ngồi xuống cạnh mẹ, giọng của nàng nghe thân thương hơn :

- Con có cực hơn thế nào cũng không sao . Miễn là con có mẹ mãi mãi sống bên con như vậy thì đủ rồi ..

Bà Cẩm Hằng máng yêu :

- Thôi đi cô Hai . Đến một lúc nào đó rồi cô cũng đi lấy chồng, bỏ bà già này cô đơn cho coi.

Vũ Thường ngã vào lòng mẹ, nũng nịu :

- Con sẽ không lấy chồng . Con sẽ ở vậy để nuôi mẹ.

- Cô gái nào cũng đều nói thế, nhưng một khi đã yêu, có lo thì lo không kịp nữa.

- Nhưng con thích được sống trong hương vị ấm cúng của hạnh phúc gia đình hơn . Nó đem lại cho con cảm giác an toàn.

- Hương vị với hương thơm đến lúc ấy sẽ rõ thôi, cô nương ạ /

- Mẹ cứ nói thế mãi . Chứ bây giờ... Nói tới đây, chợt Vũ Thường ngừng lại . Nàng khịt khịt mũi như đang đánh hơi, rồi nói - " hương vị " khét khét từ nhà bếp bay lên đó, mẹ Oi.

Bà Cẩm Hằng giật bắn người, vội đẩy cô con gái sang bên :

- Chết ! Nồi cá kho của tôi... Mãi mê trò chuyện quên mất tiêu.

Bà lật đật chạy ngược ra nhà sau, nhưng nói vọng lại :

- Rửa mặt, nghỉ cho khỏe rồi lát nữa ăn cơm, ghen con

- Da.

Vũ Thường ngồi nán lại . Cô mở túi xách lấy ra mấy tập hồ sơ dày cộm .

Công việc kế toán ở công ty luôn làm cho nàng tất bật . Nó chiếm cả giờ giấc nghỉ ngơi của nàng . Đến độ ngày nghỉ cuối tuần cũng phải đem về nhà để quyết toán cho xong.

Khi rút các tập thể hồ sơ ra, vô tình Vũ Thường làm rơi luôn một hộp giấy nhỏ được gói giấy kiếng bên ngoài , bên trên được dán kèm cái nơ màu vàng . Nàng cúi nhặt rồi ngấm nhìn.

Đây là quà của Thế Bảo tặng cho nàng vào chiều hôm qua, nhưng vì công việc dồn dập, nên nàng chưa mở xem là vật gì

Vũ Thường tháo lớp giấy bọc bên ngoài ra và mở cái nắp hộp . Một bông

hồng bằng pha lê trong suốt , kèm mẫu giấy nhỏ.

Vũ Thường cầm lên đọc : " Anh mong tình yêu của chúng mình trong suốt, tuyệt đẹp như bông hồng pha lê này và vĩnh cửu mãi mãi . Yêu em thật nhiều . Thế Bảo "

Vũ Thường mỉm cười thầm . Nàng xoay xoay chiếc hoa hồng pha lê trên tay . Nó phản chiếu ánh sáng , lóng lánh ánh màu ngũ sắc.

Vũ Thường nhớ lại lần đầu tiên quen với Thế Bảo . Lần ấy, nàng ra ngân hàng rút tiền cho công ty . Thật không may khi rời nhà băng , nàng bị hai tên cướp bám theo . Thực chất bọn chúng đã có ý nhắm vào nàng từ lúc nàng mới vào ngân hàng . Tuy có cảnh giác nhờ đọc qua sách báo , nhưng Vũ Thường có ngờ đâu mình là mục tiêu của bọn xấu . Đến một đoạn đường vắng, hai tên cướp ép xe nàng . Chợt đúng thời cơ, chúng giật phăng túi xách của nàng và chạy đi.

Hôm đó, nhằm ngày Thế Bảo đi khảo sát đường dây điện thoại , chuẩn bị vào máy cho một nhà dân gần đây . Anh nghe tiếng kêu thất thanh của Vũ Thường và chạy đuổi theo bọn cướp . Cuối cùng , anh cũng mang về cho nàng chiếc túi xách với đầy đủ tài sản bên trong . Trong lòng bội phục Thế Bảo và cô xem anh như một người hùng.

Một tình tiết khá thú vị lúc đó khiến Vũ Thường nhớ hoài . Khi Thế Bảo đem túi xách trả lại cho Vũ Thường . Nàng nhìn cánh tay trái của anh có vẻ khác lạ , rồi nói cho anh biết . Chùng ấy, Thế Bảo mới chịu nhìn tay của mình và phát hiện anh bị gãy xương tay . Bây giờ thấy tay gãy và có máu , anh run rẩy té xuống đất ngất luôn . Vũ Thường cứ tức cười hoài . Vì với một anh chàng to xác đến thế , dám rượt đuổi bọn cướp có vũ trang mà chẳng hề nao núng hay sợ hãi , ấy thế lại " nhát gan " . Vừa trông thấy máu của chính bản thân mình đã ngã ra " chết ngất ".

Vũ Thường nhớ lại , có lần cô hỏi Thế Bảo về vụ việc này . Anh cười rồi nói

đùa :

- Thật tình lúc đuổi theo hai tên ấy, anh cũng sợ lắm chứ . Nhưng trót lỡ làm " anh hùng cứu mỹ nhân " nên đành liều chơi luôn . Có thể nên bây giờ em mới thương anh đó.

Còn về việc ngất xỉu , anh thì thào vào tai nàng để lộ một bí mật của bản thân :

- Anh rất sợ thấy máu . Hễ nhìn nó, anh sẽ té xỉu liền . Vì vậy, ba má anh bắt anh thi Y khoa, anh lén dứt đơn thi Viễn thông . Nhờ thế, " ông Tư bà Nguyệt " mới cho anh gặp em nè.

Tính hài hước của Thế Bảo là một phần khiến Vũ Thường chú ý đến anh, khi mỗi lần nàng vào bệnh viện thăm anh . Sau tai nạn ấy, cả hai quen nhau và dần đi tới tình yêu.

Ba năm . Thời gian ngắn ấy cũng đủ để họ chăm bón, vun tưới cho cuộc tình của cả hai . Như một nhà văn nào đó từng nói : " Tình yêu cũng giống như bao lại cây quả khác . Nếu biết chăm sóc kỹ càng, một ngày nào đó nó sẽ ra hoa kết quả . Và quả tình yêu càng để lâu, nó càng thơm ngon và đậm đà " . Vũ Thường cũng không biết lời nói ví von này đúng hay sai . Nhưng với nàng, thời gian ba năm như một thử thách cho tình yêu của nàng và Thế Bảo.

Đang thả hồn về với kỷ niệm , chợt có tiếng ai đó phóng qua cửa rào đánh động làm Vũ Thường giật mình, xoay đầu nhìn ra phía cửa.

Chẳng ai khác hơn ngoài Vĩ Tân . Sau khi leo qua cửa rào , Tân lúi thủi đi vào nhà . Và không nghĩ gặp chị của mình , nên vừa chạm mặt , Tân có phần bất ngờ :

- Chị Thường ! Chị mới về ?

- Nhà có cửa đang hoàng , sao không vào ? Leo trèo coi chừng té gãy chân.

KHông trả lời chị, Vĩ Tân bước thẳng . Vũ Thường giữ lại :

- Đứng đó ! Em đi đâu mấy hôm nay mà không báo cho ai biết tiếng nào vậy ?

- Em đi làm ăn.

- Cái gì ? - Vũ Thường lộ vẻ nghi ngờ vì nàng còn lạ gì tánh nết em trai --
Em đi làm ăn với ai ?

- Bạn bè em.

- Thăng Trị hay thăng Bình ?

Vĩ Tân biết hai thằng bạn mà chị mình đề cập tới là hai đứa bê tha trác táng ,
và ý Vũ Thường xó lẽ xem thường . Vĩ Tân sà tới chỗ chị đang ngồi , ra
chiều đơn đả :

- Em đi làm ăn thiệt đó chị Thường . Lần này, em nhất định làm lại cuộc đời.
Nhìn sắc mặt nghiêm nghị của đứa em trai, Vũ Thường phần nào tin tưởng .
Nhưng để chắc chắn , nàng bèn hỏi :

- Em làm ăn những gì và tiền bạc đâu em hùn với người ta ?

- Em với thằng Dương buôn hàng Trung Quốc đó chị . Coi ra cũng có lời
lắm . Mới chuyển đầu , tui em lãi gần một triệu đồng.

- có thiệt không đó ? Sao chị nghi quá.

Để chứng minh cho lời nói của mình , Vĩ Tân rút trong túi quần ra một xấp
tiền có non vài trăm ngàn , rồi xòe ra trước mặt chị khoe :

- Đây nè, em có gạt chị bao giờ.

Vẫn còn bán tín bán nghi . Nhìn xấp bạc trên tay cậu em trai, Vũ Thường
chép miệng :

- Không khéo mượn của ai mang về để bị chị chứ gì ?

- Sao chị nói em của chị tệ đến thế ?

- Không đúng à ? Từ bấy lâu nay, em có đảng hoàng đâu . Tự dưng , hôm
nay nói " đi làm ăn " , có trời mới tin em.

Bỏ xấp tiền trở vào túi áo , Vĩ Tân vờ " than thân trách phận " :

- Kể ra muốn làm người " lương thiện " cũng chẳng phải dễ . Chị không tin em thì thôi vậy.

Dường như sự cảnh giác của Vũ Thường bị lời nói ấy của Vĩ Tân đánh đổ .

Nàng nhìn em trai với một chút dè dặt còn sót lại :

- Ủ , chị tin em . Nếu thật sự em biết " cải tà quy chánh " thì chị sẽ ủng hộ và quan tâm nhiều hơn.

- Thế mới là chị của em chứ . - Rồi được dịp , Vĩ Tân tấn công luôn - Nè, chị Thường ! Cho em vay ít tiền , được không ?

Vũ Thường xua tay lia lịa :

- Đừng ghen . Định dụ khi chị mày đó ha?

- Vậy mà ủng hộ và quan tâm em cái gì chứ ?

- Chị ủng hộ và quan tâm em về mặt tinh thần thôi, còn tài chánh thì miễn bàn.

- Nếu về tinh thần, em không cần đâu . Vả lại , em vay chứ có xin chị bao giờ . -- Vĩ Tân cầm lấy tay Vũ Thường , lắc mạnh vò vĩnh -- Giúp em đi chị Thường . Hồng lẽ chị không muốn nhìn thấy em của mình làm ăn chân chính hay sao ?

Vũ Thường hất tay Vĩ Tân :

- Thôi đi, em làm chị kinh quá . Đàn ông con trai gì " nhõng nhẽo " như con gái thế ?

Vĩ Tân xụ mặt , giận lẫy :

- KHÔNG giúp gì thôi , em tự lo lấy.

Đoạn Tân đứng dậy bỏ đi, nhưng Vũ Thường lên tiếng :

- Bao nhiêu đây, cậu " quý tử ": ?

Vĩ Tân mừng rơn trong bụng, ào tới cạnh chị và xòe năm ngón tay . Vũ

Thường vờ như không hiểu , trêu :

- Năm chục ngàn hả ?

- Không . Năm chục ngàn làm được cái gì ? --- Vĩ Tân lắc lư năm ngón tay như để nhấn mạnh.

Vũ Thường hỏi tiếp :

- Năm trăm ngàn ?

Có lẽ không hài lòng , Vĩ Tân nói luôn :

- Một chị quá . Đi buôn mà có năm trăm ngàn chỉ đủ chi phí xe cộ , ăn uống là cùng.

- Em đừng nói với chị là năm chục triệu đấy nhé ? Chị không nhiều tiền đến vậy đâu.

- Không nhiều đến thế . Năm triệu thôi , chị a.

Bà Cẩm Hằng nãy giờ đứng bên trong, nghe rõ đầu đuôi câu chuyện giữa hai chị em Vũ Thương , bà bước ra và cao giọng :

- Năm trăm đồng cũng không đưa, chứ đừng nói gì tới năm triệu.

Cả hai chị em nàng ngẩng lên nhìn , đồng nói :

- Mẹ !

- Mẹ !

Bà Cẩm Hằng bước tới ngồi chen vào giữa , xỉ tay lên trán cậu con trai, mắng :

- Con định làm tiền chị của con đó hả ?

- Làm tiền gì đâu mẹ ? . Con làm ăn thật mà . HỔng tin, mẹ hỏi chị Thường xem.

Bà Hằng lườm một cái :

- Thằng này khéo ăn khéo nói dữ . Chị mày làm sao biết mày đang làm cái gì mà bảo mẹ hỏi nó ?

Thấy tình hình không ổn , Vĩ Tân đứng lên , nhăn mặt :

- Mẹ với chị không tin thì thôi , con chẳng còn gì để nói nữa.

Vĩ Tân đi được một đoạn , rồi xoay người lại nói với chị :

- Chị Thường ! Suy nghĩ lại nhé.

Nói xong, Tân đi thẳng vào bên trong.

Bà Cẩm Hằng nhìn theo có ý chẳng hài lòng :

- Dạy hoài không nghe . Chị Hai không gọi cứ chị Thường , chị Thường . Bộ ngang tầm , ngang vai hay sao ?

- Mặc kệ nó , mẹ ạ.

Bà Hằng nhìn qua con gái :

- Con đó ! Đừng bao giờ mắc lừa em của mày.

- Lần này , con trông nó có vẻ thành thật lắm.

- Cái vẻ thành thật chỉ là lớp giả tạo che phủ bên ngoài . Mẹ là mẹ của nó , không lẽ chẳng biết rõ nó hay sao.

Vũ Thường nhìn mẹ , mỉm cười :

- Con cũng là chị của nó vậy , nhưng mẹ nên cho Vĩ Tân một cơ hội chứ .

Không lẽ ai sai phạm rồi , họ không còn được quyền sửa đổi ?

- Người khác thì được, nhưng nó thì không . Dẫu sao, mẹ là mẹ của Vĩ Tân, lẽ nào không muốn nó tốt , nhưng bây giờ chưa phải lúc.

- Tùy mẹ vậy.

Hai mẹ con nhìn nhau không nói gì thêm . Riêng bà Cẩm Hằng trầm ngâm nghĩ ngợi . Thật lòng bà rất vui khi nghe Vĩ Tân nói tu chính làm ăn , đây cũng là điều bà từng ao ước lâu nay . Người mẹ nào trên cõi đời này mà không thương yêu, quan tâm đến con cái . Mong muốn con mình nên người , làm rạng rỡ gia đình , dòng tộc.

Vũ Thường bước vào căng - tin của công ty . Nàng pha một ly trà sữa để tự bồi dưỡng cho mình sau những giờ phút căng thẳng . Là nhân viên kế toán của công ty lớn, lúc nào cũng đối diện với bao con số . Đôi lúc nàng có cảm giác đôi mắt như muốn nổ tung, khi cứ mãi gắn chặt vào những con số cộng trừ nhân chia.

Ngồi xuống ghế , nhìn làn khói từ chiếc cốc lơ lửng bay là đà , Vũ Thường lim dim đôi mắt định thần.

Chợt có tiếng cất lên từ phía sau :

- Em mệt à ?

Giật mình , Vũ Thường mở bừng đôi mắt và xoay đầu lại nhìn . Nàng nhận ra Đông Sơn :

- Anh đây hả ?

- Thế nào , mệt lắm phải không ? - - Đông Sơn kéo ghế ngồi xuống gần bên -

- Anh có ít kẹo sâm , lát nữa anh đưa cho em ngậm , hữu hiệu lắm.

Uống ngụm trà sữa , Vũ Thường chậm rãi lên tiếng :

- Cảm ơn anh, nhưng em không dùng.

- Sao em lại từ chối ?

Vũ Thường nói tiếp :

- Nhân tiện em muốn cho anh biết một việc . Đừng bao giờ anh mang quà đến mẹ em nữa . Anh làm thế , em rất là khó xử.

- Có gì khó xử ? Anh chỉ xem bác gái như mẹ của anh thôi . Chút ít quà có đáng là bao.

- Anh Sơn ! Anh hiểu em đang nói gì mà . Anh làm tất cả những việc ấy vì ai, có lẽ anh rõ hơn em.

Bỗng dưng thấy tình hình tự nhiên căng thẳng , Đông Sơn rời ghế :

- Anh ra ngoài đây.

Về phần mình , Vũ Thường không muốn kéo dài tình trạng này . Nàng lên tiếng :

- Chúng ta không thể nào... điều này anh cũng biết . Đừng tự ràng buộc mình vào những điều gượng ép . Em mong anh hiểu được điều em vừa nói :

Vũ Thường là người đầu tiên bước ra khỏi phòng, nhưng vừa đến cạnh cửa , nàng xoay lại :

- Mấy hộp sâm anh biếu mẹ em, lát em sẽ đem qua phòng của anh.

Nàng bỏ đi mất . Đông Sơn đứng tần ngần căn phòng trống vắng . Nét mặt Sơn đanh lại , lộ vẻ không hài lòng . Ngồi xuống ghế , bất thần anh nắm mạnh tay xuống bàn đánh " rầm " một tiếng.

Một lúc sau , Đông Sơn trở ra phòng làm việc của mình . Vừa đẩy cửa vào đã thấy chiếc túi xốp nằm trên bàn , Sơn biết Vũ Thường đã vào đây.

Đông Sơn đi ngược trở ra, ngang qua phòng tài vụ , dự định gặp Vũ Thường, nhưng nàng không có trong đó . Còn đang đứng lóng ngóng thì nghe hai cô nhân viên làm cùng phòng với Vũ Thường nói vọng ra :

- Anh chàng Vũ Thường quen có đẹp trai không ?

- Còn phải hỏi . Nghe đâu họ hẹn chiều nay đi dùng cơm nữa đấy.

- Thiệt... Ganh tỵ muốn chết.

Đông Sơn thấy chẳng còn gì để nghe, bèn bỏ đi . Trong đầu nhủ thầm : Thì ra đã có người trong mộng , thảo nào cứ từ chối mình mãi.

Buổi chiều hôm đó , Đông Sơn lặng lẽ theo sau Vũ Thường . Nàng không hề biết mình đang bị theo dõi.

Cảnh thành phố vào chiều cũng thật hối hả chẳng kém . Vũ Thường gọi xe ở bãi giữ rồi ngồi sau chiếc Wave của Thế Bảo . Họ chạy lòng vòng qua mấy con đường dày đặc những xe là xe . Luồn lách một lúc , họ vô tình cắt được " cái đuôi " Đông Sơn , khiến anh này âm ức lắm , chỉ còn biết quay xe trở về.

Riêng Vũ Thường cùng Thế Bảo ra tận xa Hà Nội dùng cháo vịt . Theo lời anh thì Vũ Thường biết cháo ở quán này nấu thật ngon . Với nàng , ngon hay dở điều ấy chẳng ý nghĩa gì . Duy cảnh ở đây thì rất hữu tình . Nơi bàn hai người ngồi là bờ sông , với hàng dừa nước trải dài đến tận khúc quanh đằng kia . Ngược về phía trái có thể nhìn thấy Cầu Sài Gòn mờ mờ lúc ẩn , lúc hiện Vũ Thường nhìn người yêu ăn cháo , chẳng biết đang nghĩ gì nàng cứ cười

mồm.

Thế Bảo nhướn mày :

- Bộ tướng của anh ngồi ăn sang lắm hả . sao em cứ ngấm mãi thế ?

- Ủ , sang lắm . Giống " trưởng giả học làm sang " ấy.

Thế Bảo chùi miệng :

- Không đùa nữa . Em đang nghĩ gì vậy ?

- Anh còn nhớ Đông Sơn, người làm chung em ở công ty ?

- Nhớ ! Cái anh chàng đeo đuổi em chứ gì ? anh ta làm khó em à ?

- Không phải . - Vũ Thường bỏ muỗng cháo xuống -- anh ta lợi hại lắm . Cứ tới lui quà cáp cho mẹ em hoài, làm bà cụ xiêu lòng.

Thế Bảo rút điều thuốc gắn vào môi, chưa vội bật lửa . Anh nhìn người yêu, đoạn thốt :

- Rất tiếc , anh chưa biết mặt anh ta.

- Biết để làm gì ? Chả lẽ anh định " thua đủ " với Đông Sơn ?

- Coi em đó . Không lẽ anh là loại người thích " thượng cánh tay, hạ cẳng chân " sao ?

- Thế Bảo mời thuốc , rồi nói tiếp -- Chỉ để xem anh ta " ba đầu sáu tay " thế nào mà lợi hại đến như vậy.

Vũ Thường cười xòa :

- Cũng như anh thôi . Duy chỉ có cái dẻo miệng lắm.

Thế Bảo rít lấy hơi thuốc , nhả từ từ khói qua hai lỗ mũi :

- Sao hôm nay em đem việc ấy nói cho anh nghe ? Phải chăng có ý gì ?

- Có ý gì chứ ? -- Vũ Thường sợ người yêu hiểu lầm , nằng giải thích tiếp --

Chẳng là vậy , mẹ em thấy Đông Sơn có ý với em nên vài lần nói em quen anh ta, nhưng em đâu chịu -- Thấy sắc mặt Thế Bảo bình thản , Vũ Thường nhướn cao đôi chân mày ra chiều ngạc nhiên -- Sao anh không có phản ứng gì hết ? Người yêu đang bị kẻ khác " dòm ngó " mà tỉnh bơ vậy, lạ quá !

Thế Bảo phì cười :

- Người yêu của mình được kẻ khác để ý, anh càng hãnh diện . Vì điều này, chúng tỏ em đẹp , thùy mị . Có gì anh sợ mà phải lo lắng ?

- Nói nghe hay nhỉ . Nói cho mà biết . Hắn đến thường và mẹ cứ nói ra, nói vào mãi , không chừng em suy nghĩ lại . Đến lúc đó đừng có...

Thế Bảo vờ lo lắng, mặc dù anh biết rõ Vũ Thường đối với anh thế nào .

Anh ngắt lời :

- Đừng ghen . Em mà bỏ anh, chắc có nước anh " nhịn đói " cho tới chết đây.

Nhìn nét mặt khỏ sở của Thế Bảo , nàng không sao nhịn được cười :

- Tướng của anh có nhịn ăn một tháng chưa chắc ốm , ở đó mà chết.

Thế Bảo đặt điều thuốc vào gạt tàn, nét mặt anh nghiêm chỉnh hơn :

- Thật ra, Đông Sơn làm vậy cũng không có lợi cho anh lắm.

- Giờ biết sợ rồi , phải không ?

Thế Bảo khóa lấp :

- Ai nói anh sợ ? Anh chỉ lo tính vậy thôi.

- Thế thì hãy chuẩn bị tinh thần.

- Chuẩn bị tinh thần ? -- Thế Bảo ngơ ngác --- Để làm gì cơ ?

Vũ Thường lấp lửng :

- Thì .. thì để... ra mắt bà già vợ tương lai chứ để làm gì ?

Thế Bảo mừng ra mặt :

- Em nói thật à ?

- Bộ mặt em lúc này giống nói chơi lắm à ?

- Đã bao nhiêu lần anh đề nghị được đến thăm bác gái , nhưng nào em có chịu cho đi . Bây giờ đột ngột quá , hỏi sao anh không phân vân . ?

Vũ Thường lên tiếng :

- Nếu không vì mẹ em nói đưa " người trong mộng " về ra mắt , thì anh đừng

hòng.

Thế Bảo đưa tay qua bàn , nắm lấy tay người yêu :

- Như vậy từ nay về sau , em đừng mong rời xa được anh.
- Đừng có nằm mơ giữa ban ngày sớm đến thế . -- Vũ Thường rút nhanh tay lại -- Tại em bí quá , mới đưa đại người ta về đỡ đạn chớ bộ.
- Kệ ! Làm bịa đỡ cho em suốt đời , anh cũng không từ chối.

Nói xong, Thế Bảo cười hì . Vũ Thường nhăn mặt , cầm lấy cây tăm ném vào người Thế Bảo :

- Chọc quē em hả ? Quē là khó huề đó ghen.

Thế Bảo vẫn bông đùa . Anh chụp được cây tăm rồi vờ gắn nó lên túi áo bên trái , làm ra vẻ đau đớn :

- Ôi ! Em có thấy không ? Tim anh đang rỉ máu , những giọt máu đỏ . Đỏ thắm như tình yêu anh đang dâng hiến cho em . Ôi ! Tình yêu.

Vũ Thường lật đật đưa tay ngăn :

- Thôi, thôi . Cho em xin . Anh làm em kinh quá . Eo ơi ! Thấy mà tởm.
- Em thấy anh giống thi sĩ không ?
- Ừ , giống lắm . Giống " lòi xỉ " thì có.

Thế Bảo chẳng để ý , anh nói tiếp :

- Nghĩ cho cùng, anh cũng nên cảm ơn anh chàng Đông Sơn mới được.
- Sao kỳ vậy anh ?
- Thì cũng nhờ anh ta mà bác gái mới giục em , và em chịu đưa anh về ra mắt mẹ.

Vũ Thường trừng mắt :

- Nè ! Anh mới gọi ai là mẹ vậy ?
- Mẹ của em.
- Ai cho anh gọi mẹ ?
- Em sao khó quá ? Anh tập gọi cho quen dần mà.

- Không cho . -- Nàng ra vẻ dứt khoát --- Ai thèm lấy anh mà chưa chi dám đèo bông.

Thế Bảo ngạo :

- Thôi mà, lấy ai cũng vậy , lấy anh giùm anh cảm ơn.

- Ghét !

Thấy bông đùa như thế vừa đủ, Thế Bảo nghiêm sắc giọng :

- Mình ăn cháo kéo nguội hết em . Sau khi ăn xong, em muốn đi đâu, anh sẽ đưa em đi.

- Vào siêu thị mua ít đồ.

- Phải rồi . Anh cũng nên mua cái gì đó để hôm đến ra mắt coi cho được.

Vũ Thường xua tay :

- Anh bày vẽ làm chi . Nếu anh làm thế , có khác gì Đông Sơn.

- Nhưng lần đầu tới , đi tay không, kỳ lắm , em a.

- Anh lại khách sáo với em nữa rồi . Đã nói không được mua thì anh phải nghe em.

- Ừ anh nghe em vậy.

Vũ Thường hỏi thúc :

- Mình ăn đi anh.

Cả hai chẳng nói gì thêm, cặm cụi lo ăn hết tô cháo . Sau đó , họ trở vào thành phố mua sắm ít vật dụng cho Vũ Thường . Thế Bảo không mua gì .

Anh làm theo lời nàng cho nàng vui.

Hai người đi chơi đến tận khuya , Thế Bảo mới chịu đưa Vũ Thường về lại nhà của nàng . Khi chia tay, họ trao cho nhau nụ hôn thật nồng cháy . Họ đâu biết rằng, bên kia đường, đứng ẩn sau thân cây to, Đông Sơn đang theo dõi từng cử chỉ của họ.

Đợi khi Thế Bảo rời đi, Đông Sơn mới rời chỗ nấp, bước hẳn ra vệ đường .

Anh ném điếu thuốc rồi dùng mũi giày dẫm nát với bao cảm tức trong lòng.

Thế Bảo cố nhìn cho thật rõ khi anh bước vào một vũ trường . Lúc này, các đèn ở các bàn đã tắt , chỉ có các ánh đèn đủ màu sắc đang chớp tắt liên tục theo điệu nhạc, khiến anh không sao nhận rõ nơi nào là bàn ghi -sê.

Đứng một lúc cho quen dần với ánh sáng và nhịp độ cường loạn ở đây . Thế Bảo quan sát khắp nơi . Anh nhìn thấy ở góc đằng kia , có vài ba cô gái nét mặt còn non choẹt . Anh đoán họ chừng độ hai mươi tuổi là cùng . Họ không ra sàn để khiêu vũ, chỉ đứng tựa vào một cái bàn dài , nhún nhảy cặp chân tại chỗ với cái đầu lắc lư, rất ăn khớp theo điệu nhạc . Thế Bảo chỉ còn biết lắc đầu ngao ngán , rồi đảo mắt về phía ngược lại.

Thế Bảo đã quen dần trong cảnh tranh tối tranh sáng . Anh bước tới , lách qua một vài người và dừng trước bàn ghi - sê . Anh hỏi cô gái đang ngồi ghi chép gì đấy ở bàn :

- Xin lỗi, lúc chiều có phải ở đây gọi điện nhờ thợ điện sửa điện thoại ?

Cô gái gật đầu, đáp :

- Dạ , đúng vậy . Anh là nhân viên của công ty điện thoại ?

- Vâng.

Cô gái rời chỗ, hướng dẫn Thế Bảo đi theo vào phòng bên trong . Vừa đi, cô gái vừa giải thích :

- Lúc sáng, điện thoại vẫn còn dùng được , nhưng không hiểu sao trưa nay, tôi gọi không được . Cả gọi đi và gọi đến đều bị gián đoạn . Anh cũng biết , chỗ làm ăn mà điện thoại trục trặc thì phiền phức lắm.

- Không sao . Tôi nghĩ có thể do nghẽn mạch hoặc đứt đường dây chi đó, chứ chẳng hề hấn gì nặng . Để tôi xem qua sẽ biết ngay.

Cô gái đẩy cửa phòng mời Thế Bảo vào , rồi chỉ máy điện thoại đặt ở bàn cạnh góc phòng.

- Đây là máy chính, máy phụ tôi để ngoài bàn ghi - sê lúc nãy.

Thế Bảo bước tới xem xét . Cô gái nói tiếp :

- Tôi không nghĩ công ty điện thoại cho người tới nhanh đến thế , mà phải là ngày mai.

Thế Bảo áp ống nghe vào tai nghe ngóng , rồi lần theo đường dây . Anh trả lời cô gái :

- Chúng tôi có dịch vụ làm việc ngoài giờ . Nếu khách hàng cần gấp dù ban đêm , chúng tôi cũng phục vụ.

Cô gái bông đùa :

- Đúng là kinh tế thị trường , cạnh tranh gay gắt nhỉ?

- Nếu không thế thì đói đấy cô ạ --- Thế Bảo dừng lại tại một điểm --- Đây rồi . Tôi đã tìm được nơi hư hỏng.

Cô gái bước tới , nhìn theo tay chỉ của Thế Bảo , sợi dây điện thoại bị đứt lìa ra . Đây là nguyên nhân làm máy không hoạt động.

Thế Bảo nghiêng ngẫm sợi dây trên tay . Anh đoán ra đây không do hư hỏng ngẫu nhiên , mà do phá hoại . Anh nêu nghi vấn của mình :

- Hình như có ai đó dùng vật sắc bén như dao hay kéo để làm đứt sợi dây.

Cô gái chủ quán lộ vẻ ngạc nhiên :

- Đây là phòng riêng của tôi , đâu ai dám vào ? . Sao có chuyện lạ như thế ? Để chứng tỏ nghi ngờ của mình là đúng , Thế Bảo đưa cao hai đầu sợi dây lên :

- Cô cứ nhìn khắc rõ . Hai đầu dây bị cứa đứt rất ngọt . Nếu do hư hỏng, nó không bao giờ trơn tru đến thế.

Cô gái lắc đầu khe khẽ ra chiều khó hiểu :

- Nhưng họ làm vậy để làm gì ?

Thế Bảo nhún vai , cười xoà :

- Làm sao tôi biết . Vả lại , cô cũng vừa nói " cơ chế thị trường , cạnh tranh gay gắt " mà `.

- Nghĩa là có ai đó phá hoại chuyện làm ăn của tôi ?

Thế Bảo không đáp , chỉ so vai nhướng mày ra vẻ chẳng ý kiến về vấn đề ấy , đoạn thốt :

- Nhưng không hề gì . Chỉ vài phút , tôi sẽ sửa xong cho cô.

Cô gái lộ vẻ hài lòng :

- Cám ơn anh . Để tôi cho người mang nước vào đây anh uống.

- Không cần đâu . Tôi xong ngay đây mà

- Vậy lát nữa ra ngoài , tôi sẽ chiêu đãi anh . Bây giờ , tôi phải ra quán.

Nói rồi , cô rời phòng . Còn lại một mình, Thế Bảo lúi húi một lúc cũng nối xong hai đoạn dây bị đứt . Sau cùng , anh đến bên máy gọi thử đi vài nơi .

Có lẽ đã bằng lòng với công việc vừa hoàn tất , Thế Bảo phủi hai tay vào nhau vài cái , rồi bước ra khỏi phòng.

Cô gái chủ quán vừa trông thấy anh, cười thật tươi , chỉ chiếc máy điện thoại phụ đang cầm trên tay :

- Máy hoạt động được rồi . Bao nhiêu tiền để tôi gọi ?

- Chỉ lật vạt không đáng , tôi không tính tiền cô.

Cô gái bèn đề nghị :

- Thế thì anh hãy đến bàn ngồi , tôi đãi anh ly cóc - tai đặc biệt của quán tôi.

- Cám ơn.

Thế Bảo bước theo cô gái , tới chỗ đặt cái bàn dài có nhiều ghế xoay được .

Bên trong bàn, một người thanh niên đang pha chế rượu đang lau mấy ly thủy tinh, rồi máng chúng lên cái khung trên đầu . Ở đây đã có sẵn vài chục chiếc ly được treo ngược đầu xuống.

Thế Bảo kéo ghế ngồi lên , nhìn qua bên cạnh . Một thanh niên đang cầm trên tay ly cóc tai có màu nước xanh đục , bên trên vành ly là cam vắt chéo, cách trang trí mà bất cứ quán như thế . Người thanh niên cười, gật đầu chào anh . Thế Bảo cũng chào xã giao lại , đoạn nhìn đi chỗ khác.

Được vài phút , bất thình lình, trong đám đông sà nhẩy có ba thanh niên

xông xáo lao thẳng tới chỗ Thế Bảo đang ngồi . Một tên thuận tay chụp luôn chai bia ở bàn gần đây.

Vì không nghĩ mình là mục tiêu của ba tên côn đồ , nên Thế Bảo cứ đứng đưng nhìn mông lung, thả hồn theo tiếng nhạc . Đến chừng bọn chúng đến gần và một gã vung tay đập chai bia lên đầu anh . Khi phát hiện ra , mọi việc đã trễ.

Người thanh niên bên cạnh nhanh nhẹn đưa tay lên gạt phăng chia bia trên tay gã nọ . Do sự va chạm khá mạnh với tay anh thanh niên , cái chai bị vỡ làm nhiều mảnh , văng tuốt vào trong chạm mấy chai rượu sau lưng người pha chế.

Tiếng đổ vỡ loảng xoảng gây ra sự huyên náo , khiến nhiều cặp đang nhún nhảy ở ngoài sàn dừng hẳn lại . Và sau đó lan rộng làm mọi người dừng lại tất cả.

Riêng Thế Bảo cứ như người vừa từ cung trăng rớt xuống, anh chẳng hiểu mô tê gì cả . Anhi nhìn qua người thanh niên vừa cứu mình . Anh ta đang ôm lấy cánh tay đầm đìa máu.

Lúc này, cô gái chủ quán cùng vài bảo vệ quán Bar chạy đến . Cô ngơ ngác nhìn hiện trường rồi hỏi Thế Bảo :

- Xảy ra chuyện gì thế ?
- Cô hỏi tôi, rồi tôi biết hỏi ai ?

Để phá tan thắc mắc nơi mọi người , một trong ba gã côn đồ lên tiếng :

- Xin lỗi, chúng tôi đã nhầm người.

Nói xong, bọn chúng xoay người toan đi, nhưng cô gái chủ quán ngăn lại :

- Đây , các anh kia ! Các anh vào đây gây chuyện rồi bây giờ bỏ đi tự nhiên như vậy, như thế còn ai dám vào quán của tôi chơi nữa . ? Và lại , đồ đạc bẻ , ai chịu trách nhiệm đây ?

Anh thanh niên bị thương lên tiếng :

- Cứ để họ đi đi . Hư hao gì, tôi trả hết cho.

Thấy chẳng còn gì để nói , cô gái chủ quán phát tay :

- Vậy các anh đi được rồi.

Ba gã côn đồ liền bỏ đi . Thế Bảo bước đến cạnh anh thanh niên, với chút lo lắng hỏi :

- Anh không sao chứ ? Cảm ơn anh.

Nếu lúc này không có anh, chẳng biết bây giờ tôi thế nào nữa ?

- Thì anh đã vào bệnh viện nằm chứ còn thế nào nữa.

Thế Bảo phì cười :

- Tay anh bị thương mà còn đùa được sao ? Để tôi băng bó lại cho anh.

Cô gái chủ quán tiếp lời :

- Tôi đi lấy bông băng . Hai anh lại đằng kia ngồi chờ một chút.

Thế Bảo và anh thanh niên theo lời cô chủ quán, bước tới chiếc bàn đằng kia . Lúc này, mọi người trong quán đã trở lại sinh hoạt bình thường . Cảnh náo nhiệt tiếp tục ồn ào như bao thuở của nó.

Nhìn cử chỉ lo lắng của Thế Bảo, anh thanh niên trấn an :

- Tôi không sao thật mà . Chỉ trầy trụa ngoài da một chút thôi.

- Cảm ơn anh ghen.

- Bộ anh thích nói hai chữ " cảm ơn " ấy lắm a ` ?

Thế Bảo nhe răng cười :

- Thiệt tình, tôi cũng không biết nói gì khác hơn, ngoài hai tiếng đó . Ấy chết ! Bây giờ tôi quên hỏi anh tên gì để tiện xưng hô ?

- Tôi tên...

- Tôi tên Sơn.

- Anh Sơn ! Chào anh . Còn tôi tên Thế Bảo.

Câu chuyện bị cắt ngang vì cô chủ quán đem vật dụng y tế đến và hai ly cốc tai.

Thế Bảo và anh thanh niên tên Sơn ngồi với nhau thêm một lúc nữa, Thế Bảo từ giã ra về . Anh không quên hỏi xin địa chỉ của Sơn.

- Nếu không có gì ngại , anh Sơn cho tôi xin địa chỉ của anh, được chứ ?

- Tất nhiên là không ngại, nhưng bây giờ chưa phải lúc.

Có lẽ ngạc nhiên trước câu nói này của người bạn mới quen, Thế Bảo tròn xoe mắt hỏi :

- Tại sao chưa phải lúc ?

- Có gì khó hiểu đâu . Anh hỏi địa chỉ của tôi chẳng qua là để trả ơn tôi chứ gì .? Không nên để ý chi cái việc con con ấy.

Thế Bảo cúi đầu với chút đắn đo :

- Dẫu sao mang ơn người khác , mình phải biết đền đáp . Đây cũng là đạo lý của người Việt chúng ta.

- Cứ xem như chúng ta có duyên nên mới quen nhau . Nếu anh không phản nản , mình có thể kết bạn , được không ?

Thế Bảo thích thú thốt :

- Thế còn gì bằng . Bây giờ tôi có chuyện phải đi, nhưng làm sao tôi có thể gặp lại anh ?

- Tôi đã nói, chúng ta có duyên chắc chắn sẽ gặp lại thôi.

Thế Bảo chẳng nói gì thêm, bắt tay Sơn rồi đi nhanh . Chợt anh dừng lại, xoay người , giọng anh nghiêm nghị :

- Anh Sơn ! Nếu mai sau anh cần tôi giúp việc gì, cứ lên tiếng . Nhất định tôi không từ chối.

- Được rồi . Nhất định tôi sẽ nhờ nếu cần tới anh.

Thế Bảo gạt mạnh đầu để chứng tỏ lời nói của anh là danh dự , rồi bỏ đi thẳng . Sơn ngồi thêm một chút , đoạn trả tiền và rời quán.

Ra bên ngoài, Sơn đi vòng qua con đường khuất sau một hàng cây, ở đấy hơi tối . Vừa trông thấy Sơn, ba gã côn đồ lúc nãy từ một góc vội đi đến :

- Anh Sơn !

- Anh không sao chứ ?

Sơn trừng mắt , gằn giọng :

- Các anh có cần mạnh tay vậy không ? Tôi chỉ nói các anh diễn trò thôi, chứ đâu bảo làm như thật thế.

- Xin lỗi nghe anh Sơn . Lúc này, em hứng quá, nên dẫn không được ..

- Thôi, bỏ đi . -- Sơn khoát tay --- Đây là tiền công của các anh . Giờ hãy " biến đi " đừng bao giờ xuất hiện trước mặt tôi nữa . Và hãy nhớ, chúng ta chưa hề quen biết nhau.

Chờ ba gã nọ đi khuất, Sơn xoa nhẹ vào cánh tay bị thương, nhủ thầm trong đầu " Ít ra cánh tay này bị thương cũng xứng đáng . "

Đông Sơn không biết rằng mình đang bị Vĩ Tân theo dõi ngay từ đầu ở trong quán.

Vĩ Tân không có ý theo dõi, nhưng do khát nước nên vào quán rồi vô tình phát hiện ra sự việc . Lúc đầu , Tân vó vể nể phục tánh hào hiệp của Đông Sơn . Nhưng bây giờ, qua đối thoại của Sơn và mấy tay côn đồ thì Vĩ Tân hiểu rằng, Đông Sơn đang bày trò gì đó với Thế Bảo . Song, bày trò gì thì Tân chẳng đoán ra . ?

Rồi Vĩ Tân nghĩ đến Thế Bảo . Chẳng biết anh ta là ai và tại sao phải bị

Đông Sơn giở thủ đoạn như thế ?

Quanh đi quẩn lại, Vĩ Tân cũng không sao đoán ra được . Nhưng qua sự việc này Tân nhận ra rằng, Đông Sơn không là người tốt.

Chờ Đông Sơn đi khỏi, Vĩ Tân mới rời chỗ nấp và bỏ đi.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 2

Bà Cẩm Hằng đang cắm cội chăm chút bình hoa hồng màu vàng vừa hái ngoài sân mang vào . Đây là loại hoa mà Vũ Thường rất thích . Sở dĩ bà Cẩm Hằng trang hoàng nhà cửa lại, vì Vũ Thường hôm trước có nói với bà, sẽ dẫn bạn đến chơi.

Thột đầu , bà chỉ nghĩ là bạn bình thường, nhưng khi nghe Vũ Thường thủ thỉ bên tai : " Con đưa anh ấy về ra mắt mẹ đây, để mẹ khỏi cần nhằn con mãi ".

Lúc đó , bà cốc nhẹ lên đầu con gái, mắng yêu : " Làm như tôi là bà Tám nhiều chuyện không bằng . Nếu cô không muốn thì tôi chẳng thèm quan tâm tới nữa " . Tuy nói như vậy, song trong lòng bà Hằng rất vui . Là cha mẹ, ai không muốn nhìn thấy con cái của mình khi lớn có đôi có bạn . Huống chi Vũ Thường là cô con gái mà bà quan tâm nhất.

Thêm vào đó, bà đã từng trải qua một thời con gái, nên bà rất hiểu đâu là sự lựa chọn đúng đắn . Làm thân con gái , coi ra không phải dễ . " Mười hai bến nước , trong nhờ... c chịu " . Bởi thế , bổ phận cha mẹ là phải có trách nhiệm sao cho con gái mình không chọn lầm người chồng tương lai là tốt.

Vũ Thường, Thế Bảo về tới . Cả hai vào nhà:

Vũ Thường reo khê :

- Mẹ ! Có anh Bảo đến thăm mẹ đây.

- Dạ, cháu chào bác.

Bà Hằng cười đáp lại :

- Chào cháu . Ngồi đi cháu.

- Cho cháu gửi bác ít quà ạ.

Bà Cẩm Hằng nhỏ nhẹ :

- Đến chơi là quý rồi, mua chi tốn tiền . Cháu khách sáo quá.

Vũ Thường chen lời :

- Con nói đừng mua, mà anh cứ mua cho bằng được, mẹ ạ.

- Dạ . Lần đầu đến, đi tay không, cháu thấy ngại quá.

- Trước lạ sau quen . Lần này bác nhận, nhưng lần sau, đừng mang gì đến nhé.

- Dạ . Cháu cảm ơn bác.

- Cháu ngồi chơi . -- Bà Hằng đứng lên . --- Để bác làm nước cái đã.

Vũ Thường ấn mẹ ngồi trở xuống ghế :

- Mẹ cứ ngồi nói chuyện với anh Bảo . Con xuống rửa mặt , rồi làm nước mang lên sau.

Nói dứt, nàng chạy ào ra nhà sau . Bà Hằng nhìn theo con gái :

- Con gái con lớn rồi, đi đứng cho đàng hoàng . Chạy nhảy cứ như là trẻ con vậy . Cháu đừng cười em nó nhé.

- Có gì đâu bác . Cháu thích Vũ Thường chính vì tính hồn nhiên ấy đấy ạ.

Bà Hằng rót tách trà, đưa qua cho Thế Bảo . Bà bắt đầu dò hỏi :

- Ba mẹ cháu khỏe chứ ?

- Cảm ơn bác . Ba má cháu khỏe ạ.

- Gia đình cháu cũng ở Sài Gòn này ?

- Dạ . Ba má cháu hiện ở Long An, chỉ có mình cháu sống ở đây.

- Cháu có đông anh em không ?

- Dạ . Ba má cháu chỉ có mình cháu . -- Thế Bảo bông đùa --- Vì thế, cháu vừa là con trưởng, vừa út luôn ạ.

Bà Cẩm Hằng cười khì :

- Thì ra cháu là con một.

Một chút im lặng, rồi bà Hằng lại hỏi :

- Cháu quen con Thường nhà này lâu chưa ?

- Hơn một năm rồi ạ.

- Chà ! Con nhỏ này coi vậy mà kín miệng ghê . Bao lần bác gạn hỏi , nhưng nó chẳng hề hé răng ra chút gì

Thế Bảo xoay xoay tách trà trên tay . Anh chẳng biết nói gì ngoài việc chờ trả lời những câu hỏi nơi bà Hằng :

- Bác hỏi cái này nhé . Có lẽ hơi đường đột một chút , mong cháu đừng cười.

- Sao bác lại nói thế ? Cháu nào dám cười bác ạ.

- Bác hỏi thiệt . Có phải cháu thương con Thường nhà bác không ?

- Dạ... dạ...

- Bác chỉ mong cháu nên suy nghĩ chín chắn.

- Dạ... cháu...

- Nếu cháu thật lòng, bác rất mừng . Còn như cháu chỉ quen với tính cách dễ quen bình thường, thì...

- Dạ, thưa bác... ---- Thế Bảo ngắt ngang lời bà Hằng --- Cháu biết bác quan tâm và lo lắng cho Vũ Thường rất nhiều, nhưng cháu cũng như bác . Cháu rất yêu thương cô ấy và mong suốt đời được chăm sóc, bảo vệ Vũ Thường.

Bà Cẩm Hằng phần nào yên tâm . Bà nhìn chàng trai đối diện rồi cười xòa :

- Coi cháu đó . Bác chỉ nói thế thôi, cháu có cần khẩn trương đến vậy không ?

- Dạ, cháu chỉ muốn chứng minh lòng thành tâm của cháu thôi ạ.

Bà Cẩm Hằng gật đầu :

- Được rồi . Coi như lòng thành tâm của cháu , bác đã thấy . Thêm vào đó, một khi Vũ Thường đưa người con trai nào về đây, tất nhiên nó đã chọn lựa kỹ rồi . Bác tin vào tình cảm của cháu.

- Cảm ơn bác đã thương và hiểu cháu.

Vũ Thường từ nhà sau bước lên với chiếc khay đựng ba ly cam vắt . Nàng đặt xuống bàn, rồi liếc nhìn người yêu và mẹ . Trông nét mặt họ rất vui bèn cất giọng hỏi :

- Mẹ và anh Bảo đang nói xấu gì về con phải không ?

- Nói tốt thì có -- bà Cẩm Hằng tiếp lời -- Bây giờ có bạn trai rồi , đứng đắn đàng hoàng một chút, biết chưa ?

- Trời ạ ! Mẹ chứ làm như con lóc chóc như trẻ nít vậy sao ? Mẹ làm con ngượng quá chừng.

Nàng sà xuống bên cạnh mẹ nũng nịu, bắt cần sự có mặt của Thế Bảo.

Bà Cẩm Hằng đẩy nhẹ con gái ra, vờ nghiêm sắc mặt :

- Coi đó, có anh Bảo ngồi đây còn không thấy xấu hổ hay sao mà vùi vãnh tôi thế này ?

- Mặc anh ấy, mẹ a.

- Cái con bé này ! -- Bà Cẩm Hằng tát khế vào má con -- Cứ như còn nhỏ lắm không bằng.

The Bảo chỉ còn biết cười trước cách nhẽo nhẽo của Vũ Thường với bà Hằng.

Họ ngồi với nhau được một lúc , trò chuyện bông đùa . Sau cùng, bà Cẩm Hằng cũng tìm cách khéo léo rút lui :

- Cháu Bảo ở lại dùng cơm với gia đình bác nhé ? Bây giờ ngồi chơi, nói chuyện cùng Vũ Thường . Bác ra nhà sau làm vài món.

- Dạ, cháu cảm ơn bác.

Bà Hằng đứng dậy nhìn qua con gái :

- Con ngồi nói chuyện với anh Bảo thay mẹ nhé.

Bà Hằng đi ra nhà sau . Vũ Thường hất mặt , hỏi người yêu :

- Sao, thế nào ?

Thế Bảo nhướn cao đôi chân mày, hỏi ngược lại :

- Sao, thế nào cái gì ?

- Thì anh nhận xét mẹ em ra sao ?

- Anh đâu có tư cách để nhận xét người lớn.

Vũ Thường liếc xéo bằng nửa con mắt :

- Làm như anh hiền lắm vậy ? Giả bộ vờ vịt.

Thế Bảo hơi chồm qua chỗ Vũ Thường, anh nói khẽ :

- Nói tóm lại , mẹ... Ủa ! Là bác gái rất dễ gần gũi và rất dễ cảm thông với người khác.

Vũ Thường rút chiếc ống hút trên khay nước cam, ném vào người Thế Bảo :

- Có người muốn vợ " ra mặt " kia . Chưa chi cứ gọi mẹ người ta bằng mẹ hoài.

- Cho anh gọi lần cho nó quen mà, trước sau gì...

Vũ Thường ngắt lời :

- Đừng có nằm mơ giữa ban ngày . Sớm quá đấy , cậu Hai.

Được dịp, Thế Bảo nói đùa :

- Sao mà " má thằng cu Tý " bắt bí " ba bằng cu Tý " hoài vậy ?

Vũ Thường có vẻ mắc cỡ khi nghe Thế Bảo ngạo như thế . Nàng vung tay, mặt đỏ ửng :

- Quỷ nê ! Ăn nói vô duyên.

- Vô duyên nhưng có người thương đấy.

Vũ Thường thuôn mặt :

- Không thèm nói với anh nữa.

Nàng đứng dậy, nhưng Thế Bảo đã nhanh hơn, nắm lấy tay nàng giữ lại .

Anh đi vòng qua, kéo Vũ Thường ngồi xuống chung ghế với anh, rồi thốt :

- Không đùa nữa . Bây giờ anh hỏi em nè.

- Gì hả anh ?

- Anh đã đến gặp mẹ của em, còn em thì bao giờ chịu theo anh về ra mắt ba má anh đây ?

- Từ từ đi anh.

Thế Bảo nhìn thẳng vào mặt người yêu hỏi :

- Từ từ là bao giờ ?

- Trước sau gì nàng dâu cũng ra mắt mẹ chồng mà, anh nôn nóng chi ?

- Đó ! -- Thế Bảo chỉ tay vào mặt Vũ Thường --- Bây giờ hết chối nhé.

- Hết chối cái gì chứ ?

- " Mẹ chồng , nàng dâu " . Hồng biết ai muốn chồng đến phát nôn đây ?

Thuận tay nên Vũ Thường véo một cái rõ đau vào đùi anh :

- Hứ ! Cho bỏ thói ăn nói lung tung.

Bị cú véo khá đau trên vùng da non . Thế Bảo nhảy dựng lên . Nhưng chẳng tha, anh làm bộ gọi hơi to :

- Mẹ Oi ! Con gái của mẹ ăn hiếp con đây này.

Dứt câu, anh nhảy tránh ra xa vì biết thế nào, Vũ Thường cũng " phản đòn " . Đúng như anh phán đoán , Vũ Thường bật dậy , rút lấy cây chổi lông gà để cạnh đấy . Nàng dự định đuôi theo đánh vài cây để " răn đe " Thế Bảo .

Nhưng chỉ được vài bước chân thì chững lại, vì bên ngoài Vĩ Tân đang bước vào . Nàng lật đật trở đầu chối , vờ quét quét lên bộ ghế xa lông . Còn Thế Bảo đứng như trời trồng , nét mặt thuôn ra.

Về phần mình , Vĩ Tân cũng hơi bất ngờ . Nhưng sau đó , anh làm như chẳng trông thấy gì, bước hẩn vô nhà.

- Chị Thường !

- Em đi đâu mới về vậy ? - Thấy Vĩ Tân nhìn Thế Bảo, nàng bèn thốt -- Đây

là anh Thế Bảo, bạn của chị.

- Em chào anh ạ.

- Chào em.

Vũ Thường nào có hiểu tại sao Vĩ Tân lại nhìn Thế Bảo . Vĩ Tân nhớ lại sự việc đạo nọ Ở quán nước, Vĩ Tân mơ hồ nghĩ được phần nào tại sao Đông Sơn bày cái trò ấy , song Tân chưa dám chắc nên...

Vĩ Tân chẳng hỏi gì thêm, quay lưng bỏ đi, nhưng Vũ Thường giữ lại :

- Sao em không trả lời chị ?

- Em ở chỗ thằng Dương về . Em buồn ngủ quá - Vĩ Tân đi được vài bước , chợt xoay lại -- Chị Thường ! Lát chiều, em gặp chị chút nhé.

Chờ Vĩ Tân đi khuất , Thế Bảo lại ghé ngồi xuống :

- Là cậu em trai mà em hay kể cho anh nghe đó hả ?

Vũ Thường thấy cây chổi lên bàn, gieo mình xuống ghế, giọng nàng nghe chán chường :

- Nó đấy . Em không biết làm sao để cho nó nên người đây.

- Có gì đâu em lo đến thế ? Lúc còn trẻ , ai mà chẳng thế . Để anh nghĩ xem có việc gì giúp Vĩ Tân được không.

Nhìn qua người yêu với đôi mắt ân cần, Vũ Thường chép miệng :

- Em cảm ơn anh.

- Cái gì cảm ơn . Anh và em chứ có phải là người ngoài đâu, khách sáo dữ vậy ?

Vũ Thường lặng nhìn Thế Bảo . Trông anh thật bao dung, chan hòa . Nàng cho rằng mình đã chọn đúng người mình yêu, đúng người để mình trao thân gửi phận . Với nàng , anh là chỗ dựa tinh thần, là điểm tựa để nàng từ đó vươn lên tầm cao hơn của cuộc sống . Từ lúc mất cha, Vũ Thường chỉ còn lại tình cảm nơi mẹ . Song nó vẫn chưa đủ khóa lấp chỗ trống thiếu vắng tình cha, và rồi nàng gặp Thế Bảo . Có thể nói tình cảm anh dành cho nàng

tuy không như thứ tình cảm thiêng liêng của tình phụ tử, nhưng nó cũng đủ bù đắp , vun đầy trong con tim thiếu thốn của nàng.

Suốt buổi chiều hôm đó, Thế Bảo ở lại chơi đến trời sụp tối mới chịu rời nhà Vũ Thường ra về.

Chỉ còn lại hai mẹ con trong phòng, bà Cẩm Hằng bèn thăm dò con gái :

- Con định thế nào ?

- Thế nào gì hả mẹ ?

- Còn khéo hỏi . -- Bà Cẩm Hằng đang lau sơ tử kính, dừng tay lườm con gái

-- Thì chuyện của cô cậu đấy chứ việc gì nữa ?

- Ôi ! Tụi con chưa có gì với nhau đâu ạ . Mẹ khéo lo xa ..

Bà Cẩm Hằng ngừng hẳn tay, xoay người lại :

- Tánh của con, mẹ còn lạ gì nữa . Nếu không là người con yêu thương, để gì con đưa về nhà.

Vũ Thường nắm lấy tay bà Cẩm Hằng, hai mẹ con cùng ngồi xuống :

- Mẹ thấy anh ấy thế nào ?

- Chỉ mới gặp, chưa thể nhận định hết , nhưng nói chung quy, Thế Bảo là người tốt -- Nói tới đây, bà Cẩm Hằng trùi mền , khẽ vuốt lên mái tóc cô con gái , giọng của bà đều đều -- Nói sao là tốt nói sao là xấu ? Bản chất thật của một con người , không thể trong một sớm một chiều có thể đánh giá hết được đâu con . Mẹ chỉ mong sau này, con tìm được tấm chồng biết yêu thương lo lắng . Bấy nhiêu đó với mẹ là đầy đủ rồi . Giàu nghèo do cái số , dù thừa tiền thừa của mà chẳng hạnh phúc thì có ích lợi gì.

- Mẹ ! Con cảm ơn mẹ lo cho con.

Bà Cẩm Hằng mỉm cười, âu yếm nhìn con :

- Mẹ con với nhau, nói chi nghe lạ . Nhưng mẹ nói thật , nếu cơ hội đến, con phải biết nắm bắt . Không phải lúc nào cũng có được một người tốt như vậy đâu.

- Dạ . Con sẽ nghe lời mẹ.

Bà Cẩm Hằng lườm yêu :

- Hạnh phúc của con là cả một đời, con nên suy nghĩ cho thật kỹ . Chớ để sau này rồi đổ thừa tại mẹ ghen , " cô Hai "

Vũ Thường choàng hai tay qua ôm lấy bà Cẩm Hằng . Nàng siết nhẹ nhẹ, giọng nàng nhẹ tênh :

- Con sẽ không lấy chồng, ở vậy để lo cho mẹ.

Bà Cẩm Hằng gỡ tay con gái ra :

- Cô gái nào cũng thường hay nói thế, nhưng đến khi yêu, chẳng còn biết đường về . Chừng ấy, tôi lo không kịp.

- Mẹ này... -- Vũ Thường mắc cỡ ấp úng.

Bà Cẩm Hằng đôi đề tài :

- Lúc chiều, nhà có khách, gọi Vĩ Tân ra dùng cơm chung, nhưng nó không chịu . Nó làm gia đình mất mặt quá . Mà Vũ Thường này ! Mẹ thấy mấy hôm nay, thằng Tân đi sớm về muộn . Chẳng biết nó đang làm cái gì nữa?

- Được rồi . Mẹ cứ để nó cho con lo.

- Con tính sao thì tính, chứ mẹ bắt lực với nó rồi.

- Thôi, mẹ vào phòng nghỉ cho khỏe . Con sẽ nói chuyện với Vĩ Tân

Vũ Thường dìu bà Cẩm Hằng vào bên trong . Khi trở ra, ngang qua phòng Vĩ Tân, nàng dừng lại, đưa tay gõ nhẹ lên cửa :

- Chị có thể vào phòng của em, được không ?

Không có tiếng trả lời, Vũ Thường lên tiếng lần nữa :

- Vĩ Tân ! Em có trong phòng không ?

Lấy làm lạ, Vũ Thường thử cầm quả nắm cửa . Thấy không khóa , nàng đẩy nhẹ rồi bước hẳn vào bên trong . Nàng ngửi được thoang thoang trong gian phòng tối đen.

- Em làm gì trong phòng sao không bật đèn cho sáng ? Mùi gì lạ vậy Tân ?

Vũ Thường mò mẫm tìm công tắc đèn . Đến chừng trong phòng sáng tỏ, nàng giật mình khi nhìn thấy Vĩ Tân trong tình trạng nửa tỉnh, nửa mê , ngồi xồm ở góc phòng.

Gió thổi hất chiếc khăn choàng cổ của Vũ Thường xuống bàn . Nàng nhặt lại rồi xếp và cho vào túi xách . Nàng chụm hai tay vào bẻ quặt lại, làm vài động tác như thư giãn.

Từ sáng đến giờ , nàng cứ dán mặt lên màn hình máy tính, tay gõ đều trên phím . Bây giờ, Vũ Thường mới bắt đầu thấy mệt do căng thẳng của công việc . Và thêm vào đó, suốt đêm hôm qua nàng không ngủ được.

Vũ Thường phát hiện em trai mình sử dụng rượu mạnh, đây là việc bất ngờ đối với nàng và ngay cả mẹ nàng . Cũng may lúc ấy, nàng khá bình tĩnh để không hét lên làm kinh động đến mẹ, nhưng nỗi đau làm nàng day dứt khó chịu :

- Vũ Thường !

Nàng không nghe tiếng gọi của Đông Sơn :

- Vũ Thường ! e

- Hà ? Anh gọi em à ?

- Em làm sao vậy, cứ như người mất hồn thế ?

Vũ Thường sửa lại dáng ngồi, lắc đầu chối :

- Không . Em có gì đâu . Máy giờ rồi anh.

Đông Sơn bật cười :

- Nói không có gì , em nhìn lại mình đi . Đồng hồ đeo trên tay, sao còn hỏi giờ anh ?

- Ôi chết ! Em đang trí quá . -- Nàng đưa tay đập nhẹ lên trán, rồi nhìn đồng hồ, chợt hốt hoảng -- Chà ! Gần 12 giờ trưa rồi ư ?

Đông Sơn nhẹ giọng :

- Em làm quên cả giờ giấc rồi đây . Em nhìn xem . Bên ngoài, nhân viên

chẳng còn một ai, họ đi dùng cơm hết rồi.

Vũ Thường xoay đầu nhìn ra cửa kính phòng ngoài . Quả thật , chẳng thấy một người nào . Nàng bèn đứng dậy :

- Minh xuống căn tin ăn đi anh.

Đông Sơn lộ vẻ vui , gật đầu đồng ý . Trong lúc chờ mang thức ăn đến, Vũ Thường nhìn cánh tay còn băng bó của Đông Sơn với chút thăm hỏi :

- Tay của anh không sao chứ ?

- Cám ơn em . Chỉ bị thương ngoài da, không có gì đáng kể.

- Thời buổi bây giờ ghê thật... -- Vũ Thường chép miệng ca cẩm -- Giữa ban ngày mà bọn cướp lộng hành quá . Cũng may anh không sao.

Đông Sơn bật cười :

- Em nghĩ anh bị cướp ?

- Ủa ! Chứ không phải vậy sao ? Em nghe anh chị đồng nghiệp bảo thế cơ mà.

Đông Sơn cải chính :

- Gần giống như vậy, chứ không chính xác là bị cướp.

- Cho dù thế nào đi nữa, anh vẫn không may mắn.

Đông Sơn không nói gì, chỉ gật đầu rồi xoa bóp quanh cánh tay đau . Chốc chốc, nhìn qua Vũ Thường và lại cười . Nét mặt của Đông Sơn đầy vẻ mãn nguyện.

Lấy làm lạ, Vũ Thường nhíu mày hỏi :

- Sao anh cứ nhìn em, cười hoài vậy ?

- Ồ không ! Đâu có gì.

- Không có gì ? -- Vũ Thường liếc xéo , ra chiều giận - - Em rất ghét ai úp úp mở mở?

Đông Sơn sợ Vũ Thường đổi ý sẽ mất vui, liền thốt :

- Thật ra anh chỉ thấy vui trong lòng, vì không nghĩ em lại quan tâm đến thế.

- Anh nói nghe lại quá . Chúng ta là đồng nghiệp, quan tâm lẫn nhau chuyện nên làm mà.

- Vậy mà anh cứ tưởng...

Vũ Thường nghĩ không nói rõ ràng sẽ làm Đông Sơn hiểu lầm, nên nàng ngắt lời :

- Xin anh đừng hiểu lầm ý của em.

Hiểu Vũ Thường nói gì, Đông Sơn gật nhẹ đầu :

- Anh biết . Cho dù anh có làm điều gì đi nữa, em cũng không bao giờ chấp nhận anh hết.

-Anh Sơn...

- Cứ để anh nói hết đã . -- Đông Sơn nhấn giọng . --- Anh không biết bản thân anh đã làm sai điều gì hay không tốt điểm nào, để em không tiếp nhận anh ?

Vũ Thường hiểu rõ tình cảm Đông Sơn dành cho nàng, nhưng làm sao nàng đón nhận được , khi trong lòng nàng đã có bóng hình Thế Bảo. Nhưng Vũ Thường không thể nào nói ra điều đó trước mặt Đông Sơn . Vì làm như thế , chẳng khác nào nàng đã tổn thương tinh thần Đông Sơn . Song, cứ để kéo dài dai dẳng lại không tốt cho cả hai . Nàng lần cần giữ im lặng hoặc nói ra hết ?

- Vũ Thường...

- Anh Sơn ! Chúng ta đừng nói đến vấn đề này nữa, được không ?

Đông Sơn thất vọng :

- Tùy em thôi.

Thức ăn được mang lên, cả hai lầm lũi lo ăn . Không phải vì đói , mà vì không muốn khó xử do câu chuyện vừa qua.

Vài phút trôi qua nặng trĩu, Đông Sơn nhìn thấy Vũ Thường đã dừng đũa , nhưng đôi mắt nàng cứ nhìn đắm đắm vào ly nước trước mặt, có vẻ dờ dẫn.

Nghĩ có lẽ do mình làm nàng mất vui nên Đông Sơn hạ thấp giọng :

- Nếu anh làm gì cho em mất vui, anh xin lỗi.

- Điên quá ! Anh có lỗi gì chứ.

- Vậy sao anh trông em thần thờ quá ?

Vũ Thường rút khăn giấy trên bàn , lau sơ qua miệng . Đoạn nhìn Đông Sơn :

- Em đang có việc , nhưng chẳng biết có nên nói ra hay không.

- Nế như em đã xem anh như một đồng nghiệp thân, cứ nói ra đi, biết đâu anh có thể giúp em được gì . Có phải em đang kẹt tiền ?

Vũ Thường lắc đầu :

- Nếu là vấn đề tiền bạc , thì em đâu khó nói đến thế.

- Thế là chuyện gì nào ?

- Vĩ Tân đó --- Vũ Thường ấp úng --- Nó...

- Nó làm sao ?

- Nó nghiện rượu , anh a.

- Cái gì ? -- Đông Sơn sững sờ -- Ấy chết ! Sao tệ hại đến thế ? Bác gái có biết chuyện này không ?

Vũ Thường thật tình kể :

- Mẹ em chưa hay biết gì . Em cũng mới phát hiện đây thôi . Em rối lảm , không biết tính sao nữa.

Đông Sơn nhúu cặp chân mày, dường như không tin lắm vào điều Vũ

Thường nói :

- Lâu nay , Vĩ Tân ngoan lắm mà, sao tự dưng bây giờ sa vào mấy thứ ấy ?

- Chính sự ngoan hiền bên ngoài đã đánh lừa được em đấy . Vì nghe lời của nó, mà em đưa cho nó năm triệu cách nay gần 1 tháng.

- Để làm gì ?

- Nói nói hùn hạp làm ăn chi đó với bạn . Chắc có lẽ số tiền ấy bị nó đốt sạch

theo rượu hết rồi . -- Nói tới đây, Vũ Thường đâm ra hậm hực , tự trách bản thân --- Có phải em ngu lắm không anh ? Tự dưng tiếp tay với nó để nó lún sâu hơn vào con đường nghiện ngập

Đông Sơn trấn an :

- Chẳng phải em dại khờ, mà vì quá cả tin thôi . Với lại, đây cũng không hẳn là chuyện không giải quyết được.

- Anh nói có lý . Chắc tại em là người trong cuộc không sáng bằng người ngoài cuộc.

Đông Sơn mời điếu thuốc , nói :

- Cái gì, " trong cuộc , ngoài cuộc " ? Chỉ cần mình nỗ lực một chút, nhất định sẽ giúp được Vĩ Tân.

- Theo anh, bây giờ mình phải làm gì ?

- Anh cũng không biết . --- Đông Sơn nhún vai . --- Để anh thử gặp và khuyên Vĩ Tân coi sao.

- Em không biết . - Vũ Thường lúng túng, phân vân -- Vì vấn đề này mà từ hôm qua tới nay, em muốn điên cái đầu.

Đông Sơn an ủi :

- Coi vậy chứ tình hình chắc không xấu đến thế . Em đừng tự nhát mình như vậy, để anh tính giùm em.

- À này ! Anh không được rêu rao vụ này lung tung đấy.

- Anh là kẻ hay mách lẻo lắm a ` ?

Vũ Thường cười, im lặng . Duy chỉ có Đông Sơn trong lòng hồ hởi vô cùng, vì nghĩ đây là cơ hội tốt để lấy lòng Vũ Thường . Cho dù ít hay nhiều , qua sự việc này, nếu Sơn làm cho Vũ Thường hài lòng, nhất định nàng sẽ có cách nhìn thiện cảm hơn về Sơn . Đây là cơ may để Sơn dần dần chinh phục tình cảm của nàng.

Vũ Thường vòng tay ôm sát lấy người Thế Bảo . Gió tạt vào mặt , thổi hất

tung mái tóc trước trán nàng ra sau . Con đường thẳng tắp dài mướt tận ngoài xa, chẳng biết kết thúc ở đoạn nào . Vũ Thường phóng tầm mắt ngắm nhìn những cánh đồng lúa xanh ở hai bên con đường trải dài.

Hôm nay, nàng đồng ý theo Thế Bảo về nhà để ra mắt ba mẹ của anh . Chưa đến nơi, nhưng trống ngực nàng đã đập thình thịch liên hồi . Trong đầu cứ lẩn quẩn không biết lúc chạm mặt nhau sẽ nói gì đây ?

Theo lời kể của Thế Bảo , thì cha anh là một người đàn ông trí thức , làm việc cho cơ quan nhà nước, nhưng nghỉ hưu hơn ba năm nay.

Tánh của ông hài hòa, tôn trọng người khác . Nói tóm lại, ông ấy rất dễ hoà đồng cùng mọi người.

Ngược lại , mẹ của anh rất khó . Trong con mắt bà, lời ăn tiếng nói phải giữ kẽ.

Khi nghe Thế Bảo nhận định về mẹ mình như vậy , Vũ Thường đã lắc đầu nguầy nguậy , khi anh đề nghị nàng về quê một chuyến cùng anh.

Nàng viện cớ sợ làm điều gì đó khiến bà chẳng hài lòng , coi như ấn tượng ban đầu nơi nàng không còn . Vả lại , việc bếp núc , nàng cũng không giỏi nên sợ lung tung . Thế Bảo thuyết phục mãi, rốt cuộc nàng đã xiêu lòng . Song dù đi, nhưng nơ nàng vẫn mang nặng một tâm trạng bất ổn , nao nao đến lạ lùng.

Chiếc xe của Thế Bảo rẽ qua trái, vào một con đường lộ đất . Chạy thêm đoạn nữa , anh dừng lại trước căn nhà lợp mái tole giả ngói màu đỏ sẫm. Thế Bảo cho xe vào sân . Chú chó lông vàng từ ngoài xa vừa trông thấy bóng người , liền sủa vang như báo động cho mọi người trong nhà biết có khác.

Thế Bảo vừa gạt chống xe, vừa quay đầu ra sau, nói với Vũ Thường :

- Đến nơi rồi , em ạ.

Anh xoay lại mắng chú chó khi nó cũng vừa nhận ra anh, đến gần lúc lắc

đuôi :

- Tao đây mà Phèn . Mà mày không nhận ra tao hay sao mà sửa dữ vậy ?

Vũ Thường bước theo Thế Bảo đi vào bên trong . Ở phòng khách, một người đàn ông độ ngoài năm mươi đang làm gì đấy dở dang . Ông ngẩng đầu nhìn lên, nét mặt tươi cười :

- Mới về hả con ?

- Thừa ba.

- Dạ cháu chào bác.

Bấy giờ, người đàn ông tên La Cương mới biết ngoài con trai của ông, còn có con gái lạ.

Ông không mang đôi kính nên đôi mắt chỉ nhìn thấy nhấp nhem, vội dừng tay bước tới :

- Ngồi đi cháu . Bác đang bận tay một chút.

- Dạ, cháu xin phép ạ.

- Má đâu rồi ba ?

Ông La Cương chùi tay rồi bỏ khăn xuống gầm bàn, trả lời :

- Má con ở nhà sau, chắc đang làm bếp . Hôm nay con về có bạn sao không báo trước cho ba má biết . ?

Vũ Thường lên tiếng thay người yêu :

- Con cháu chứ có ai đâu mà bác phải bận tâm ạ.

Thấy Vũ Thường còn đứng, ông La Cương chia tay :

- Ngồi đi cháu . Má thằng Bảo đâu rồi ? Con nó về chơi nè.

Có tiếng dép lẹp xẹp từ dưới vọng lên, rồi bóng người đàn bà xuất hiện nơi cửa buồng.

Vũ Thường cúi đầu lễ phép :

- Dạ, cháu chào bác gái :

- Chào cháu . -- Nét mặt bà La Cương rất nghiêm . Bà đáp lời Vũ Thường ,

đoạn nhìn qua con trai có ý trách --- Dữ hôn ! Hơn tháng nay, cậu mới chịu về thăm vợ chồng già này.

- Má ! con bận túi bụi chứ có rảnh rang gì đâu.

- Con nó về chơi, chưa chi bà trách nó rồi.

Tuy không vui, nhưng vì có mặt Vũ Thường nên bà La Cương đành nổi giận ra vui . Bà nở một nụ cười , song rất gượng gạo :

- Đưa bạn về chơi, sao không báo trước để mà làm thêm mấy món ăn ngon ?

- Khách khứa gì hả má . Làm thế Vũ Thường càng ngại hơn, phải không em ?

Vũ Thường cúi đầu " dạ " khẽ . Bà La Cương quan sát , rồi nói tiếp :

- Cũng nên có cái gì coi cho được chứ, phải không cháu ?

- Dạ, thưa bác . Cháu đến chủ yếu để thăm hỏi hai bác . Việc ăn uống chẳng quan trọng lắm ạ.

Ông La Cương giục :

- Sao mọi người đứng hết cả vậy ? Ngồi xuống đi nào.

Khi tất cả đã yên vị, Thế Bảo nhìn cha hỏi :

- Lúc này, ba làm cái gì thế ?

- Tìm mấy khúc gỗ để đóng tam cái giá đỡ cho tấm hình di Hai của con.

Bà La Cương tiếp lời chồng :

- Bây giờ thời tiết thật lạ . Mùa đông mà lại có gió đông . Đêm qua đổ trận mưa, kèm theo gió giạt . Ba may ngủ quên đóng cửa sổ nên tấm ảnh thờ của di Hai rớt xuống đất, cũng may chẳng bể kính.

Nói tới đây, bà La Cương nâng tấm ảnh đặt úp trên bàn lên nhìn, đoạn dùng cái khăn vắt ở vai lau sơ qua mặt kiếng . Nét mặt của bà dàu dàu buồn , hằn sâu một nỗi niềm khó tả . Vũ Thường kín đáo quan sát bà La Cương . Nàng cảm nhận ra một điều , bà có tình cảm rất sâu nặng với người đàn bà tro Vũ Thường vòng tay ôm sát lấy người Thế Bảo . Gió tạt vào mặt , thổi hất tung

mái tóc trước trán nàng ra sau . Con đường thẳng tắp dài mướt tận ngoài xa, chẳng biết kết thúc ở đoạn nào . Vũ Thường phóng tầm mắt ngắm nhìn những cánh đồng lúa xanh ở hai bên con đường trải dài.

Hôm nay, nàng đồng ý theo Thế Bảo về nhà để ra mắt ba mẹ của anh . Chưa đến nơi, nhưng trống ngực nàng đã đập thình thịch liên hồi . Trong đầu cứ lẩn quẩn không biết lúc chạm mặt nhau sẽ nói gì đây ?

Theo lời kể của Thế Bảo , thì cha anh là một người đàn ông trí thức , làm việc cho cơ quan nhà nước, nhưng nghỉ hưu hơn ba năm nay.

Tánh của ông hài hòa, tôn trọng người khác . Nói tóm lại, ông ấy rất dễ hoà đồng cùng mọi người.

Ngược lại , mẹ của anh rất khó . Trong con mắt bà, lời ăn tiếng nói phải giữ kẽ.

Khi nghe Thế Bảo nhận định về mẹ mình như vậy , Vũ Thường đã lắc đầu nguầy nguậy , khi anh đề nghị nàng về quê một chuyến cùng anh.

Nàng viện cớ sợ làm điều gì đó khiến bà chẳng hài lòng , coi như ấn tượng ban đầu nơi nàng không còn . Vả lại , việc bếp núc , nàng cũng không giỏi nên sợ lung tung . Thế Bảo thuyết phục mãi, rốt cuộc nàng đã xiêu lòng . Song dù đi, nhưng nơ nàng vẫn mang nặng một tâm trạng bất ổn , nao nao đến lạ lùng.

Chiếc xe của Thế Bảo rẽ qua trái, vào một con đường lộ đất . Chạy thêm đoạn nữa , anh dừng lại trước căn nhà lợp mái tole giả ngói màu đỏ sẫm. Thế Bảo cho xe vào sân . Chú chó lông vàng từ ngoài xa vừa trông thấy bóng người , liền sủa vang như báo động cho mọi người trong nhà biết có khác.

Thế Bảo vừa gạt chống xe, vừa quay đầu ra sau, nói với Vũ Thường :

- Đến nơi rồi , em ạ.

Anh xoay lại mắng chú chó khi nó cũng vừa nhận ra anh, đến gần lúc lắc

đuôi :

- Tao đây mà Phèn . Mà không nhận ra tao hay sao mà sửa dữ vậy ?

Vũ Thường bước theo Thế Bảo đi vào bên trong . Ở phòng khách, một người đàn ông độ ngoài năm mươi đang làm gì đấy dở dang . Ông ngẩng đầu nhìn lên, nét mặt tươi cười :

- Mới về hả con ?

- Thừa ba.

- Dạ cháu chào bác.

Bấy giờ, người đàn ông tên La Cương mới biết ngoài con trai của ông, còn có con gái lạ.

Ông không mang đôi kính nên đôi mắt chỉ nhìn thấy nhấp nhem, vội dừng tay bước tới :

- Ngồi đi cháu . Bác đang bận tay một chút.

- Dạ, cháu xin phép ạ.

- Má đâu rồi ba ?

Ông La Cương chùi tay rồi bỏ khăn xuống gầm bàn, trả lời :

- Má con ở nhà sau, chắc đang làm bếp . Hôm nay con về có bạn sao không báo trước cho ba má biết . ?

Vũ Thường lên tiếng thay người yêu :

- Con cháu chứ có ai đâu mà bác phải bận tâm ạ.

Thấy Vũ Thường còn đứng, ông La Cương chia tay :

- Ngồi đi cháu . Má thằng Bảo đâu rồi ? Con nó về chơi nè.

Có tiếng dép lẹp xẹp từ dưới vọng lên, rồi bóng người đàn bà xuất hiện nơi cửa buồng.

Vũ Thường cúi đầu lễ phép :

- Dạ, cháu chào bác gái :

- Chào cháu . -- Nét mặt bà La Cương rất nghiêm . Bà đáp lời Vũ Thường ,

đoạn nhìn qua con trai có ý trách --- Dữ hôn ! Hơn tháng nay, cậu mới chịu về thăm vợ chồng già này.

- Má ! con bận túi bụi chứ có rảnh rang gì đâu.

- Con nó về chơi, chưa chi bà trách nó rồi.

Tuy không vui, nhưng vì có mặt Vũ Thường nên bà La Cương đành nổi giận ra vui . Bà nở một nụ cười , song rất gượng gạo :

- Đưa bạn về chơi, sao không báo trước để mà làm thêm mấy món ăn ngon ?

- Khách khứa gì hả má . Làm thế Vũ Thường càng ngại hơn, phải không em ?

Vũ Thường cúi đầu " dạ " khẽ . Bà La Cương quan sát , rồi nói tiếp :

- Cũng nên có cái gì coi cho được chứ, phải không cháu ?

- Dạ, thưa bác . Cháu đến chủ yếu để thăm hỏi hai bác . Việc ăn uống chẳng quan trọng lắm ạ.

Ông La Cương giục :

- Sao mọi người đứng hết cả vậy ? Ngồi xuống đi nào.

Khi tất cả đã yên vị, Thế Bảo nhìn cha hỏi :

- Lúc này, ba làm cái gì thế ?

- Tìm mấy khúc gỗ để đóng tam cái giá đỡ cho tấm hình di Hai của con.

Bà La Cương tiếp lời chồng :

- Bây giờ thời tiết thật lạ . Mùa đông mà lại có gió đông . Đêm qua đổ trận mưa, kèm theo gió giạt . Ba may ngủ quên đóng cửa sổ nên tấm ảnh thờ của di Hai rớt xuống đất, cũng may chẳng bể kính.

Nói tới đây, bà La Cương nâng tấm ảnh đặt úp trên bàn lên nhìn, đoạn dùng cái khăn vắt ở vai lau sơ qua mặt kiếng . Nét mặt của bà dàu dàu buồn , hằn sâu một nỗi niềm khó tả . Vũ Thường kín đáo quan sát bà La Cương . Nàng cảm nhận ra một điều , bà có tình cảm rất sâu nặng với người đàn bà trong ảnh . Rồi nàng len lén nhìn tấm hình . Đó là một người đàn bà có nét mặt

đôn hậu, phúc đức và dường như Thế Bảo có nét hao hao giống người ấy.

Còn đang suy nghĩ, Vũ Thường đã nghe tiếng ông La Cương cất lên :

- Chuyện đã qua từ lâu rồi, bà còn cất giữ trong lòng làm gì ?

- Tôi sống để bụng , chết đem theo -- Nét mặt bà La Cương đánh lại, giọng chua chát , nhưng kiên quyết --- Tôi không bao giờ quên được.

Thế Bảo sợ không khí mất vui, anh nhắc khéo mẹ :

- Má ! Có Vũ Thường ở đây mà.

Như sự nhớ ra , bà Cương cười khẽ :

- Bác xin lỗi cháu ghen cháu . Bác thật không phải.

- Dạ, đâu có gì ạ.

Bà Cương chuyển sang thăm hỏi :

- Gia đình cháu, bố mẹ đều mạnh khỏe cả chứ ?

- Dạ.

- Vũ Thường còn mẹ và một em trai . Ba cô ấy mất sau một tai nạn giao thông.

Bà lườm con trai :

- Má đâu có hỏi con mà trả lời ? . Cháu làm chung chỗ với thằng Bảo nhà bác à ?

- Dạ thưa, không ạ.

- Má biết không ? Tụi con quen nhau do một sự tình cờ đấy.

Bà La Cương chau cặp chân mày :

- Lạ thật ! Sao hôm nay con sốt sắng thế ? Cháu này ! Thế em của cháu làm nghề gì ?

- Dạ... dạ thưa bác... _ Vũ Thường còn đang ấp úng chưa biết trả lời ra sao.

Thời may, ông La Cương đã " cứu nguy " :

- Bà sao hỏi lăm thế ? Làm cho cháu Thường lúng túng đấy.

Nhận ra mình cũng hơi hấp tấp , bà cười , nói :

- Thôi, hai đứa ra sau rửa mặt cho khỏe, lát vào dùng cơm.

Thế Bảo thấy thoát được " ma trận " của mẹ vui khôn xiết . Anh giục người yêu :

- Chúng ta ra nhà sau đi ẹm Anh sẽ dẫn em tham quan vườn cây nhà anh.

Vũ Thường ý tứ gật đầu chào ông bà La Cương :

- Cháu xin phép hai bác.

Ông La Cương đáp lại :

- Được rồi cháu . Ra sau vườn cho mát.

Chờ hai đứa trẻ khuất phía cửa, ông La Cương mới trách vợ :

- Tôi nói bà mãi về chuyện của chị Hai .. Nó đã là quá khứ , nhưng hễ có dịp bà lại nhắc.

- Dù sao chị cũng là chị ruột của tôi chứ phải của ông đâu, làm sao ông biết tâm trạng của tôi ?

- Tuy là chị vợ, nhưng tôi cũng yêu quý chị Hai của bà vậy . Nhưng tôi không muốn thấy bà buồn khi nhớ đến chị.

Bà La Cương sụ mặt :

- Cánh tay thịt, lòng bàn tay cũng thịt . Ông không bị cắt trúng làm sao biết được cái cảm giác đau thế nào ?

- Tôi không tranh luận với bà nữa . Lúc nào bà cũng viện đủ lý do, cho rằng bà có lý . Nhà hôm nay có khách đây.

- Tôi biết rồi . -- Bà Cương ngắt lời chồng --- Ông cứ nói mãi.

Ông La Cương đề nghị :

- Để tôi ra bắt con gà cho bà làm món gì đó đãi khách.

Hai ông bà La Cương đi xuống nhà sau . Họ còn nhìn thấy bóng hai đứa trẻ thấp thoáng sau hàng cây ngoài xa đằng sau vườn.

Vũ Thường với tay hái một chùm nhãn đưa qua cho Thế Bảo cầm, rồi nàng cúi người bước tới cạnh một cây nhãn khác . Toàn là trái . Tuy nàng chẳng

mấy thích ăn trái cây ngọt , nhưng khu vườn nhà Thế Bảo cơ man đủ lại trái cây, mỗi thức vài chục gốc nên tạo ra một khu vườn đầy ắp chủng loại . Lần đầu tiên vào một vườn trái cây như vậy khiến Vũ Thường mê mãi quên cả lối ra.

Thế Bảo ôm một đồng trái do người yêu hái, nào là nhãn, mận, ổi , vú sữa... Mỗi thứ một ít, nhưng cũng làm cho anh " mệt xiu "

Anh lên tiếng hỏi :

- Thế nào ? Em đã mệt chưa ? Chúng ta ngồi xuống nghỉ một chút.

Vũ Thường gật đầu . Tìm một chỗ thoáng để cả hai cùng ngồi xuống . Thế Bảo bỏ mớ trái cây lộn xộn ra đất trước mặt, anh ghẹo :

- em tham quá . Cái gì cũng hái mà có thấy em ăn uống chi đâu.

- Lần đầu tiên người ta được vào khu vườn " tổng hợp " , nên cái gì thấy cũng thích . Anh chiêu em, được không ?

- Dĩ nhiên là được, thưa nữ hoàng.

Vũ Thường ngã người tựa vào lòng ngực Thế Bảo . Anh hôn nhẹ lên mái tóc của nàng.

- Anh a ` !

- Gì thế em ?

- Lúc nãy trong nhà... --- Nàng có vẻ ập ứng --- Tấm hình của dì Hai anh...

Thế Bảo tiếp lời :

- Có phải em muốn hỏi đến việc, tại sao má của anh có vẻ giận dữ khi nhắc đến chuyện â"y ?

- Đúng vậy . - Vũ Thường ngồi ngay lại . Nàng xoay qua nhìn anh -- Em thấy mẹ anh hình như vừa thương, nhưng lại vừa giận

Thế Bảo đồng tình :

- Thương là thương cho dì Hai của anh , còn giận là giận cho người đã phá hoại gia đình dì Hai anh, đến nỗi dì ấy buồn rầu thành bệnh rồi chết.

Vũ Thường tò mò :

- Người mà anh vừa nói là ai vậy ?

- Anh cũng không rõ .--- Thế Bảo lắc đầu --- Chưa bao giờ ba má của anh nói cho anh nghe và anh cũng không hỏi về điều ấy . Đại loại , anh chỉ biết mơ hồ là thế.

Biết có hỏi thêm cũng chẳng tìm hiểu được gì . Vũ Thường không màng tới nữa, nhưng nàng lại kết luận :

- Phá hoại gia đình người khác là không tốt.

- Biết đâu bên trong có uẩn khúc gì ?

- Dù thế nào đó cũng không là người đáng hoàng.

Thế Bảo kết thúc câu chuyện :

- Chúng ta đừng nói tới việc này nữa . Dù gì , đó là chuyện của người lớn.

- Em chỉ thấy thương cho bác gái mà thôi.

- Chà ! Lo cho " mẹ chồng " dữ hén ?

Vũ Thường đỏ mặt , đâm vào ngực Thế Bảo:

- Đồ quý ! Ăn nói lung tung, bậy bạ.

Thế Bảo được dịp trêu :

- Vậy đó , Anh ăn nói bậy bạ , nhưng trúng tùm lùm tùm la.

- Không thèm nói với anh nữa . --- Vũ Thường đứng bật dậy , phui tay -- Em vào nhà đây.

- Thế còn mớ trái cây này ?

Vũ Thường làm vẻ mặt " hình sự "

- Anh có bốn phen mang hết vào trong nhà cho em, không được để sót trái nào.

Dứt lời, Vũ Thường xoay người bỏ đi thẳng . Thế Bảo chỉ còn biết lắc đầu, khệ nệ ôm hết mớ trái cây lộn xộn các thứ, lẻo đẻo theo sau.

Sau buổi cơm , Vũ Thường phụ bà La Cương dọn dẹp và làm bánh da lợn .

Hai người trò chuyện có vẻ tâm đầu ý hợp . Trong lòng bà La Cương bắt đầu có cảm tình với Vũ Thường . Nét nghiêm nghị lúc đầu dần dần được thay vào sự cởi mở, hoà đồng . Trên khuôn mặt của bà luôn luôn có nụ cười triu mến.

Điều này không thoát được sự để ý quan sát của ông La Cương . Ông kéo con trai lên nhà trên, rồi rí tay nói khẽ :

- Con cũng khéo chọn đấy . Trông má của con có vẻ thích Vũ Thường đó.
- Con có ghen của ba mà.

Ông La Cương sùng sộ :

- Cái thằng này ! Giống tao cái gì ?
- Thì khéo chọn ấy mà . Cũng như ba khéo chọn má con vậy.

Ông La Cương hơi ngượng :

- Mà dám chọc ba mà đấy ư ?

Thế Bảo cười xuề xoà, rồi hai cha con nhìn nhau cùng cười.

Ông bà La Cương cầm chân Vũ Thường ở chơi, đến tận chiều mới chịu cho nàng ra về . Khi tiễn nàng ra cổng, bà La Cương còn dặn Thế Bảo hôm nào rảnh hãy chở Vũ Thường về chơi.

Khi xe về đến gần thành phố, Thế Bảo mới lên tiếng :

- Anh hỏi thật nhé, em trả lời nghiêm chỉnh nhé.
- Cái gì thật với gia. còn nói " nghiêm chỉnh " . anh làm em hồi hộp quá.
- Em đã trò chuyện gì mà làm má của anh vui đến thế ?

Thế Bảo dịu giọng :

- Má anh có tiếng là khó , thế mà cứ cười mãi khi trò chuyện cùng em . Xem như cái ải khó nhất, em đã vượt qua rồi đó, mà còn vượt qua dễ dàng nữa đấy.

Vũ Thường im lặng suy nghĩ , cảm thấy mình thật hạnh phúc . Như thế coi như cuộc tình này chẳng hề có điều gì trắc trở . Nó đầy ắp tiếng cười và trải

qua trước mặt nàng, một màu hồng sáng chói niềm tin.

Bỗng dung Vũ Thường chợt nghĩ . Nàng từng nghe nói : " một cuộc tình đẹp là một cuộc tình phải có nhiều cam go, thử thách " . Ấy thế mà hầu như chẳng có gì gọi là trắc trở cả . Có phải chăng vì thế mà nó không là một cuộc tình đẹp hay tất cả chỉ là sự bắt đầu ? Vì trước một cơn giông tố, mọi vật bao giờ cũng phẳng lặng bình yên.

Vũ Thường chợt rùn mình . Nàng không dám nghĩ tiếp . Vì dù sao hiện tại, nàng đang sống trong cái cảm giác lâng lâng hạnh phúc nhất . Và nàng muốn cảm giác ấy hãy tiếp tục tồn tại mãi mãi.

Vòng tay Vũ Thường vòng ra phía trước ôm lấy thân hình Thế Bảo như sợ anh sẽ tuột mất khỏi nàng . Đầu nàng đang hình thành hai mâu thuẫn đối kháng lẫn nhau . Vũ Thường ngả tựa đầu lên vai anh, đôi mắt lim dim.

Hành động này được Thế Bảo nghĩ khác . Anh cho rằng người yêu của anh đang tận hưởng những giây phút hạnh phúc bên anh.

Dẫu sao, những khoảng khắc với họ đều đẹp, cho dù sau này bề dẫu thế nào cũng mặc.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 3

Đông Sơn không khó khăn mấy khi tìm Vĩ Tân trong đám đông bọn thanh niên loi chơi đằng kia.

Một góc đường vắng ở cái quận ven thành phố này, thường là nơi tụ tập cho

các thanh niên không công, rồi nghề . Chúng nhóm lại để quậy phá hoặc chọc ghẹo các cô gái khi họ có dịp đi ngang qua đây.

- Vĩ Tân !

Đông Sơn gọi to, rồi bước đến gần Vĩ Tân.

- Anh tìm em có việc gì ?

Đông Sơn nhìn đám bạn của Vĩ Tân , đoạn thốt :

- anh muốn nói chuyện riêng với em một chút , được không ?

Vĩ Tân hơi lưỡng lự, nhưng cũng gật đầu, nói :

- Thôi được , mà chỉ vài phút thôi đấy nhé.

- Mình tìm quán nào đó ngồi nói chuyện cho đàng hoàng.

Cả hai rời đi, đến một quán cóc ven đường . Đông Sơn gọi hai ly nước, còn Vĩ Tân sốt ruột :

- Có chuyện gì, anh nói lẹ đi ?

- Em có việc gấp lắm sao.

Vĩ Tân bắt đầu bực dọc , đổi thái độ :

- Chị Thường bảo anh tới tìm tôi à ?

- Em cho rằng chị Thường sai anh đi tìm em à ?

Vĩ Tân cười nửa miệng, nhếch môi :

- Ai còn lạ gì chuyện anh đang đeo đuổi chị của tôi . Nhưng anh chỉ tốn công vô ích thôi . Chị tôi đã có bạn trai rồi.

Lời nói ấy làm cho Đông Sơn chẳng mấy vui trong bụng, liền nghĩ nhanh trong đầu : " Mày giỏi lắm , nhóc ạ . Nếu tao không vì chị Hai của mày, tao chẳng cần quan tâm tới mày làm gì " . Bề ngoài, nét mặt của Đông Sơn rất điềm tĩnh . Sơn nhìn Vĩ Tân, rồi với một giọng tha thiết cất lên :

- Em nghĩ thế nào cũng được, anh không cần phải thanh minh . Nhưng thật ra, anh tới đây là vì bác gái, mẹ của em đó.

Dường như Đông Sơn đem bà Cẩm Hằng ra đã có tác dụng . Nét mặt Vĩ Tân

phần nào giãn ra.

Giọng nói Vĩ Tân phần nào dịu lại :

- Là mẹ tôi nhờ anh đến đây ư ?

- Không hẳn như thế , vì bác gái nào biết em đang sa ngã . Nhưng anh cũng không muốn sau này bác biết . Em thử nghĩ xem, nó sẽ như thế nào một khi bác gái hiểu ra sự thật ?

Vĩ Tân đưa mấy ngón tay đan lên mái tóc , nét mặt đầy vẻ khổ sở :

- Thật sự tôi đâu muốn thế . Tốt nghiệp cấp ba, nhưng thi đại học trượt .

Chẳng giúp được gì cho gia đình , tôi thấy mình như một gánh nặng cho chị Hai tôi.

- Nhưng đó khôn gphải là lý do để em dấn thân vào con đường hư hỏng, sao đoạ. -- Đông Sơn đặt nhẹ tay lên vai Vĩ Tân -- Hãy nghe anh, quay lại là vừa, không muốn đâu em.

- Vẫn còn có thể được sao ?

Đông Sơn bật cười :

- Sao lại không được ? Chủ yếu do bản thân em có quyết tâm hay không ?

Nói đoạn, Đông Sơn rút điều thuốc bật lửa môi , Vĩ Tân lên tiếng :

- Cho tôi xin một điều.

Đông Sơn có vẻ do dự , Vĩ Tân nói tiếp :

- Anh ngại gì chứ ?

Không đợi Đông Sơn, mà Vĩ Tân tự tay rút lấy một điều từ trong bao và môi lửa.

Đông Sơn tiếp tục động viên :

- Anh được biết em chỉ mới tập tành bắt chước lũ bạn , coi ra cũng dễ bỏ được lắm . Nghe anh, bây giờ chúng ta về nhà.

Sơn nắm tay Vĩ Tân, nhưng Vĩ Tân gạt ra :

- Tôi không về đâu.

- Vậy em muốn gì ?

- Tôi không muốn gì hết , nhưng bây giờ tôi không muốn về.

Vĩ Tân có phần quyết liệt nên Đông Sơn chỉ còn biết nhún vai :

- Cái này tùy em thôi . Những gì cần nói, anh đã nói xong rồi.

- Tôi sẽ suy nghĩ lại . --- Vĩ Tân đưa tay che miệng ngáp dài, nói --- Anh có tiền đó không ?

- Để làm gì ?

- Có cần tôi nói thẳng ra không ?

Đông Sơn nhủ thầm : " Thằng nhóc này lì lợm , mặc xác mày "

Sơn rút ví lấy tiền ra, đưa qua Vĩ Tân :

- Bao nhiêu đây đủ chưa ?

Vĩ Tân nhét vội vào túi áo, giọng nói khịt khịt :

- Cứ xem như tôi vay . Khi nào có, tôi sẽ trả lại cho anh.

Dứt câu, Vĩ Tân đứng dậy bỏ đi liền , mặc tình Đông Sơn ngồi một mình .

Chờ Vĩ Tân đi thật xa, Đông Sơn mới rời quán . Ném điều thuốc rồi dùng mũi giày dí cho bẹp, đôi mắt Sơn hằn lên sự giận dữ khó chịu.

Hai tháng sau...

Từ lúc Vũ Thường cùng Thế Bảo về nhà của anh . Sau lần ấy, cứ cách vài tuần, họ lại đèo nhau xuống thăm ông bà La Cương.

Và cũng kể từ đó , tình cảm của ông bà La Cương dành cho Vt càng đậm đà . Nhất là bà La Cương không còn nghiêm khắc như ngày xưa nữa, tâm tình bà cởi mở hơn . Mỗi lần biết ngày nào con trai về là bà trông đứng trông ngồi . Có chút gì đó là cho bà nhớ và nhớ nhất vẫn là Vũ Thường

Còn về bản thân mình, Thế Bảo mừng ra mặt . Đã bao lần anh đề nghị Vũ Thường chọn một ngày thuận lợi để cho hai gia đình gặp nhau, và điều này được Vũ Thường nói lại với mẹ . Bà Cẩm Hằng cũng tỏ ra hài lòng, gật đầu ưng thuận . Thế là ngày trọng đại đã đến.

Ngồi trong phòng ăn đặc biệt dành riêng cho gia đình tại một nhà hàng sang trọng ở thành phố . Ông bà La Cương hôm nay trông rất đàng hoàng trong bộ cánh lễ phục . Nhìn họ khác xa với ngày thường.

Nhấp một ngụm trà, lòng ông La Cương còn sốt ruột hơn con trai . Ông nhìn qua Thế Bảo , hỏi :

- Con có dặn kỹ địa chỉ không đấy ?
- Dạ, kỹ chứ ba.
- Thế sao giờ này Vũ Thường và chị nhà chưa thấy đâu ?

Bà La Cương hơi gắt gỏng :

- Ông này lạ thật . Cưới vợ cho con mà sao thấy ông còn nóng hơn thằng Bảo vậy ? Chẳng khác nào đi coi vợ cho ông không bằng.

Không vừa ý với lời lẽ của vợ , nên ông La Cương cúi kính :

- Cái bà này, nói thế mà nghe được.

Sợ để lâu ba mẹ sẽ sanh chuyện, Thế Bảo vội chen lời :

- Tại mình đến sớm đó ba, chứ đâu phải Vũ Thường tới trễ.
- Nhưng đã lỡ giờ rồi còn gì.

Quả thật , Thế Bảo nhìn xuống đồng hồ trên tay, đã trễ hơn nửa tiếng . Anh bắt đầu thấp thỏm lo.

- Để con đi gọi điện thoại coi sao.

Bà La Cương ngăn lại :

- Ngồi xuống đi, không có gọi gì hết.

Được vài phút, ông La Cương càu nhàu :

- Lần đầu tiên hẹn gặp mặt , trễ thế này xem ra không nể mặt chút nào.

Thế Bảo nghĩ cha giận, bèn nói đỡ :

- Có lẽ kẹt xe gì đó, chứ có lý do nào Vũ Thường thất hứa.

Bà La Cương đồng tình cùng con trai :

- Phải đấy . Chắc bị chi đó . Chớ chớ người lớn với nhau, ai lại làm thế.

Ông La Cương làm lạ nhìn vợ :

- Hôm nay, không giống bà chút nào đấy.

- Cái gì giống với chẳng giống đây ?

Ông Cương nói tiếp :

- Không phải sao ? Ngày thường bà đợi ai chỉ một lúc, là khó chịu rồi . Còn hôm nay , trễ hơn nửa giờ mà bà tỉnh queo, không lạ à ?

- Nè ! Nãy giờ tôi thấy ông kiểm chuyện với tôi nhiều lắm ghen -- Giọng của bà La Cương cộc lốc --- Nếu không vì thằng con của ông thì ông biết tay tôi

Ông La Cương " tịt ngòi " không dám rụt rịt . Thế Bảo phì cười, trêu cha :

- Đó, để xem ba còn dám chọc mẹ giận nữa không.

Bà Cương đứng dậy, dặn :

- Tôi vào phòng vệ sinh một chút . Cha con ông ở đây đừng làm gì mất mặt tôi đó ghen.

Chờ vợ đi khuất , ông La Cương mới nói với con trai :

- Mày xem má của mày kia, giống như bà chủ ghê chưa . Cứ làm như tao trong rừng mới ra không bằng, dạn dò lung tung.

Thế Bảo ngồi xuống cạnh cha :

- Cha còn lạ gì tánh của má con . Bên ngoài là thế , chứ yêu ba nhất nhà đấy.

Câu nói này phần nào làm cho ông La Cương mát cả ruột gan . Ông cười xuề xòa :

- Ba biết chứ , bằng không làm sao ba sống với má con tới ngày hôm nay.

Hai cha con nhìn nhau cười, vừa lúc cửa phòng mở , hai mẹ con bà Cẩm Hằng bước vào.

Thế Bảo trờ tới , thắc mắc hỏi :

- Sao đến trễ vậy em ?

- Em xin lỗi . Bánh xe bị xì , nên em và mẹ bị đến trễ.

Vũ Thường dìu mẹ đến bàn . Nàng gật đầu chào ông La Cương và nói :

- Dạ, cháu xin lỗi bác.

Lúc này ông La Cương đã đứng dậy . Ông nở nụ cười nhìn bà Cẩm Hằng .

Họ nhìn nhau và nụ cười của cả hai chợt tắt.

Bà Cẩm Hằng đứng chững lại, đôi mắt nhìn sững kẻ đối diện . Bên này, ông La Cương cũng không khác hơn . Đôi môi ông mấp máy như muốn nói điều gì , song không nên lời.

Thái độ này của hai người đều được Vũ Thường và Thế Bảo ghi nhận :

- Mẹ không sao chứ ?

Thế Bảo cũng hỏi cha :

- Ba làm sao vậy ?

Bà Cẩm Hằng như sực tỉnh :

- Ô... Mẹ có gì đâu.

- Thì ra là chị đấy à ?

Nghe câu nói của cha, Thế Bảo làm lạ hỏi :

- Ba có quen với bác gái ư ?

Ông La Cương trả lời lấp lửng :

- Là người quen cũ thôi . Phải rồi , mời chị ngồi.

Thế Bảo kéo ghế cho bà Cẩm Hằng . Bà ngồi xuống, giọng trầm âm :

- Chúng ta lại gặp lại nhau . Đúng là ông trời khéo sắp đặt.

Bà Cẩm Hằng chua cay :

- Nhưng khéo sắp đặt chúng ta ở tình huống khó xử như vậy.

Ông La Cương gõ nhẹ mấy ngón tay lên mặt bàn :

- Ấy thế mà gần ba mươi năm rồi nhỉ ?

Nghe hai người lớn đối thoại , cả Thế Bảo và Vũ Thường chẳng hiểu gì . Họ loáng thoáng nghĩ hai người đã có quen biết nhau từ trước , nhưng mối quan hệ đó như thế nào thì chưa rõ ràng là thế nào.

Ông La Cương chép miệng :

- Thật không ngờ, chúng ta gặp lại nhau trong hoàn cảnh trở trêu đến thế.

- Bấy lâu nay, anh vẫn khỏe chứ ?

- Cám ơn chị, tôi vẫn khỏe.

Bà Cẩm Hằng liếc nhanh, rồi hỏi :

- Còn Thúy Cầm thế nào ?

- Cám ơn chị . Vợ tôi cũng vậy.

Đến bây giờ, Vũ Thường mới được biết mẹ của Thế Bảo tên TC . Qua điều này , nàng càng khẳng định mẹ nàng phải có mối quan hệ sâu sắc lắm với gia đình Thế Bảo . Bởi lẽ, chính nàng từ bấy lâu nay còn chưa rõ tên bà TC là chi, nhưng mẹ nàng còn biết rõ hơn cả nàng . Tự dưng lòng nàng phập phồng lo sợ, hoang mang một cách kỳ lạ . Phải chăng có điều gì đó sắp xảy ra ?

Giọng bà Cẩm Hằng e dè hơn :

- Thúy Liên thế nào ?

Ông La Cương chưa kịp trả lời thì cánh cửa phòng động đậy rồi bà La Cương bước vào . Nhìn thấy Vũ Thường, nét mặt bà rạng rỡ hẳn ra.

- Sao cháu đến muộn thế ?

Vì ngồi đưa lưng về phía trước nên bà La Cương chưa nhận ra bà Cẩm Hằng . Song bà cũng đoán được chắc chắn là mẹ của Vũ Thường.

Bà La Cương tươi cười , bước nhanh tới :

- Chào chị.

Bà Cẩm Hằng xoay đầu nhìn lại, làm đứt đoạn câu nói của bà Cương.

- Cô khỏe chứ ?

Bà La Cương chẳng nói thêm được gì . Có lẽ cuộc tái ngộ hôm nay nằm ngoài suy đoán của bà . Bà cũng chưa hề nghĩ phải làm gì trong hoàn cảnh này . Chính vì vậy , cho nên bà chết sững và đưa mắt nhìn.

Ông La Cương chẳng còn làm gì khác hơn, nhanh nhẩu nói :

- Bà ngồi xuống ghế rồi nói chuyện sau.

- Tôi và người đàn bà này chẳng có gì để nói với nhau cả -- Giọng bà La Cương nghe sắc lẹm --- Chúng ta đi.

Bà nắm lấy tay ông La Cương toan bỏ đi, nhưng Thế Bảo đã giữ lại . Anh thắc mắc :

- Kìa má ! Sao lại thế ? Thật sự đã xảy ra chuyện gì vậy ?

Phía bên này, Vũ Thường cũng ngơ ngác không kém . Nàng nhìn mẹ , hỏi :

- Mẹ Oi ! Có chuyện gì thế ?

Bà La Cương giục chồng với giọng gay gắt :

- Sao ông còn ngồi đó chưa chịu đi ?

Ông La Cương nán ná . Thế Bảo nhăn mặt :

- Hôm nay là ngày hai gia đình gặp nhau vì chuyện của tụi con, sao lại...

- Thế Bảo ! Nghe má nói đây --- Tiếng bà La Cương như một mệnh lệnh , song không kém phần kiên quyết -- Không bao giờ có cuộc hôn nhân giữa con và cô gái đó . Theo má về.

- Má !

- Cô không cần phải đi . Người rời khỏi đây là tôi mới đúng . ---- Bà Cẩm Hằng nhìn qua Vũ Thường --- Minh về thôi con.

- Mẹ ! Anh BẢO ! Vậy là sao ?

Vũ Thường bị mẹ cầm tay dẫn ra khỏi phòng . Thế Bảo dợm chân đuổi theo được vài bước, bà La Cương liền cản :

- Thế Bảo ! Con đứng lại đó !

Không dám cãi lời mẹ , Thế Bảo đứng yên . Hết nhìn người yêu bỏ đi mà không sao giữ lại được, rồi nhìn qua mẹ, đôi mắt ngẩn ngơ như chờ biết lý do.

Ông La Cương thở dài , buông ra một câu :

- Thật là oan nghiệt !

Thế Bảo chạy đến bên cha :

- Ba nói cho con nghe đi . Đã xảy ra việc gì vậy ba ?

Ông La Cương chép miệng . Ông cầm lấy tay con trai vẫn không biết nên nói gì trong lúc này . Đoạn nhìn qua vợ , ông La Cương nhỏ nhẹ :

- Tôi nghĩ đến lúc này, chúng ta nên nói hết cho Thế Bảo biết.

Thế Bảo xoay qua mẹ , chờ đợi . Nhìn ánh mắt như cầu khẩn của con, bà La Cương chỉ còn biết thở hắt ra một tiếng , rồi kéo ghế ngồi xuống và chậm rãi thốt :

- Đến nước này, ba má cũng không giấu con làm chi nữa . Con ngồi xuống rồi má sẽ kể hết cho con nghe.

Thế Bảo làm theo lời mẹ . Anh ngồi xuống cạnh bên bà La Cương và lắng nghe :

- Người đàn bà lúc nãy , chính là người đàn bà đã làm chết dì Hai của con đây.

Như có luồng điện chạy khắp cơ thể, Thế Bảo giật bắn cả người . Anh ấp a ấp úng và đứng dậy :

- Má... nói sao ? Đây có phải là sự thật ?

Ông La Cương khẳng định lời vợ :

- Má con gạt con để làm gì ?

- Con thật bất ngờ quá . Thế Bảo khe khẽ lắc đầu -- Sao có sự trùng hợp đến thế kia chứ ?

Giọng bà La Cương, đều đều :

- Nhớ lại năm xưa, khi dì Hai của con về gặp má , khóc lóc kể lể chuyện dựng Hai có người đàn bà khác ở bên ngoài . Lúc đầu, má cũng chẳng mấy tin vì tánh tình dựng của con rất hiền và yêu thương vợ lắm , nhưng sự thật vẫn là sự thật . Chính má có một lần bắt gặp tại trận dựng Hai con đưa

người đàn bà ấy đi mua sắm... --- Bà La Cương dừng lại như để nhớ tiếp , rồi nói --- Sau lần ấy , dượng của con hứa sẽ không bao giờ gặp lại người đàn bà đó . Cứ tưởng đâu mọi chuyện đã được dàn xếp . Nào ngờ hai tháng sau, dì Hai của con lại đến gặp má và khóc lóc tỉ tê.

Thế Bảo liền hỏi :

- Có phải dượng Hai con lại tìm đến với mẹ Vũ Thường ?

Lần này tới lượt ông La Cương kể :

- Đúng như vậy đấy con ạ . Nhưng lần này càng tệ hại hơn , bởi dượng con đòi ly dị với dì Hai con

Bà La Cương cắt ngang lời chồng bằng một cái đập tay lên bàn, nét mặt bà đánh lại :

- Má sẽ không bao giờ tha thứ cho người đàn bà đó.

Chờ vợ lắng dịu, ông Cương mới kể tiếp :

- Tất nhiên gia đình không ai tán đồng việc ly dị, vì lúc đó dì Hai con đang có thai hơn ba tháng . Song với sự quyết liệt của dượng, nên dì con đành chấp nhận ly thân.

Bà La Cương bèn tiếp lời chồng :

- Đã nhiều lần, dì con đến gặp người đàn bà kia để cầu xin bà ta buông tha dượng con . Với bụng mang dạ chửa như thế, dì Hai con cố hạ mình , nhưng bà ta thật độc ác , không chịu rời bỏ dượng của con --- Bà La Cương uống ngụm nước, rồi nói --- Dì Hai con mang nỗi hận sâu, cố nuốt nỗi mất mát để chờ ngày sanh nở . Nhưng khi đứa bé chào đời thì...

Nói tới đây, bà La Cương không cầm được nước mắt, đã oà lên với giọng tức tưởi :

- Thì dì Hai con cũng trút hơi thở cuối cùng , mang nỗi đau xuống đáy mộ, chôn chặt một cuộc tình đau thương.

Thế Bảo chớp mắt , hỏi :

- Như vậy, chẳng lẽ ba của Vũ Thường lại là dưỡng Hai của con ?
- Không phải . ---- Ông La Cương lắc đầu --- Nghe đâu sau đó ít lâu , họ cũng chia tay.

Thế Bảo thở phào nhẹ nhõm . Anh nghĩ trong đầu " xem ra mình và Vũ Thường vẫn còn có hy vọng " . Anh không dám nói điều ấy , mà chỉ hỏi:

- Thế sau khi chia tay, dưỡng Hai có quay trở về tìm dì con không ?

Bà La Cương trả lời :

- Chắc có lẽ nhận ra cái sai nơi mình , và biết có lỗi với dì Hai của con, nên ông ta chỉ viết để lại một bức thư rồi bỏ đi biệt tăm đến ngày nay.

Thế Bảo bậm môi, thăm dò :

- Đó là chuyện của đời trước, chẳng lẽ bây giờ má bắt đời sau phải trả ư ?
- Con nói gì vậy Bảo ?

Thế Bảo nhìn thẳng vào mặt mẹ :

- Con nói không phải sao ? Chuyện đã qua lâu rồi . Vả lại, Vũ Thường và dưỡng Hai đâu có mối quan hệ gì ràng buộc . Còn con là con của má , là cháu của dì Hai thôi mà . Tại con thương nhau đâu có gì sai ?

- Mày... mày... Tức chết đi được -- Bà La Cương có vẻ không hài lòng ua câu nói vừa rồi của Thế Bảo . Bà chỉ tay vào mặt anh, mắng -- Má không bao giờ đồng ý cuộc hôn nhân này.

Thế Bảo có một chút hậm hực :

- Kìa ! Sao má có thể bảo thủ và độc đoán thế ?
- Con muốn nói sao thì tùy, nhưng nhất định, cuộc hôn nhân này không thể có /
- Con thật không hiểu tại sao má lại phản đối ? Trừ khi má nêu ra được lý do để con chấp nhận được.
- Vì... vì...

Thấy vợ cứ lặp bắp mãi, ông La Cương bèn chen lời :

- Vì dì Hai chính là mẹ ruột của con.

- Hả --- Thế Bảo không còn tin vào đôi tai của mình nữa --- Ba vừa nói cái gì ?

Ba La Cương thừa nhận :

- Phải . Đứa bé năm xưa được dì Hai sanh ra, đó là con . Bởi ba má không thể sanh đẻ được , nên sau khi dì Hai chết, ba má mới đem con về nuôi.

Thấy Thế Bảo chết lặng , toàn thân như ngầy dại ra đời hẳn một cách lạ lùng . Đầu óc anh như vừa đón nhận một tiếng sét đánh ngang vai , nó nổ lộp lộp và rỗng tuếch . Thế Bảo đưa tay định vào thành bàn mới có thể đứng vững nổi , mồ hôi bắt đầu ra ướt cả lưng áo . Anh không thể nào nghĩ điều ấy lại là sự thật , mà là một sự thật cay nghiệt đến thế . Thế Bảo ngồi phệt trở xuống ghế , hai tay buông thõng , ánh mắt ngầy dại hẳn

La Cương không muốn tạo thêm kích động nào cho con trai , bà dịu giọng nhỏ nhẹ :

- Phải . má biết đối với con ngay bây giờ , khó có thể chấp nhận được sự thật này . Nhưng con không thể nào cưới con của một kẻ cần phá hoại hạnh phúc , và nguyên nhân chết mẹ ruột của mình.

Mặc bà La Cương an ủi , Thế Bảo cứ ngồi yên , vì anh muốn được suy nghĩ về những gì vừa được nghe

Ông La Cương vuốt lên mái đầu con trai , thì thầm :

- Ba hiểu đây là cơn sóc đối với con . Ba má không đúng vì đã dấn con chuyện này . Ba má nghĩ nó không trùng hợp đến như thế . Với lại , nói ra chỉ tội cho con không vui.

Cổ trần tỉnh , Thế Bảo đứng dậy :

- Con muốn được một mình để suy nghĩ ba má đừng làm phiền con nữa.

Dứt câu , Thế Bảo bỏ chạy ra ngoài ông bà La Cương hoảng hốt :

- Thế Bảo !

- Con đi đâu vậy ?

Không màng đến tiếng gọi của ba mẹ , Thế Bảo cứ chạy ào đi . Anh cũng chẳng biết mình phải đi đâu và làm gì ? Nhưng anh cứ chạy và chạy như một người điên . Chạy để xa lánh sự thật đau thương mà anh mới được nghe , rồi tự hỏi tại sao người ấy lại là mình mà không là kẻ khác ? Anh cảm thấy vô vọng , mất hẳn phương hướng cho cuộc đời.

Sau khi rời bữa tiệc về đến nhà , bà Cẩm Hằng giam mình trong phòng , không chịu ra dùng cơm chiều.

Còn Vũ Thường lo lắng không ít , nàng đón cả mọi thứ . Nhưng điều khiến nàng khi đón nhiều nhất vẫn là việc , có phải mẹ nàng chính là người hại chết dì Hai của Thế Bảo ? Vũ Thường cầu mong suy nghĩ của mình là sai . Bởi nàng phải sử dụng thế nào một khi đó trở thành sự thật ? Nàng cố xua đuổi nhiều tệ hại ấy ra khỏi đầu . Xong càng muốn không nghĩ , nó càng ăn sâu nhiều hơn.

Rõ ràng thái độ quyết liệt của bà La Cương đối với mẹ nàng là một nhân chứng hùng hồn . Vũ Thường cho rằng bà La Cương không thể nào nổi giận vô cớ với mẹ nàng , vì họ có bao giờ gặp nhau đâu . Ngợi trừ họ đã biết nhau từ trước , và chỉ có lý do duy nhất khiến bà La Cương không kiềm chế được cơn giận dữ , đó là việc của dì Hai Thế Bảo . Càng nghĩ , Vũ Thường càng cho mình đã suy đoán đúng , và nàng quyết tâm hỏi cho ra sự thật.

Khi nấu xong tô mì , Vũ Thường đem lên phòng . Thấy cửa phòng không đóng , nàng đẩy cửa bước vào . Vũ Thường thấy mẹ nằm trên giường vẻ mặt đau đớn.

Vũ Thường đặt tô mì lên bàn bước đến bên cạnh mẹ , rồi khẽ :

- Mẹ ! Mẹ không có gì chứ ?

Bà Cẩm Hằng vẫn nằm yên :

- Mẹ không sao cả.

- Con có đem mì vào , mẹ ngồi dậy ăn chút cho khoẻ . Từ trưa đến giờ , mẹ có ăn gì đâu.

Bà Cẩm Hằng thở dài ngồi thẳng dậy :

- Mẹ không đói

Vũ Thường lặng yên nhìn , bà Cẩm Hằng khẽ giọng :

- Có phải con muốn hỏi mẹ điều gì ?

- Con không biết phải bắt đầu như thế nào ?

- Thôi được , để mẹ kể cho con nghe.

Bà Cẩm Hằng bước lại chiếc bàn ngồi xuống . Vũ Thường theo sau :

- Chuyện xảy ra gần 30 năm rồi , thế mà mẹ cứ ngỡ như mới ngày hôm qua -

Bà Cẩm Hằng dừng lại nhìn con , và hỏi - Vậy Thúy Liên là dì Hai của Thế Bảo ?

Vũ Thường gật đầu :

- Dạ phải . Mẹ Oi ! Có đúng là mẹ đã phá hoại gia đình của người ta không ?

Bà Cẩm Hằng cười chua xót :

- Chưa gì mà con đã kết tội mẹ ruột của mình rồi ư ?

- Con xin lỗi . Con không có ý đó.

Lại một tiếng thở dài giọng bà Cẩm Hằng nghe xa xăm :

- Cũng có thể chính mẹ là kẻ phá nát gia đình của Thúy Liên.

- Tại sao mẹ lại làm như vậy ? - Vũ Thường cúi gắt - Tại sao mẹ nở nhân tâm đến như thế ?

- Con có thấy là đã có quá nhiều câu hỏi tại sao của con rồi không ? Vậy tại sao con không hỏi mẹ nguyên nhân tại sao như thế.

- Con...

Bà Cẩm Hằng bắt đầu kể :

- Thời còn con gái , mẹ và Văn Thế là người cùng một làng , 2 người yêu nhau . Do hoàn cảnh thời đó chiến tranh loạn lạc , nên cả 2 ly tán mất tin

nhau . Mẹ vẫn nhớ lời thề hẹn năm xưa mà chờ đợi rờn rả gần 5 năm . Lúc ra Sài Gòn sinh sống , mẹ làm việc cho một hãng vải . Cho đến một hôm , mẹ tình cờ gặp lại Văn Thế khi ông ấy vào mua hàng.

Vũ Thường ngồi xuống đối diện lắng nghe . Bà Cẩm Hằng vẫn từ tốn kể :

- Sự thật mẹ nào có biết lúc đó Văn Thế đã có gia đình . Rồi kể từ hôm ấy, ông ta lui tới thường xuyên . Con gái, ai lại chẳng mềm lòng . Thế là mẹ và ông ta nối lại tình xưa, nhưng giấy không thể gói được lửa . Một lần đưa mẹ đi mua sắm , Văn Thế chạm mặt với Thúy Cầm, là má của thằng Thế Bảo đấy.

- Vậy sau đó, tại sao không cắt đứt luôn ?

Bà Cẩm Hằng cười mỉm , rồi nói :

- Sau lần ấy, mẹ cứ tra hỏi mãi . Cuối cùng , ông ta nhận đã có vợ . Mẹ đề nghị chia tay, song Văn Thế cứ tới lui mãi, nhưng mẹ kiên quyết, và thế là ông ta rút lui.

Vũ Thường làm lạ hỏi :

- Ấy thế sao dì Hai của anh Bảo chết và má anh ấy giận mẹ đến thế vậy ?

- Bẵng đi một thời gian . Sau đó, Văn Thế lại xuất hiện và nói đã ly dị vợ , đòi kết hôn với mẹ . Thoạt đầu , mẹ cũng nửa tin nửa ngờ . Song cả một thời gian dài không hề có chuyện gì xảy ra, nên mẹ đồng ý kết hôn . Nhưng thật không ngờ, gần đến ngày cưới thì Thúy Liên đến tìm mẹ với cai thai trong bụng.

- Thì ra ông ấy nói dối mẹ.

Bà Cẩm Hằng đan các ngón tay vào nhau :

- Cô ấy cứ nằng nặc cho rằng mẹ là kẻ thứ ba vào cuộc đời vợ chồng của họ.

- Vì dì ấy làm sao biết mẹ là mối tình đầu của ông ta . Sao lúc đó mẹ không giải thích với dì Liên ?

- Con nghĩ Thúy Liên sẽ tin vào những gì mẹ nói ư ? -- Bà Cẩm Hằng lắc

đầu --- Tuy mẹ là người đến trước, nhưng cô ấy mới là vợ chính thức của Văn Thế , nên mẹ hứa sẽ rời xa ông ta vĩnh viễn.

- Và mẹ đã làm gì ?

Bà Cẩm Hằng nhìn mông lung đáp :

- Mẹ rời Sài Gòn tránh mặt đi một thời gian, và từ đó mất liên lạc luôn với ông ta . Thật không ngờ, hôm nay mẹ lại gặp Thúy Cầm và La Cương

- Con nào khác hơn mẹ, khi yêu cháu của một người đàn bà mà mẹ từng làm cho bà ấy đau khổ.

Chợt nhớ ra điều gì, bà Hằng hỏi con gái :

- Phải rồi . Thúy Cầm cứ khẳng khẳng nói mẹ giết chết Thúy Liên . Không lẽ cô ấy...

- Dạ, đúng vậy . Di Hai của anh Bảo qua đời từ lâu rồi ạ.

- Thế còn đứa bé trong bụng ?

Vũ Thường lắc đầu :

- Con không hề biết gì về chuyện này . Con nghĩ anh Bảo cũng không biết hơn con bao nhiêu.

- Thật tội nghiệp cho cô ấy . Bây giờ , con còn cho mẹ là người xấu nữa không ?

Vũ Thường nhìn mẹ trìu mến :

- Sao mẹ lại nói thế a ? Cho dù xảy ra chuyện gì đi nữa , mẹ vẫn là mẹ của con . Huống chi sự việc này tất cả do ông ta gạt mọi người và mẹ cũng là một nạn nhân.

- Cám ơn con hiểu được mẹ.

Nhìn nét mặt bà Cẩm Hằng vẫn u buồn, Vũ Thường bèn nói :

- Mọi chuyện đã sáng tỏ, sao con thấy mẹ không vui ?

- Mẹ đang nghĩ đến chuyện của con và Thế Bảo

- Có phải mẹ nghĩ chuyện đó làm ảnh hưởng đến tình cảm của tụi con ?

Bà Cẩm Hằng ngán ngẩm :

- Mẹ cho rằng sắp tới , con sẽ có nhiều rắc rối đấy.
- Mẹ yên tâm đi . Anh Bảo là người có suy nghĩ . Bằng như vì 1 lý do nào đó, thì tui con chia tay thôi.
- Sao nói đại thế , hả con ?
- Con chỉ nói đùa vậy thôi ---- Vũ Thường cười đáp . Song thực chất nàng rất lo, không biết Thế Bảo nghĩ thế nào . Nhưng để mẹ yên lòng , nên nàng gấn gượng ---- Tình cảm tui con bao lâu nay, chẳng lẽ nói bỏ là bỏ liền được sao mẹ.

Qua lời con, bà Cẩm Hằng phần nào yên tâm, bà từ tốn :

- Đã là thế mẹ đỡ lo hơn.
- Mẹ ăn mì đi, chắc nó nở to ra hết rồi.

Bà Cẩm Hằng cười :

- Có sao đâu.

Bà mở nắp tô mì . Không những sợi mì đã nở to mà còn rệu rạo, nhưng bà vẫn chậm rãi ngồi ăn vì sợ Vũ Thường buồn.

Riêng nàng nhìn mẹ, lòng cảm thấy xốn xang . Nỗi lòng của mẹ nào có ai hiểu thấu . Bao năm qua mẹ đã bị tiếng oan chịu đựng mà sống . Vũ Thường càng thương mẹ nhiều hơn, rồi nàng nghĩ cần phải minh oan cho mẹ.

Đang lúi cúi gõ đều trên bàn phím thì cô bạn đồng nghiệp đẩy cửa phòng , thò đầu vào gọi :

- Vũ Thường ! Có người tìm.

Vũ Thường có phần ngạc nhiên vì nàng không hề hẹn ai, nhất là trong giờ làm việc . Vậy người đó là ai ? Nàng cho rằng chắc chắn không phải là Thế Bảo . Bởi thứ nhất , hai bên đã có giao ước từ trước, không ai được tùy tiện đến chỗ làm của người kia , mà chỉ được hẹn qua điện thoại . Thứ hai là sau vụ việc xảy ra ở nhà hàng , nàng gọi cho Thế Bảo mấy lần, nhưng đều không

gặp . Nàng nghĩ anh cố tránh mặt nàng.

Trong lòng Vũ Thường rất buồn . Nàng cho rằng Thế Bảo, cũng như vợ chồng ông bà La Cương sẽ hiểu lầm cho mẹ của nàng . Nhưng biết làm sao hơn một khi nàng chẳng có cách nào để giải thích.

- Này ! Sao ngồi thừ ra thế ? Đã bảo Thường có khách đấy.

Vũ Thường đáp lại bằng cái nhướn mày.

- Nghe rồi . Minh ra ngay.

Nàng tiếp tục phần việc dở dang cho hết . Vài phút sau, nàng rời khỏi phòng, đi ra phòng tiếp khách của công ty.

Vũ Thường thoáng giật mình khi nhìn thấy bà La Cương đang ngồi ở ghế và xem tạp chí

Nghe tiếng chân, bà La Cương ngẩng đầu lên . Bà bỏ tờ tạp chí xuống bàn khi Vũ Thường đến gần.

Với một chất giọng thật nhẹ và êm, Vũ Thường thốt :

- Xin lỗi, cháu không biết người tìm cháu là bác.

- Người nói xin lỗi phải là tôi, vì đã làm phiền cô trong giờ làm việc

- Dạ, không sao đâu bác -- Vũ Thường ngồi vào ghế đối diện --- Bác tìm cháu chắc có việc dạy bảo ?

Bà La Cương từ tốn :

- Dạy bảo thì tôi không dám . Nhưng chắc cô đoán ra tôi đến đây vì chuyện gì.

- Dạ, mấy ngày nay, cháu không gặp anh Bảo

- Tôi đến đây không vì thằng Bảo

- Vậy ý của bác là...

- Tôi đến đây là vì cô.

- Vì cháu ? - Vũ Thường nhướn mày làm lạ --- Cháu không hiểu ?

Bà La Cương thở hắt ra một tiếng :

- Có lẽ tôi không cần kể ra ở đây . Chắc mẹ cô cũng đã nói cho cô biết mọi chuyện rồi chứ gì ?

- Vâng . Mẹ cháu đã cho cháu biết tất cả . Thế bác có muốn nghe không ?

Bà La Cương đưa tay ngăn :

- Tốt nhất là cô không nên nói , vì tôi chẳng muốn nghe . Với lại, có ai kể mà tự cho mình xấu bao giờ.

Lời nói ấy phần nào xúx phạm mẹ Vũ Thường , làm cho nàng hơi khó chịu .

Song Vũ Thường vẫn nhẹ giọng

- Dường như bác hơi thiên vị đấy.

Thấy bà La Cương cau mày lộ vẻ bức dọc , nàng nói tiếp :

- Tại sao bác không muốn nghe một sự thật , mà từ bấy lâu nay nó chôn chặt trong lòng một người đáng thương.

Bà La Cương hứ khẽ :

- Thì ra cô vẫn tin là mẹ của cô vô tội . Vậy còn cái chết của chị Hai tôi ?

- Đó chỉ là tai nạn , thưa bác . Tại sao bác cứ luôn khẳng khẳng định, mẹ cháu là người phá hoại hạnh phúc gia đình kẻ khác, mà không suy xét cho cùng cặn , thấu đáo ?

Bà La Cương kết thúc câu chuyện :

- Tôi đến đây không để tranh luận , mà chỉ yêu cầu cô đừng bao giờ tìm Thế Bảo nữa , nếu như còn có lòng tự trọng

- Tại sao ?

- Cô không cần biết lý do tại sao ?

- Thực nực cười . Bác lấy tư cách gì để chen vào chuyện tình cảm của tụi con ?

- Tôi lấy tư cách... -- Bà La Cương ấp úng , nhưng chợt nhớ ra có lẽ Vũ Thường chưa biết gì trong quan hệ giữa bà và Thế Bảo , nên bà mạnh dạn --- Với tư cách mẹ của Thế Bảo, được chứ ?

Giọng Vũ Thường tỏ ra kiên quyết không kém :

- Thừa bác, tuy bác là mẹ của anh Bảo, nhưng chuyện tình cảm của tụi con, hãy để tụi con tự giải quyết lấy.

- Cô.

- Thừa bác, có phải anh Bảo nhờ bác đến đây để gặp cháu ?

- Không hề . Nó không biết tôi tới đây.

Vũ Thường đứng dậy :

- Nếu không còn gì, cháu xin phép trở vào làm việc.

Bà La Cương hiểu Vũ Thường đuối khéo bà . Nhưng trước thái độ nhã nhặn lễ độ của nàng, bà không thể nào làm khác hơn . Bà đứng dậy :

- Tôi cũng không muốn làm phiền cô lâu . Những gì cần nói , tôi đã nói xong . Mong cô đừng làm tôi thất vọng.

Không thèm nhìn vào mặt Vũ Thường dù chỉ một chút, bà La Cương xoay người bỏ đi thẳng ra ngoài

Nhìn bà La Cương khuất sau cánh cửa kiếng, Vũ Thường ngồi phịch xuống ghế toàn thân nặng trĩu như chì . Tâm tư nàng xáo động , rối bời.

Đông Sơn từ phía sau bước tới, ân cần hỏi :

- Em không sao chứ ?

- Anh nghe hết rồi, phải không ?

Đông Sơn ngồi xuống ghế đối diện :

- Anh xin lỗi, anh không cố tình . Vì lúc nãy có việc đi ngang qua đây , cho nên...

- Em hiểu mà.

Đông Sơn nhỏ nhẹ :

- Có cần anh giúp em điều gì không ?

Vũ Thường lắc khẽ đầu . Nàng không muốn Đông Sơn chen vào, huống chi đây là chuyện tình cảm giữa nàng và Thế Bảo

Với nụ cười khỏa lấp trên vành môi khô đắng, Vũ Thường cất giọng :

- Em tự giải quyết được . Phải rồi . Anh giúp em chuyện Vĩ Tân tới đâu ?
- Nói ra thật xấu mặt
- Anh thất bại ?
- Có thể nói như vậy
- Thôi , bỏ đi --- Vũ Thường bặm môi --- Sao số của em khổ đến thế không biết ?

Đông Sơn động viên :

- Đừng bi quan, rồi em sẽ vượt qua được mà
- Cám ơn anh . Thôi , em vào làm việc đây

Đông Sơn ngồi yên . Chờ Vũ Thường khuất dạng mới rút điều thuốc cắn trên môi , Sơn nhếch mép cười nửa miệng . Đôi mắt ánh lên tia nhìn sâu thăm khó đoán . Dường như trong đầu Sơn đang nghĩ đến điều gì đấy.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 4

Cơn mưa quái ác bất chợt đổ xuống làm đường xá ngập nước lênh láng .
Đứng trú mưa trong một mái hiên gần công ty Vũ Thường đưa mắt ngắm những hạt mưa rơi đều đều trên nền trời xám xịt , lòng nàng chợt gọi lên một tâm sự buồn . Thế là hơn 1 tuần đã trôi qua với nàng thật ê chề , buồn chán . Chưa bao giờ Vũ Thường có cái cảm giác trống vắng đến quay quắt như thế

, nó tẻ nhạt đơn côi lạnh lùng nàng đang sống trong tâm trạng của 1 kẻ cần sự an ủi hơn xa lánh , nhưng nỗi niềm ấy tưởng chừng dễ được thông cảm . Nó lại khó nói nên lời đến thế , để tìm quên Vũ Thường đã lao vào công việc . Làm cho đầu óc không được rảnh rỗi để mà nhớ , mà buồn . Nhưng cuộc sống mấy lúc thuận theo lòng người ? Hễ mỗi lần dừng tay thì mọi việc được trải qua cứ ẩn hiện trong đầu , bắt nàng phải nhớ , phải nghĩ.

Bên ngoài , cơn mưa đã dừng và nắng lại rực sáng điều này làm cho Vũ Thường nhớ đến một câu hát mà nàng cũng quên tác giả là ai . Ông ấy nói : " Trời Sài Gòn chợt mưa rồi chợt nắng " quả không sai chút nào.

Vũ Thường rời khỏi chỗ trú mưa , bước xuống đường vừa lúc Thế Bảo chờ xe tới dừng lại trước mặt nàng :

- Giờ này em tan sở rồi phải không ?

- Vâng

- Em đi uống nước với anh nhé , anh có chuyện muốn nói với em

- Em cũng vậy . -- Vũ Thường đáp lại , chỉ tay qua bên đường -- Anh chờ em đi lấy xe

- Thôi khỏi , anh sẽ chờ em . Một lát trở lại đây

Vũ Thường trầm ngâm một chút , đoạn gật đầu :

- Tùy anh vậy.

Nàng ngồi vào phía sau xe , rồi Thế Bảo lao khuất đi . Một lúc sau , họ bước vào một quán cafe

Chọn nơi ngồi thích hợp , gọi nước , sau đó Thế Bảo hít hơi thuốc rồi mới vào đề

- Hôm nay , em đẹp lắm hơn mọi khi . Anh đến tìm người ta nói em vừa đi cũng may ông trời đổ mưa , không thì...

- Anh đến tìm em không phải nói chuyện ấy chứ ?

- Anh xin lỗi

Vũ Thường chau mày :

- Tại sao phải xin lỗi em ?
 - Hơn tuần nay , anh không liên lạc với em , chắc em giận anh lắm ?
 - Không hề -- Vũ Thường khẳng định -- Em có trách gì anh đâu em hiểu mà
- Thế Bảo chép miệng thở dài :

- Trong lòng anh rất nhiều mâu thuẫn anh không biết phải làm gì cho đúng nữa ? Với anh , mọi thứ" đều đảo lộn
- Có việc này chẳng hiểu có nên nói với anh không ?
- Chuyện gì vậy em

Vũ Thường im lặng vài giây đoạn thốt :

- Cách nay vài hôm , má của anh có đến tìm em.
- Má anh ?

Thấy vẻ mặt ngờ ngác của Thế Bảo làm Vũ Thường ngạc nhiên :

- Anh sao vậy ? Nhắc tới bác gái , dường như anh có gì bất ngờ ?

Thế Bảo thọt đầu nghe người yêu nói tiếng " má " , anh hơi giật mình .

Nhưng sau đó , anh chợt nhớ ra Vũ Thường chưa rõ mối quan hệ giữa anh và bà La Cương anh xua tay :

- Không có gì.
- Không có gì . Lát nữa, anh sẽ nói cho em nghe . Giờ em cho anh biết má anh tìm em làm gì ?
- Bác ấy muốn em xa lánh anh.

Thế Bảo không rõ thái độ bất ngờ này . Có lẽ anh đã đoán trước điều đó sẽ xảy ra.

- Anh biết trước sau gì má anh cũng sẽ đến tìm em.
- Bây giờ anh tính sao ?

Thế Bảo cau mày hỏi ngược lại :

- Về chuyện của tụi mình ? Vậy , còn em thế nào ?

Vũ Thường ngao ngán đáp :

- Em cũng không biết.

- Thật ra, chuyện này chẳng có gì nghiêm trọng, nếu như em nghe những gì anh sắp kể ra.

Sau đó, Thế Bảo thuật hết lại tất cả những gì ông bà La Cương nói cho anh biết, và kết luận :

- Mọi chuyện là như thế đó.

- Thì ra dì Hai là mẹ ruột , còn má anh lại là dì của anh ?

Thế Bảo cười buồn :

- Cuộc đời này sao phức tạp đến như vậy . Bây giờ, người mà bấy lâu nay anh gọi bằng má hoá ra là dì của anh . Còn người anh gọi bằng dì lại chính là mẹ ruột.

- Thảo nào má... mà không, dì Cẩm không đồng tình cuộc hôn nhân của chúng ta.

Thế Bảo nhả từng làn khói thuốc ra lơ lửng qua cánh mũi.

Vũ Thường hỏi :

- Chắc anh oán giận mẹ của em lắm thì phải ?

Thế Bảo gật đầu :

- Phải . Anh rất oán mà còn căm thù nữa kìa . Nhưng không phải oán giận hay căm thù bác gái, mà anh căm oán tạo hóa sao lại trớ trêu đến thế . Tại sao hoàn cảnh này lại đặt vào anh và em mà không là người khác ?

- Anh nói vậy có nghĩa là...

- Nó là quá khứ . Và chuyện của đời trước, tại sao phải để đời sau gánh chịu ? -- Thế Bảo đưa tay qua nắm lấy tay Vũ Thường, giọng của anh trở nên nghiêm trang hơn --- Mấy hôm nay, anh đã suy nghĩ rất nhiều và rất kỹ . Có thể quyết định của anh sẽ làm cho ba má anh không hài lòng , thậm chí họ cho rằng anh là đứa con bất hiếu . Nhưng anh không vì điều đó mà làm ảnh

hưởng đến tình cảm của chúng ta.

Vũ Thường có phần cảm động, nàng hỏi khẽ :

- Anh nói thật chứ ?
- Em không tin anh à ?
- Không phải . Nhưng chúng ta chẳng thể nào đạp lên dư luận mà đi ..
- Em phải có niềm tin chứ ?

Vũ Thường cười buồn, rút tay lại :

- Niềm tin thì có ích gì chứ, cho dù anh đúng thì sao ? Điều quan trọng là em phải đối diện với gia đình anh thế nào, nhất là má của anh, một khi em đã là dâu con.
- Chúng ta sẽ ra riêng --- Thế Bảo tỏ ra phần chần.

Vũ Thường làm tắt sự hưng phấn nơi anh :

- Anh cho rằng suốt đời này, anh sẽ không bao giờ gặp mặt lại họ ư ?
- Anh... anh...
- Nói thì dễ, nhưng trong cuộc sống, mọi việc sẽ không đơn giản như mình mong muốn.

Thế Bảo rũ người ra đầy thất vọng :

- Chẳng lẽ chúng ta không còn cách nào để đến với nhau sao ?
- Anh đừng bi quan như thế . Thật ra, em chỉ nói những điều em suy nghĩ mà thôi, cũng có thể tất cả đều tốt đẹp thì sao ?
- Nghĩa là em cũng đồng ý ?

Vũ Thường thắc mắc :

- Em cũng chẳng biết thế nào nữa . Trong lòng em đầy mâu thuẫn và lo sợ.

Thế Bảo trấn an :

- Vũ Thường ! Hãy nghe anh nói . Biết đâu đây là lúc thử thách tình cảm của chúng ta ? Cho dù xảy ra chuyện gì, anh mong em hãy vì cuộc tình mình vun đắp bao năm qua mà vượt lên.

Vũ Thường vui trong bụng, vì hiểu được tình yêu Thế Bảo dành cho nàng không hề lay chuyển . Nhưng vẫn có một cái gì đó nàng còn khoắc khoải , nơm nớp bất an . Nàng chợt nghĩ, phải chăng khi yêu, con người ta có thể vượt qua được tất cả mọi chông gai, trắc trở . Một khi sức mạnh của tình yêu cuồng nhiệt và nó có đủ sức vượt chướng ngại trên con đường nó đi qua . Nàng không có nhiều thời gian để đo lường cân đũa để phân định rõ ràng cái nào đúng và đâu là sai . Cũng không phải vì nàng quá mù quáng để quên đi mọi việc đã và đang xảy ra theo chiều hướng xấu . Mà vì sự nhiệt tình đầy tha thiết nơi Thế Bảo truyền sang, tạo cho nàng nghị lực để tin vào tương lai của cả hai.

- Em đang nghĩ gì ?

Thế Bảo phá tan suy nghĩ nơi Vũ Thường, đưa nàng quay lại với thực tế .

Nàng vào thẳng vấn đề :

- Em sẽ kể cho anh nghe chuyện này.

Sau đó, Vũ Thường thuật lại câu chuyện do mẹ nàng kể.

Thế Bảo chăm chú lắng nghe, rồi chờ khi Vũ Thường nói dứt, anh liền lên tiếng :

- Xem ra mọi chuyện đã sáng tỏ hơn một khi anh biết được uẩn khúc nơi bác gái . Thế là năm xưa, mẹ của em từng là mối tình đầu với ba anh.

- Nhưng mọi chuyện đã không thành và rồi ai cũng có gia đình riêng.

Thế Bảo tỏ vẻ sáng khoái :

- Giờ anh càng tỏ ra vững tâm hơn khi cho rằng suy nghĩ của anh là đúng

- Nhưng dù sao, bức tường của má anh cũng không dễ vượt qua.

- Nếu em đồng tâm chung sức cùng anh, chắc chắn chúng mình cũng có lúc vượt được rào cản đó

Vũ Thường nở nụ cười, gật đầu :

- Vâng . Em không bỏ cuộc.

Một lần nữa, Thế Bảo đưa tay qua nắm lấy tay Vũ Thường . Anh siết nhẹ như để động viên mà cũng là tự động viên cho chính bản thân mình.

Vĩ Tân có vùng vẫy để thoát ra khỏi sự khống chế của hai anh dân phòng to lớn , nhưng Tân không sao đủ sức để làm theo ý của mình.

Ném tia nhìn giận dữ qua Đông Sơn , Tân gất giọng :

- Anh là đồ đều ! Đồ đạo đức giả ! Anh lừa tôi tới đâu để rồi cho người ta bắt tôi.

Đông Sơn chẳng quan tâm, cứ điềm đạm hút thuốc , coi như không có gì xảy ra . Thái độ này càng làm cho Vĩ Tân điên tiết :

- Đồ tiểu nhân ! Tôi biết tổng anh muốn cái gì . Đừng nghĩ sẽ lấy được lòng chị Hai tôi . Chị ấy không bao giờ ưa anh . Đồ tồi !

Đông Sơn nói với hai anh dân phòng :

- Phiên hai anh đưa cậu ấy đi trước , tôi chờ Vũ Thường tới rồi sẽ đến sau.

- Buông tôi ra !

Hút thuốc , coi như không có gì xảy ra . Thái độ này làm cho Vũ Thường điên tiết :

- Đồ tiểu nhân ! Tôi biết tổng anh muốn cái gì . Đừng nghĩ sẽ lấy lòng chị Hai tôi . Chị ấy không bao giờ ưa anh . Đồ tồi !

Đông Sơn nói với 2 anh dân phòng :

- Phiên 2 anh đưa cậu ấy đi trước , tôi chờ Vũ Thường tới rồi sẽ đến sau.

- Buông tôi ra !

Hai anh dân phòng lôi Vĩ Tân ra bên ngoài . Còn lại một mình , Đông Sơn thở phào , lộ vẻ đắc ý . Thế là Sơn đã thoát nợ . Từ lúc được Vũ Thường nhờ cậy về việc Vĩ Tân , lúc đầu Sơn chỉ muốn mượn chuyện để lấy lòng Vũ Thường , rồi từ đó sẽ có cơ hội để tấn công vào tình cảm của nàng . Nhưng suy đoán của Đông Sơn không theo ý . Càng lúc , Sơn cảm thấy càng khó tiếp cận được Vĩ Tân , nhưNg nếu thất bại thì ấn tượng đối với Vũ Thường

coi ra như phá sản.

Nghĩ đi nghĩ lại , cuối cùng Đông Sơn nghĩ , chỉ còn cách duy nhất là đưa Vĩ Tân vào phòng . Nên bày ra kế nhờ người dụ Vĩ Tân đến đây . Sơn đã sắp đặt kế hoạch và lừa Vĩ Tân sập bẫy . Như vậy , xem ra đối với Sơn vừa thoát nợ , không cần lo lắng cho Vĩ Tân . Còn với Vũ Thường , Sơn vừa làm được một việc có ích , đó là đưa Tân đi cai nghiện . Ở góc độ nào nhìn vào , Sơn cũng là người ơn của Vũ Thường.

Có tiếng chân chạy gấp vào nhà , Đông Sơn ngẩng lên . Nhận ra Vũ Thường , Sơn bật dậy ra dáng lo lắng :

- Sao giờ này em mới tới ?
- Em có chút việc . Vĩ Tân đâu rồi anh ?

Đông Sơn hất mặt ra bên ngoài :

- Cậu ấy ở bên ngoài . Lúc vào đây , em không gặp ư ?
- Có thấy chiếc xe , nhưng em không để ý . Em muốn gặp nó , nhưng em muốn biết chuyện gì xảy ra ?

Đông Sơn ngồi trở xuống ghế , ra vẻ buồn rầu :

- anh cũng chẳng hiểu đã xảy ra việc gì nữa . Anh nghe một số bạn của Vĩ Tân cho biết nó tới căn nhà này, khi anh hỏi chúng, Vĩ Tân đang ở đâu . Thế là anh đến đây . Lúc vào nhà, thấy Vĩ Tân đang cúi làm gì đó với bịch thuốc trên bàn . Thấy anh, cậu ấy bỏ chạy vừa lúc công an ập tới . Chuyện có thể.

Vũ Thường nhăn mặt :

- Nó càng lúc càng tệ.

Thấy Vũ Thường lo âu, Đông Sơn bèn nói tiếp :

- Không có gì quá đáng lắm đâu, em đừng lo như vậy.

Vũ Thường khản khoản :

- Anh à ! Em muốn gặp nó, có được không ?

Đông Sơn gật đầu ;

- Được , để anh ra ngoài nói với họ . Nhưng anh muốn bàn với em một việc.
- chuyện gì vậy anh ?

Đông Sơn cho hai tay vào túi quần, giọng nói chậm rãi ;

- Có lẽ Vĩ Tân bị tạm giam để người ta điều tra . Qua vụ việc lần này, anh muốn nhân tiện đưa nó vào trại cải huấn , em nghĩ thế nào /
- Nhưng còn mẹ em thì sao /

Đông Sơn dẫn giải :

- Đây là cơ hội để đưa Vĩ Tân trở lại con đường đảng hoàng . Nếu em cứ xử sự theo tình cảm, chẳng khác nào hại chết nó.
- Em...
- Ai lại không thương Vĩ Tân, nhưng hãy nghe anh . Không lẽ anh đi hại nó sao ?

Trước những lời lẽ đầy thuyết phục của Đông Sơn, Vũ Thường đành gật đầu :

- Em hiểu rồi.
- Bây giờ, anh ra ngoài kia cho nó vào gặp em . - Đông Sơn đi được vài bước chợt dừng lại -- Phải rồi . Lát nữa khi nó vào, em đừng để nó dùng lời lẽ để thuyết phục ghen.
- Sao anh lại nói thế ?

Đông Sơn cười :

- Vì anh sợ em nhẹ dạ cả tin . Với lại , người có lỗi thì thì bao giờ tự nhận mình sai . Họ thường đổ lỗi cho kẻ khác.
- Vâng.

Đông Sơn rời đi . Vài phút sau , Vĩ Tân được một người dân phòng dẫn vào. Thấy anh ta năn nã , Vũ Thường trấn an :

- Nó không làm điều gì đại dột đâu . Tôi lấy bản thân mình ra để bảo đảm

điều đó.

Khi anh dân phòng bỏ ra ngoài , Vĩ Tân nói liền :

- Chị Thường ! Chị hãy cứu em . Trong vụ này , em là người bị hại.

- Em còn nói nữa . Mình làm thì mình chịu , sao còn chối bỏ ?

Thật mà chị . Em vô tội.

Vũ Thường giận dữ nhìn em :

- Quả nhiên anh Sơn nói đúng , em chỉ biết đổ tội cho người khác.

- Chị đừng tin hắn , vì hắn không phải là người tốt.

- Em im đi ! --Vũ Thường gắt giọng -- Anh Sơn đã giúp đỡ em thế mà không biết ơn người ta , lại còn nói xấu.

Vĩ Tân muốn nói cho Vũ Thường biết , chuyện mà trước đây Tân bắt gặp Đông Sơn cùng mấy tên côn đồ ở quán bar dạo nợ . Nhưng biết có nói , chưa chắc Vũ Thường đã tin . Chính lần đó Vĩ Tân có mặt và rõ đầu đuôi câu chuyện , chính Đông Sơn sai người đánh Thế Bảo , sau đó hắn tự ra tay cứu . Lúc ấy , Vĩ Tân không hiểu lý do tại sao Đông Sơn làm thế . Nhưng sau lần gặp Thế Bảo tại nhà , Tân mới hiểu ra loáng thoáng , Đông Sơn có thể làm điều ấy với một điều duy nhất là vì Vũ Thường.

Vĩ Tân nhìn xoáy vào mặt chị , tiếng của Tân cộc lốc :

- Chị dễ tin người quá . Em biết vì bản thân của em bây giờ có lỗi , cho nên nói gì cũng đâu có ai tin . Nhưng em là em của chị mà , tại sao chị không tin em ?

- Không phải là chị không muốn tin em , nhưng em có làm gì cho chị tin đâu ? Lần trước , em gạt chị lấy 5 triệu , thử hỏi chị tin em sao được.

Vĩ Tân tỏ vẻ bức xúc :

- Giờ em có nói gì cũng bằng thừa , song em phải nói . Có thể lần này cũng có thể do Đông Sơn bày ra để đưa em vào bẫy.

- Thôi đi ! -- Vũ Thường gạt ngang -- Em càng nói càng sai . Chị cấm em

không được xúc phạm tới anh Đông Sơn . Cho dù em có nói gì về anh ấy ,
chị cũng không bao giờ tin.

- Chị...

- Thật ra chị muốn gặp em để tìm hiểu và tìm cách cứu em ra . Nhưng bây
giờ , chị thấy điều đó không cần thiết nữa.

Vĩ Tân ngồi phịch xuống ghế , lời nói nghe nặng nề :

-Bây giờ hẳn nói gì cũng đúng , còn em sai vẫn sai . Chị Thường ơi ! Em dù
phải đi tù cũng đáng , vì đó là lỗi của em , nhưng em không muốn nhìn thấy
chị của em bị người khác lừa gạt.

Vũ Thường vẫy tay gọi người vào :

- Các anh hãy dẫn nó đi đi.

- Chị Thường...

Vĩ Tân thật quá bất ngờ trước thái độ của chị mình , kiên quyết đến như thế .

Trước khi rời đi , Tân chỉ còn biết nhún nhủ :

- Rồi chị sẽ ân hận.

Đông Sơn trở vào , còn Vũ Thường ngồi chết lặng ở ghế :

- Đừng lo lắng , để anh tìm cách giúp cậu ấy nhẹ tội.

- Em cảm ơn anh.

- Có gì mà ơn với nghĩa . Cho dù anh không vì em , cũng phải vì bác gái chứ

. -- Giọng Đông Sơn trở buồn -- Anh mất mẹ từ bé , sống với người cha già
bị bệnh trầm cảm , nên anh xem bác gái như mẹ anh vậy.

Anh muốn làm chút việc gì đấy , chỉ cần bác gái vui là anh cũng vui.

- Anh thật tốt, thế mà thằng Tân nó lại nói...

Đông Sơn nhỏ nhẹ :

- Anh đã bảo là nó sẽ đổ vạ cho người khác mà.

- Đừng nói tới chuyện đó nữa . Anh nhắc em mới nhớ, chú Chín sao rồi, hả
anh ?

- Ba anh à ? - Sơn so vai, bình thản --- Cũng vậy thôi, chẳng có gì thay đổi.

Vũ Thường chép miệng :

- Theo em được biết, bệnh trầm cảm là tâm bệnh . Hay hôm nào anh đưa chú lên SÀI GÒN rồi dẫn đến bác sĩ tâm lý điều trị xem sao . Biết đâu phước chủ may thầy.

- Anh không tin vào mấy điều ấy, nhưng nghe lời em coi sao . Bây giờ , để anh đưa em về nhé ?

Vũ Thường đồng ý cùng Đông Sơn ra về . Sơn nở nụ cười đầy thỏa mãn.

Vũ Thường đứng tần ngần ngoài mảnh vườn nhỏ trước sân nhà . Nàng ngắm mà "y" đóa hồng màu vàng khoe sắc trong ánh nắng chiều, càng làm nó vàng rực hơn và đẹp hơn . Nàng cũng không rõ vì sao bản thân lại yêu thích màu hoa hồng vàng đến thế ? Phải chăng vì hoa hồng vàng là biểu tượng cho vẻ đẹp quý phái , quyến rũ rực rỡ hay đơn giản nó chỉ là sự thuần khiết, tượng trưng cho sự bất diệt trong tình yêu ? Dù đứng ở góc độ nào để phân tích , thì Vũ Thường cũng vẫn chung thủy với màu vàng muôn thuở đó.

Đứng một lúc , Vũ Thường bước tới chiếc ghế xích đu ngồi xuống, rồi nghĩ về những gì Vĩ Tân đã nói . Nàng nhận thấy cái gì đó hơi quá đà . Bởi lẽ từ ấy lâu nay, Đông Sơn đối xử với nàng hay gia đình của nàng đều hết mình, không quản ngại bất cứ điều gì thì lý do nào Sơn lại là người không tốt ?

Nàng cho rằng, Vĩ Tân đã quá đồ kị nên có thành kiến với Đông Sơn

Tuy nàng cũng chẳng mấy nghĩ nhiều về Đông Sơn, nhưng qua những vụ việc Đông Sơn giúp đỡ, phần nào làm nàng phải suy nghĩ lại . Nàng cho rằng từ bấy lâu nay, nàng đối xử với Đông Sơn hơi nghiêm khắc , cách biệt . Có lẽ trước đây do vì muốn phân định rõ ràng có sự cứng rắn . Nhưng bây giờ nghĩ, Vũ Thường muốn thay đổi cách đối đãi với Đông Sơn hơn . Nàng cho tánh tình của Sơn cũng không quá tệ như từng nghĩ trước đây . Chỉ vì Sơn quá lộ liễu trong cách bày tỏ tình cảm mà thôi , và điều ấy lại đồ kị với

con gái như Vũ Thường.

Còn đang trầm ngâm suy tư thì bà Cẩm Hằng về tới . Bà thấy túi đồ xuống cạnh Vũ Thường và ngồi xuống bên con.

Nhìn túi đồ vẫn còn nguyên, Vũ Thường đoán ra phần nào sự việc . Nàng hỏi :

- Người ta không cho mẹ vào thăm Vĩ Tân à ?
- Họ bảo trong thời gian này không cho tiếp xúc.

Vũ Thường choàng tay qua cổ mẹ, an ủi :

- Vì người ta sợ mẹ chịu không nổi trước sự cầu xin rồi lại giúp Vĩ Tân, như vậy sẽ hại thêm cho nó.

Bà Cẩm Hằng gỡ tay con gái, rồi có chút giận :

- Cái gì cũng tại con hết . Thằng Tân như thế thì...

Bà Cẩm Hằng gỡ tay con gái, rồi có chút giận :

- Cái gì cũng tại con hết . Thằng Tân như thế thì phải nói cho mẹ biết chứ, sao lại giấu ?

- Con xin lỗi, vì sợ mẹ lo.
- Nhưng bây giờ mẹ còn lo hơn.

Vũ Thường buồn rầu, buông thõng một câu :

- Trách móc lúc này không phải là lúc, mà mẹ con mình nên tìm cách nào tốt nhất để giúp Vĩ Tân mẹ a.

Bà Cẩm Hằng than thân, trách phạt :

- Có lẽ tại lúc trẻ , mẹ đã làm sai nhiều việc, nên bây giờ ông trời bạc đãi mẹ như vậy.

- Mẹ đừng tự trách, chẳng phải lỗi tại mẹ đâu . Tại Vĩ Tân quá hư hỏng dấy thôi , nhưng bây giờ cải huấn sau này, chắc chắn nó sẽ trở thành người tốt.

Bà Cẩm Hằng gật nhẹ đầu có phần nào an tâm, rồi hỏi :

- Vậy còn chuyện giữa con và Thế Bảo ra sao rồi ?

- Còn đau đầu lắm, mẹ ạ.

- Có vướng mắc ư ?

Vũ Thường ngán ngẩm :

- Không hẳn là thế, nhưng cũng chẳng suông sẻ cho lắm ạ.

- Phải chăng là vấn đề Thúy Cầm ?

- Vâng ạ - Vũ Thường se sẽ thốt --- Tụi con rất thông cảm cho nhau, nhưng chỉ sợ má anh ấy.

Bà Cẩm Hằng chép miệng :

- Thúy Cầm là người rất bảo thủ . Mẹ hiểu tánh ý cô ấy ra sao.

- Mẹ Oi ! Con đang rối lắm một khi anh ấy muốn kết hôn.

- Mẹ hỏi thật, con có yêu Thế Bảo không ?

Vũ Thường nhíu mày :

- Sao mẹ lại hỏi thế ?

- Con yêu nhiều lắm , phải không ? Như vậy thì được rồi.

Vũ Thường ngơ ngác , lắc đầu :

- Con không hiểu ?

- Này nhé ! Tuy Thúy Cầm là rào cản , song không có nghĩa là hai đứa không vượt qua được . Mẹ tin tình yêu của hai con dần dần sẽ cảm động được bà ấy . Nhưng...

- Nhưng sao hả mẹ ?

Bà Cẩm Hằng từ tốn :

- Nhưng nhất định con sẽ gặp nhiều khó khăn đấy.

- Con hiểu chuyện đó . Con chấp nhận tất cả mọi việc đến với mình cho dù thế nào, miễn là được sống bên Thế Bảo.

Bà Cẩm Hằng vuốt khế vào lưng con :

- Tội nghiệp con gái của mẹ, nhưng mẹ lúc nào cũng ủng hộ con.

- Nghĩa là mẹ sẽ khyông thấy ngại khi con thành thân với anh Bảo ?

- Sao mẹ lại ngại ? - Bà Cẩm Hằng đồng dạc --- Hạnh phúc là của con, nếu con nghĩ nó đúng thì cứ mạnh dạn tiến hành, đừng vì một trở ngại nào mà chùn bước . Người sống đời với con là " Thế Bảo " chứ đâu phải mẹ của Thế Bảo.

Nét mặt Vũ Thường không vui :

- Phải chi má anh Bảo cũng nghĩ được như mẹ thì hay biết mấy.
- Rồi một ngày nào đó, mẹ tin Thúy Cầm sẽ nhận ra tấm chân tình nơi con.
- Mẹ !

Vũ Thường cúi đầu vào lòng bà Cẩm Hằng . Nàng rất hạnh phúc vì...

Vũ Thường cúi đầu vào lòng bà Cẩm Hằng . Nàng rất hạnh phúc vì có được một người mẹ hiểu biết , biết thông cảm và chia sẻ cùng nàng . Đó cũng là điều an ủi , động viên nàng rất lớn . Nó giúp nàng mạnh dạn đi đến quyết định sau cùng mà không sợ một rào cản nào cả . Dù nàng cũng nhận ra rằng , con đường nàng chọn có rất nhiều chông gai đón đợi phía trước . Nàng không biết sẽ có thể vượt qua được hay bỏ cuộc giữa chừng Tất cả và tất cả vẫn còn một điều gì đó mơ hồ lắm , nhưng nàng muốn được thử sức, cò xát Không khí có vẻ căng thẳng khi Thế Bảo bước vào nhà . Ông La Cương ngồi bó gối trên ghế bố . Nét mặt ông không để lộ ra ngoài bất cứ điều gì cho kẻ khác có thể đoán được ông đang nghĩ gì . Còn bà La Cương đứng cạnh bàn thờ người chị quá cố, nét mặt trông trầm não, ủ dột

Trên đường về, Thế Bảo suy nghĩ rất nhiều . Anh sẽ mạnh dạn thừa chuyện lại cha mẹ về việc giữa anh và Vũ Thường . Anh cho rằng, anh đủ can đảm để làm điều ấy . Nhưng giờ đây đứng trước mặt họ, bỗng dưng anh thấy lòng mình chùng xuống một cách lạ lùng . Dầu biết cả hai không là đáng sanh thành ra anh, nhưng công dưỡng dục, giáo huấn chẳng nhỏ . Đó là cả một thời gian dài nuôi nấng, bảo bọc . Thử hỏi , làm sao Thế Bảo đủ mạnh dạn lên tiếng.

Thế Bảo bỏ cái túi du lịch lên bàn, ngồi xuống chẳng biết mở lời thế nào , vì thế anh đành im lặng . Anh hết đưa mắt nhìn ông La Cương, rồi nhìn qua bà La Cương . Đây là việc anh có thể duy nhất làm được trong lúc này mà thôi.

Ông La Cương tâm lý :

- Bảo ! Con theo ba ra ngoài nhà sau, ba có chuyện nói với con.

Hai cha con vừa dợm chân định đi thì bà La Cương hậm hực :

- Chẳng đi đâu hết . Muốn gì cứ việc nói ra ở đây . Tôi muốn người chị quá cố của tôi cũng được nghe.

- Má à !

Bà xoay lại, giọng nghiêm khắc :

- Nếu con còn gọi má bằng một tiếng " má " , thì con phải lập tức cắt đứt mọi quan hệ với cô gái kia.

Thấy Thế Bảo chần chừ, ông La Cương lên tiếng :

- Bà làm khó cho con thì có ích lợi gì ?

- Ông chỉ biết tôi ngày đi bệnh viện cho người ngoài thôi.

- Bà nói sao lạ . Tôi đã nói gì đâu nào ?

Bà La Cương gắt gỏng :

- Đâu cần ông phải nói ra, tôi cũng đủ biết ông muốn gì rồi . Tại sao là người một nhà, mà ông không đứng cùng phe với tôi chứ ?

- Tôi chỉ đứng về phía chính nghĩa, về lẽ phải.

- Nói như ông thì tôi là phi nghĩa, là sai trái à ?

- Bà... bà...

- Ba má cho con xin, có được không ? ---- Thế Bảo chùng giọng --- Con chẳng muốn vì con mà ba má phải cãi vã với nhau . Thật ra, con chỉ về lấy chút đồ rồi đi ngay.

Giọng bà La Cương vẫn còn hầm hừ :

- Cái nhà này bây giờ đâu còn là tổ ấm của cậu nữa . Phải rồi , tôi đâu là má ruột nên lời nói của tôi, cậu xem như gió thoảng qua tai chứ gì ?

- Sao má lại nói vậy ? Trong lòng con , chưa bao giờ nghĩ sẽ làm gì cho ba má buồn.

- Thế sao cậu để tôi nói mãi về chuyện của cậu với cô gái kia hoài vậy ?

- Người ta có tên cho bà gọi mà . Hể một chút là cô gái kia, cô gái nọ là sao ?

- Ông im đi !

Thế Bảo từ tốn, chậm rãi :

- Con đã đủ lớn để có thể biết nên hay không nên làm gì . Trong chuyện này, má có thể cho con tự quyết định có được không ?

- Để cậu quyết định có nghĩa là cậu sẽ cưới nó về đây chứ gì ?

- Bà này kỳ thật . Lúc trước, bà thương yêu Vũ Thường lắm mà ?

- Ông cũng biết nói " lúc trước ", nhưng bây giờ đã khác rồi.

Ông La Cương không chịu lép vế :

- Khác là khác làm sao ? Tôi thật không hiểu nổi bà . Vũ Thường là đứa vô tội, chỉ vì chút thù hận của ngày xưa mà bây giờ bà trút lên đầu nó . Như vậy có công bằng cho con Thường hay không ?

- Nè ! Bộ người đàn bà kia mua chuộc ông rồi hả ? --- Bà La Cương đưa tay đâm thành thịch vào ngực, rồi than khóc trước bàn thờ -- Chị Hai ơi ! Chị chết đi sớm thế để bây giờ mọi người ăn hiếp em kia.

- Không biết ai mà dám cả gan ăn hiếp bà đây ?

- Ông... Tại sao ông lúc nào cũng công kích tôi hả ?

Thế Bảo nhăn mặt :

- Ba má lại cãi nhau nữa rồi ?

- Tôi không nói với bà nữa.

Ông La Cương bỏ ra nhà sau, còn bà La Cương thì bỏ lại ghế ngồi.

Thế Bảo rót tách trà, anh đưa qua cho mẹ :

- Má uống chút nước cho khỏe.
- Đúng đó, tôi uống để có sức nói chuyện với cậu chứ.
- Bây giờ, má muốn con làm sao đây ?
- Tôi không lập lại nữa -- Bà để tách nước lên bàn --- Tùy cậu.

Thế Bảo nhã nhặn :

- Má cho con trình bày, được không ?

Nhìn mặt con, lòng bà oằn xuống một niềm thương vô biên, làm sao bà không thương yêu cho được ? Một tay bà chăm lo cho Bảo từ lúc còn đỏ hỏn đến khi tập tễnh những bước đi đầu đời . Mỗi lần, anh đau bệnh, bà thấp thỏm thức từng đêm đứng ngồi không yên . Rồi ngày anh đỗ vào đại học , nước mắt bà chảy dài trên đôi gò má giờ đã nhăn nheo vì sung sướng . Có người mẹ nào lại chẳng thương yêu con . Nhưng càng thương, lòng bà càng ích kỷ không muốn chia sẻ nó với bất kỳ ai và nhất là phải chia sẻ với người mà bà căm giận gây ra nỗi ly tán cho hạnh phúc của chị mình.

- Được ---- Tiếng của bà dịu lại --- Con nói đi.
- Con biết những lời của con có thể làm cho má không bằng lòng, nhưng xin má hãy thấu nghe nỗi lòng của con -- Thế Bảo dừng lại để cô đọng lại những gì sẽ nói tiếp --- Lúc này, con biết nói gì cũng khó làm cho má lay chuyển . Son trong chuyện này, cả hai chúng con đều vô tội --- Anh lại dừng, dò thái độ của mẹ xem phản ứng, đoạn thốt --- Phải . Người đó là mẹ đẻ của con , lý nào con không thương, không kính yêu . Nhưng con nghĩ, nếu mẹ con còn sống , có lẽ cũng đồng tình với những gì con đang suy nghĩ và làm.

Bà La Cương nhú mày :

- Má không rõ, con nói thẳng ra đi.
- Má ơi ! Con không hiểu lý do nào và tại sao mọi tội lỗi lại trút lên đầu hai chúng con như thế ? Cẩm Hằngúng con có lỗi gì đâu ? Xin má mở rộng

vòng tay để đón nhận Vũ Thường, có được không má ?

Đôi mắt Thế Bảo đỏ hoe, lời lẽ anh chân thành phần nào tác động vào bà La Cương . Nó làm bà quặn thắt cả con tim . Bà thấy mình như đứng trước sự lựa chọn khó khăn cùng cực , mà qua đó nó sẽ quyết định sự thành bại của một đời người . Và bà hiểu rõ sự bất bình nơi bà xuất phát từ lòng nhỏ nhen ích kỷ của bản thân , nhưng bà phải làm sao đây khi người đó là chị của bà và đũa"y cũng là con trai của chị ấy ?

- Nghĩa là con đã quyết định cưới Vũ Thường ?

- Nếu má không đồng ý, con sẽ chẳng dám . Nhưng trong lòng con chỉ có một mình cô ấy.

Bà La Cương thở dài :

- Tội tình chi hả con?

- Những gì con nói là cả tâm tư tình cảm của con.

Bà Cương nhìn vào mặt con, trù mến thốt :

- Trong lòng con đã quyết, cho dù có nói thêm gì cũng chỉ bằng thừa . Hạnh phúc là của con, má không nên xen vào . Thôi thì con cứ làm theo ý con, nhưng riêng má, không bao giờ có sự thay đổi nào.

- Má nói thế cũng bằng không , làm sao con dám ?

- Cầm Hăngư con muốn má phải làm sao đây ? Không lẽ má tìm đến và nói với Vũ Thường " Được rồi, tôi đồng ý cho con trai tôi cưới cô làm vợ " .

Hay là gặp mẹ nó và bảo : " Chuyện ngày xưa hãy bỏ đi, chúng ta vì con của mình mà quên đi tất cả . Tôi xin lỗi " .

Thấy khó thuyết phục mẹ trong lúc này, Thế Bảo kết thúc câu chuyện :

- Con nghĩ mẹ con mình tạm thời đừng bàn về chuyện này nữa . Con biết nên làm gì trong lúc này.

Bà La Cương chỉ im lặng . Có lẽ ba cũng mệt mỏi vì câu chuyện , nên lặng lẽ uống từng ngụm nước trà.

Thế Bảo cầm lấy túi xách bước vào trong buồng . Lúc này, ông La Cương từ phía sau đi lên , kéo ghế ngồi xuống.

Chẳng ai nói với ai lời nào, mà chỉ đuổi theo suy nghĩ riêng của bản thân .

Được chừng vài phút, ông La Cương chịu không nổi bèn lên tiếng trước :

- Nhìn thằng BẢO , tôi đau lòng quá.
- Làm như chỉ có mình ông biết thương nó không bằng.
- Ai không biết là bà thương nó, nhưng bà có thấy tình thương của bà đối với nó quá đà hay không ?

Bà Cương lườm chồng :

- Ông muốn nói gì nữa đây ?
- Con nó đã lớn khôn rồi, có những việc đâu đến lượt chúng ta xen vào . Cứ để nó tự quyết định, đúng hay sai cũng là bài học cho nó được kinh nghiệm hơn.

- Nói như vậy thì trách nhiệm làm cha, làm mẹ Ông bỏ đi đâu ? Thấy con sai trái cứ để mặc cho nó dần thân vào à ?

Ông La Cương cười xòa :

- Ý tôi không phải là thế
- Vậy ý ông là sao ?

Ông La Cương nhỏ nhẹ phân tích :

- Tất nhiên thấy con sai, bổn phận cha mẹ phải nhắc nhở dạy dỗ . Song, trong trường hợp này thì khác.

- Khác cái gì chứ ? Cũng vậy thôi.

- Bà cứ nói vậy mãi -- -- Ông La Cương nặng giọng ---- Hễ bà ghét bỏ cái chi, hoặc người nào chẳng lẽ bà bắt kẻ khác phải giống bà hay sao ? Thằng Bảo cũng là con người , là một cá thể độc lập . Nó có quyền tự do riêng, được quyền yêu, quyền ghét và được quyền chung sống với người nó yêu thương . Bà ngăn cấm là đi ngược lại quy luật trời đất , đi ngược lại sinh tồn

của tạo hóa.

- Tôi có ngăn cấm gì đâu nào ? Lúc này, tôi đã nói nó muốn làm gì thì làm, tôi không chen vào nữa.

Ông La Cương chép miệng :

- Có thật là bà không xen vào chứ ? Hai mẹ con bà nói gì, tôi ở nhà sau đều nghe rõ . Bà bảo không cấm, nhưng thực chất bà đâu đồng tình . Khó khăn chỉ có làm khổ cho con mình thôi, chứ vui sướng ích lợi gì.

- Nói tóm lại , ông cũng đồng ý cho Thế Bảo thành hôn với Vũ Thường ?

- Bà đã trả lời thay cho tôi rồi còn gì.

Bà La Cương lắc đầu chán nản :

- Cả ông cũng nói như vậy, tôi đâu còn gì để phản đối nữa . Cha con ông tính sao thì tính, tôi hứa sẽ không ý kiến.

- Tôi mong bà đừng miễn cưỡng , vì như thế, nó rất khó chịu.

- Cái ông này lạ thật . KHÔNG chịu thì ông cũng phản đối, giờ đồng ý thì ông lại nghi ngờ . Nè ! Nói một hồi, tôi đổi ý đây.

Ông La Cương lật đật thốt :

- Thôi được rồi, tôi không nói nữa.

Bà La Cương đứng dậy, nhưng phán một câu " xanh rờn ".

- Nhưng tôi nói trước, tôi tha? hiệp vì con của chúng ta, chứ không phải tôi bỏ qua mọi chuyện . KHÔNG bao giờ tôi tha thứ cho bà ấy.

Nói xong, bà Cương bỏ đi thẳng ra nhà sau . Ông La Cương cười hài lòng vì đã thuyết phục được vợ.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 5

Bà Cẩm Hằng bước xuống xích lô . Trả tiền rồi theo lời căn dặn của anh đạp xích lô với tờ địa chỉ cầm ở tay, bà đi thẳng vào con hẻm trước mặt . Từ lúc Vũ Thường trở lên Sài Gòn đi làm cho đến hôm nay đây là lần đầu tiên bà Cẩm Hằng mới trở lại Sài Gòn và cũng là lần đầu thăm con.

Không phải bà Cẩm Hằng chẳng rành đường đi, nhưng vì xa thành phố một thời gian dài, sự thay đổi của phố phường phần nào làm cho bà ngỡ ngơ.

Cứ men theo con hẻm nhỏ , miệng nhắm đọc số nhà trước mặt . Cuối cùng, bà Cẩm Hằng tìm đúng nơi cần đến.

Đây là căn nhà nhỏ nằm khiêm nhường bên cạnh một ngôi biệt thự nguy nga lồng lộng . Nhưng cách xây dựng cùng màu sơn phần nào không làm cho căn nhà nhỏ mất đi dáng vẻ hiện đại của nó.

Bà ấn chuông và chờ đợi . Trong lúc này, bà Cẩm Hằng mới quan sát xung quanh, nhận thấy đây là khu vực có khá nhiều nhà khang trang được xây cất theo dạng biệt thự riêng biệt từng căn một . Riêng ngôi nhà Vũ Thường đang ở là nhà của gia đình bác Hai của nàng, nhưng cả nhà đã đi di dân sang Mỹ theo diện đoàn tụ từ lâu . Vì muốn giữ lại làm nơi tá túc cho mỗi lần về thăm dân tộc , nên bác Hai của nàng không bán . Nhờ thế mà nàng có nơi nghỉ ngơi tạm trú trong những ngày làm việc tại thành phố.

Cũng nhờ có căn nhà này nên Vũ Thường rất đỡ phần thuê mướn hàng tháng

. Bằng không, nàng chẳng biết xoay xử thế nào để phụ giúp cùng mẹ trong sinh hoạt gia đình.

Tiếng mở cửa làm cho bà Cẩm Hằng xoay đầu lại nhìn.

Vũ Thường trông thấy mẹ , nàng mừng ra mặt và nhảy cẫng lên như một đứa trẻ :

- A ! Mẹ tới rồi.

- Cái cô này, như con nít không bằng.

- Vào nhà đi mẹ.

Bà Cẩm Hằng theo chân con đi vào trong . Từng cái ghế, chiếc bàn và những đồ vật vẫn như cũ , gọi cho bà biết bao kỷ niệm.

Ở bộ ghế xa lông đằng kia, nơi ngày xưa bà và chồng bà từng ngồi đấy khi đến thăm gia đình anh chồng . Cũng chính nơi ấy, chồng bà và bà đã vạch định tương lai của họ mai sau . Còn chệch qua trái , nơi đặt cái ghế bành , bà Cẩm Hằng còn nhớ mãi hình ảnh khi bà mang bầu lần đầu tiên . Chồng bà ngồi bên cạnh thì thào vào tai bà rằng, nếu sanh con gái đặt tên Vũ Thường , còn bằng trai thì là Vĩ Tân . Tất cả và tất cả như sống lại trong bà những chuỗi ngày âm cúng hạnh phúc.

Thấy mẹ tần ngần đứng lặng, Vũ Thường cất tiếng hỏi :

- Mẹ mệt à ? Chúng thấp khớp tái phát hả mẹ ?

- Mẹ không sao cả . -- Bà Cẩm Hằng cố nuốt tiếng thở dài vào trong lòng ---

Cảnh cũ vẫn còn đây mà người xưa không còn nữa.

Vũ Thường đưa qua cho mẹ ly nước khoáng kèm theo lời nói :

- Con nghĩ , chiều mẹ mới lên tới.

Bà Cẩm Hằng ngồi xuống thẩn thắc :

- Có chuyện gì mà con nhăn mẹ lên gập như vậy ?

- Là chuyện của con và anh Bảo.

Bà Cẩm Hằng thẩn thắc :

- Sao, có vấn đề rồi, phải không ?

- Dạ, đúng vậy, nhưng theo chiều hướng tốt, mẹ a.

Bà Cẩm Hằng nhượng mắt e dè :

- Chẳng lẽ Thúy Cầm không còn phản đối chuyện của hai đứa ?

- Mẹ nói không sai . Ba má ảnh còn nói lo việc đám hỏi cho xong.

Bà Cẩm Hằng không tỏ ra vui mừng khi đón nhận nguồn tin này . Bà Ch thấy lạ trước sự thay đổi có phần đột ngột của bà La Cương . Nhưng bà không dám suy luận lung tung, mà chỉ dè dặt tiếp nhận một cách từ từ.

- Dường như mẹ không vui ?

- Làm gì có . ---- Bà Cẩm Hằng không muốn để lộ suy nghĩ của mình trước niềm vui của con , nên bà nói tiếp ----- Như vậy mẹ mừng cho con và Thế Bảo . Mọi việc tốt hơn mẹ đoán --- Nói tới đây, rồi bà thăm dò ---- Thế Bảo còn nói gì với con nữa không ?

- Dạ, ảnh chỉ nói sau nhiều lần thuyết phục, cuối cùng má ảnh cũng đã đồng ý cuộc hôn nhân của tụi con.

Bà Hằng gục gặc đầu :

- Ra là như thế.

Bây giờ thì bà đã hiểu lý tại sao bà La Cương bỏ uả mọi việc dễ dàng như vậy . Đứng ở phía cạnh người mẹ, nên bà Cẩm Hằng đoán ra ngay sao bà La Cương làm thế, chẳng qua vì bà Cương bó buộc, đè nén tất cả là vì thương Thế Bảo mà thôi . Như vậy , nửa đời sau của Vũ Thường càng gặp nhiều rắc rối nhiều . Bà Cẩm Hằng nhìn qua con gái . Nét ngây thơ hồn nhiên trên mặt con làm bà không dám nói ra cái điều bà vừa nghĩ . Bà không muốn làm tắt đi niềm vui vừa đến với con.

Bà chậm rãi hỏi :

- Con có nghe Thế Bảo nói, sẽ sống ra sao khi đã cưới không ?

- Dạ, má ảnh muốn con về sống chung sau ngày cưới.

Bà Cẩm Hằng chột dạ :

- Vậy con phải nghĩ làm ư ?

Hiểu sai ý mẹ, Vũ Thường cười :

- Mẹ yên tâm . Anh Bảo có bàn với con, sẽ chu cấp cho mẹ hàng tháng.

- Mẹ không quan tâm đến điều này, mà chỉ là...

Vũ Thường chột hiểu, đoạn cắt lời :

- Mẹ sợ con khổ khi về làm dâu phải không ạ ?

- Rõ biết làm vợ người ta thì chuyện dâng cơm, hầu nước cho cha mẹ chồng là điều nên làm , nhưng... mẹ thật lòng không yên tâm.

Vũ Thường thấu hiểu tấm lòng của mẹ , nàng trấn an :

- Lúc đầu, con cũng sợ lắm mẹ ạ . Nhưng anh Bảo nói má của anh không đến nỗi khó khăn, thái quá . Cộng thêm vào đấy , anh hứa nếu có gì thì tụi con sẽ ra riêng ngay.

Thấy mẹ vẫn buồn , Vũ Thường nói tiếp :

- Với lại, con tin sức con có thể hoá được má anh ấy.

Bà Cẩm Hằng nở nụ cười buồn :

- Con có vẻ tự tin nhỉ ?

Vũ Thường sà vào lòng mẹ, bắt an :

- Nói chứ con cũng lo lắm nên mới nhắn mẹ lên đây góp ý cho con.

- Mẹ hỏi thật và con phải trả lời mẹ thành thật nhé.

Vũ Thường ngẩng đầu lên nhìn . Nàng gật nhẹ đầu , rồi chờ nghe mẹ nói tiếp :

- Con còn tình cảm với Thế Bảo, phải không ?

- Sao mẹ lại hỏi thế ?

Bà Cẩm Hằng giục :

- Cứ trả lời mẹ trước đã

- Dạ, còn chứ mẹ.

- Vậy con có yêu nó không ?

Vũ Thường lộ vẻ mắc cỡ , ửng đỏ đôi má, nàng áp úng :

- Dạ . Con yêu anh ấy nhiều lắm , mẹ ạ.

- Vậy thì được rồi.

Vũ Thường ngăn người :

- Thế là sao hả mẹ ?

Bà Cẩm Hằng giải thích :

- Con yêu thằng Bảo, ngược lại nó cũng yêu con . Như vậy còn sợ gì nữa ?

Nhưng mẹ chỉ muốn nhắc con một điều, con suy nghĩ kỹ chưa ? Nếu đã thì đây là số kiếp của con , hãy đón nhận và vượt qua để đến bến bờ hạnh phúc.

- Mẹ !

- Hãy can đảm lên con gái.

Vũ Thường ôm siết lấy người bà Cẩm Hằng . Nàng hiểu rằng sau này, nàng sẽ không còn có nhiều cơ hội để nằm trong vòng tay của mẹ nữa . Ngày tháng sau này, nàng phải đối mặt với nó ra sao ? Thật lòng, nàng không dám hình dung, không dám nghĩ tới nữa.

Đang tận hưởng những phúc giây hạnh phúc bên mẹ, chợt có tiếng chuông vang lên phá tan bầu không khí ấm cúng.

- Con có hẹn với ai à ?

Vũ Thường nhú mày , kèm theo cái lắc đầu :

- Dạ không . Ấy chết ! Có lẽ là Đông Sơn.

- Nó tới đây làm gì ?

Vũ Thường ngồi dậy sửa lại quần áo , nói :

- Hôm nay, Đông Sơn đưa ba anh ấy lên khám bệnh . Con có hẹn dẫn tới bác sĩ quen , thế mà con lại quên.

- Ba của nó bệnh gì ?

- Tâm bệnh.

Câu trả lời của cõn của Vũ Thường làm bà Cẩm Hằng ngỡ ngác :

- Là bệnh gì ?

Vũ Thường đáp nhanh :

- Nói vài câu mẹ không bao giờ hiểu được đâu . Để hôm nào con rảnh, con kể hết cho mẹ nghe.

- Dường như con rảnh rọt gia thế của người ta lắm thì phải ?

- Trong công ty, con là người được Đông Sơn quý nhất, tất nhiên người được anh ấy tâm sự nhiều nhất là con rồi . Không nói với mẹ nữa, con ra mở cửa đây.

Nàng đi trở ra bên ngoài , sau đó trở vào cùng Đông Sơn

Vừa trông thấy bà Hằng , Đông Sơn cười tươi , lên tiếng :

- Cháu chào bác.

- Ba cháu không sao chứ ?

Đông Sơn nhìn qua Vũ Thường rồi hiểu ra, đoạn trả lời bà Hằng :

- Dạ, không có gì quan trọng cả bác ạ.

Bà Cẩm Hằng chép miệng :

- Có lẽ ba của cháu có nhiều nỗi buồn trước đây trong quá khứ và những điều này lâu ngày thấm dần vào tâm não . Cộng với sự chịu đựng nhẫn nhục nên mới sanh ra tánh trầm cảm.

Vũ Thường pha trò :

- Ái chà ! Em nghĩ anh Sơn không cần đưa chú Chín đi điều trị nữa, vì ở đây đã có bác sĩ rồi.

- Đừng chọc mẹ, đó là sự thật mà.

Đông Sơn góp lời :

-Cháu nghĩ bác tâm lý thế này, nếu ba của cháu được gặp bác thường xuyên không chừng bệnh trạng có lẽ thuyên giảm.

- Nếu vậy, em sẽ tính rõ cho anh Sơn nhé ?

- Hai cô cậu đem tôi ra làm trò đùa đấy ư ? -- Bà Cẩm Hằng ôn tồn --- Các cô các cậu thì biết cái gì về người già chúng tôi . Nhưng nếu có thể giúp được gì, cháu cứ lên tiếng , nhất định bác sẽ không từ chối.

- Cháu cảm ơn bác nhiều.

Vũ Thường chun mũi :

- Đã nói mẹ là người nhân hậu nhất mà lại.

- Đừng nhìn tôi ra mặt như thế , cô Hai ạ . Không hiểu có phải vì sắp lấy chồng , nên tâm trạng con người ta trở nên phản chấn vậy không nhỉ ?

- Kìa ! Bây giờ mẹ trêu con rồi.

Riêng Đông Sơn lộ chút bất ngờ khi nghe bà Cẩm Hằng nói thế . Sơn vờ ngây ngô :

- Dạ, bác nói ai lấy chồng vậy ?

Vũ Thường bật cười . Nàng hồn nhiên trả lời thay mẹ :

- Ở đây chỉ có hai người phụ nữ . Theo anh thì là ai có được điểm phúc đó ?

- A ! Thì ra em và Thế Bảo

Bà Cẩm Hằng tự hào, tuyên bố luôn :

- Chúng nó sẽ cưới nhau, vì Thế Bảo đã ngỏ ý cầu hôn.

Sắc mặt Đông Sơn chợt thay đổi , nhưng chỉ thoáng qua trong vài giây chẳng để ai nhận ra . Một nụ cười nở rất tươi để che giấu bên trong sự bức tức, khó chịu . Sơn chìa tay ra :

- Chúc mừng em.

- Cảm ơn anh . - Vũ Thường đưa tay ra, rồi nhíu mày hỏi --- Tại sao anh không hỏi em lý do ?

Đông Sơn gượng gạo :

- Anh nghĩ điều ấy không cần thiết nữa, một khi hai người đã đi quyết định sau cùng.

- Thật sự anh không buồn em chứ ?

- Cho dù có thì sao ? Nó làm em thay đổi ý định được à ?

Bà Cẩm Hằng không muốn câu chuyện đi vào ngõ cụt , bèn nhắc khéo con gái :

- Hình như con nói đi đâu với Đông Sơn thì phải ?

- Cám ơn mẹ . Suýt chút nữa con quên mất . Chú Chín đâu anh ?

- Anh đưa ba anh về nhà nghỉ và tới đây.

Vũ Thường giục :

- Chúngta đi ngay đi anh.

- Vậy còn bác gái ?

Bà Cẩm Hằng nhẹ giọng :

- Có sao đâu . Hôm nay, bác gái ngủ lại đây . Cứ lo cho xong chuyện của cháu /.

- Cám ơn bác.

Hai người chào tạm biệt bà Cẩm Hằng rồi rời nhà đi ngay . Bà Cẩm Hằng nhìn theo, chỉ khe khẽ lắc đầu . Chẳng biết bà đang nghĩ gì.

Đông Sơn đỡ ông Chín cho nằm nghỉ trên chiếc giường đặt ngoài phòng khách, rồi xoay qua Vũ Thường.

- Cám ơn em đã vất vả suốt ngày với anh.

- Anh lại khách sáo nữa rồi.

- Chúng ta ra ngoài tìm cái gì lót bụng nhé . Từ trưa tới giờ , mình có ăn gì đâu.

Vũ Thường khước từ :

- Em không thấy đói lắm . Vả lại, để chú Chín một mình, sao yên tâm hả anh ?

- Nhưng mà...

- Được rồi . Nếu anh cảm thấy áy náy, thì cho em xin ly nước.

- Em coi đó, anh đang trí chưa ? Nãy giờ quên mời nước em -- Đông Sơn đi

rót nước , Vũ Thường theo sau . Sơn đưa qua -- Mời em.

Vũ Thường nhận ly nước từ tay Đông Sơn và ngồi xuống ghế.

Cả hai im lặng . Một sự tĩnh lặng chẳng đáng có giữa họ . Vũ Thường cố ngồi thêm một chút nữa, đoạn đứng lên phá tan bầu không khí bằng câu kết :

- Trời cũng tối . Thôi em về.

- Dường như em muốn trốn tránh anh.

Nàng hiểu Sơn muốn nói gì, nhưng không đồng ý câu nói này :

- Anh Sơn em muốn anh phân biệt rõ ràng . Giữa chúng ta nào đã có gì đâu, tại sao em phải trốn tránh anh ?

- Xin lỗi vì anh yêu đơn phương, nhưng anh không nghĩ, chúng ta lại có một kết thúc buồn đến như vậy.

Vũ Thường khoanh tay trước ngực , bật cười khẽ . Lúc này, nàng càng khó chịu hơn :

- Em nhắc lại một lần nữa, giữa chúng ta chưa hề có sự bắt đầu thì làm gì có một kết thúc ?

- Nhưng em biết anh yêu em cơ mà ?

- Anh cũng vừa nói anh " yêu đơn phương " mà anh Sơn.

Đông Sơn cầm lấy chai rượu để dưới gầm bàn :

- Em thật là tàn nhẫn.

- Sai . Em không hề có . Chính anh mới là người gây ra sự tàn nhẫn ấy.

Đông Sơn đưa cả chai lên miệng nốc một hơi . Vũ Thường ngồi trở xuống , đưa tay ngăn lại :

- Anh làm cái gì vậy ? Anh điên rồi sao ? Uống rượu kiểu này có mà chết.

- Em không yêu anh, cần gì quan tâm anh làm chi.

Vũ Thường rút tay lại, lắc đầu :

- Em phải nói bao nhiêu lần nữa thì anh mới chịu tỉnh đây ? Em không hề quan tâm anh, nhưng là người bạn của nhau, nên em chỉ muốn khuyên anh.

- Một lời khuyên lúc này đối với anh không có ý nghĩa, ngoại trừ em hãy cho anh một cơ hội.

Nói dứt, Đông Sơn tiếp tục tu lấy tu để rượu vào miệng , làm tràn cả ra hai bên mép.

Nhìn bộ dạng Đông Sơn trong lúc này, Vũ Thường cảm thấy thương hại .

Nhưng nàng biết làm gì hơn là ngồi im để theo dõi mọi hành động của Đông Sơn.

Đưa tay chùi qua mép miệng,, Sơn chợt hỏi :

- Tại sao em không trả lời anh ?

- Trả lời cái gì chứ ?

- Thì tại sao em không cho anh một cơ hội chứ ?

Vũ Thường cúi đầu lần tránh cái nhìn nơi Đông Sơn, trả lời :

- Cơ hội do mình tạo ra và nắm bắt , nhưng trong chuyện này, cho dù anh có cơ hội thì sao ? Anh Sơn ! Chuyện tình cảm là sự tự nguyện của đôi bên, cho nên cơ hội phải được chia đều cho cả hai.

- Em chẳng khác một vị thẩm phán . Không chịu để cho phạm nhân được quyền tự bào chữa , mà chưa gì em đã phán tội tử ngay bản án đầu tiên.

- Anh so sánh thật là ví von vầy hay đấy . --- Nàng cố thuyết phụ --- Nhưng ở đây, em không là thẩm phán và anh cũng không là kẻ tội phạm.

Đông Sơn bật cười giòn tan :

- Nhưng anh là một kẻ tội đồ đang đi tìm con đường hoàn lương . Song, mọi người đâu ai ban cho anh một chút tình thương nào, dù chỉ là sự thương hại. Nói tới đây, bất chợt Đông Sơn quý xuống trước mặt Vũ Thường, giọng van xin :

- Em hãy cho anh được một lần đón nhận nơi em chút ân huệ dành cho người sắp hấp hối, đang chờ sự cứu rỗi và ban ơn nơi người bố thí, được không em ? (=== hê"t nói nổi ===)

Bất ngờ trước hành động của Đông Sơn, Vũ Thường đứng bật dậy :

- Anh đã say rồi, em về đây.

Nàng dợm chân bước , nhưng Đông Sơn đã nắm lấy cổ chân nàng, tiếp tục cầu khẩn :

- Em nhìn tâm đến vậy sao ?

Vũ Thường đâm ra lúng túng . Nàng đỡ Đông Sơn đứng dậy, giọng nàng thật nhẹ :

- Tội tình chi anh phải làm vậy ? Em không xứng đáng để cho anh phải tự hành hạ mình như thế . Hãy nghe em, vì trên đời này vẫn còn có nhiều cô gái tốt hơn em, xứng đáng được anh yêu

Đông Sơn ôm cứng lấy Vũ Thường, trong vòng tay của mình :

- Không . Không có ai ngoài em hết.

Vũ Thường cố sức lắm mới đẩy Đông Sơn ra . Sơn ngã dúi về phía sau ngòai luôn xuống ghế . Nàng lộ vẻ bức dọc :

- Anh quá đáng lắm.

Vũ Thường bỏ chạy ra ngoài . Đông Sơn chồm dậy đuổi theo, nhưng đạp phải chai rượu dưới chân, nên ngã lăn ra sàn nhà.

- Vũ Thường ! Vũ Thường !

Ông Chín chứng kiến từ đầu, chỉ còn biết lắc đầu . Đến chừng thấy con trai vùng dậy định đuổi theo, ông không biết phải ngăn con lại bằng cách nào, đành thốt đại ra một câu :

- Ba muốn uống nước.

Câu nói của ông có tác dụng , Đông Sơn đứng lại . Trong lòng Sơn rối tung, nhưng rất giận dữ.

Ông Chín lặp lại câu nói :

- Ba muốn uống nước

Đông Sơn quay phắt lại, đôi mắt ném qua cha cái nhìn nảy lửa :

- Ông im đi ! Ông phiền phức quá.

Đông Sơn để mặc người cha bệnh hoạn, chạy bỏ ra bên ngoài.

Ông Chín không hề giận , có thể ông đã quá quen với những lời lẽ ấy . Nhìn bóng Đông Sơn khuất hẳn ngoài xa, ông chỉ còn biết thở dài ngao ngán, rồi lẩm bẩm :

- Oan nghiệt quá !

Đôi mắt ông đỏ hoe, nỗi lòng của ông sâu thẳm khó đoán . Nào có ai hiểu được nó như thế nào.

Cuối cùng, ngày vui của Thế Bảo và Vũ Thường cũng đến . Sau một tháng chuẩn bị và ngày rước dâu đã tới.

Ngoài sân xe hoa, lòng Thế Bảo lâng lâng một niềm vui khó tả . Bây giờ nhớ lại những chuyện vừa trải qua, đôi lúc anh còn rùng mình vì sợ . Nếu như anh không kiên trì, có lẽ cuộc hôn nhân này chưa chắc có ngày hôm nay.

Thế Bảo nhìn vào kính chiếu hậu . Ở ghế phía sau, ông bà La Cương ngồi yên, nét mặt trầm ngâm chạy đuổi theo suy nghĩ riêng của họ . Thế Bảo nhớ lại hai hôm trước , lúc bàn cùng cha mẹ về hình thức rước dâu, người khó thuyết phục nhất chính là bà La Cương

Bà đồng dặc tuyên bố :

- Hôm đó, tôi sẽ không đi.

Ông La Cương cau có :

- Mẹ chồng không đi, đàn gái sẽ nghĩ sao về điều này ?

- Mặc họ muốn nghĩ gì tùy.

Ông La Cương bực tức, nhìn thẳng vào mặt vợ :

- Bà chứng thì chứng vừa vừa thôi, đến nước này bà nói không đi là sao ?

Bà La Cương không vừa :

- Tôi không muốn nhìn thân"y người mà tôi không muốn gặp.

Thế Bảo ngồi yên không lên tiếng , chỉ nghe cha mẹ đối đáp.

Tiếng ông La Cương lại cất lên :

- Trước đây, bà đã đồng ý để cuộc hôn nhân này hoàn tất , bây giờ gây khó khăn ?

- Tôi nói đồng ý để cưới , chứ đâu nói sẽ đi rước dâu.

- Bà... Bà... Tôi thiệt tức chết vì bà.

Bà La Cương tỏ ra quyết liệt :

- Tôi cho làm đám cưới là chịu nhịn nhục lắm rồi , đừng có quá đáng .. Bằng không...

- Bằng không bà dẹp đám cưới luôn chứ gì ?

- Ông biết vậy thì tốt.

Ông La Cương gỡ cặp mắt kiếng đang đeo bỏ xuống bàn :

- Tôi nghĩ dẹp luôn là vừa, không cưới xin gì nữa . Để rồi xem bà ăn nói sao với người chị quá cố của bà ?

Đòn tâm lý của ông La Cương có hiệu lực tức thì . Bà La Cương dịu giọng :

- Sao tự dưng ông kéo chị Hai vào cuộc ?

- Không phải sao ? Trước lúc chị Hai mất , chị đã dặn dò gì với bà ?

Câu nói ấy làm bà La Cương nhớ lại ngày bà ngồi cạnh bên giường của chị bà . Lúc ấy, chị của bà rất yếu ớt nắm lấy tay bà căn dặn, bà phải thay mặt lo cho Thế Bảo đang hoang đến khôn lớn và lo bề thành gia lập thất . Bà đã hứa sẽ lo tròn bổn phận và lời hứa này đã theo bà hai mươi mấy năm nay .

Bà không thể nào làm chị của bà nơi chín tuổi phải phiền lụy thêm lần nữa.

Bà La Cương đảo mắt nhìn cha con Thế Bảo, rồi dừng lại nơi anh . Sự bực bội lắng dịu, nhường chỗ cho lòng yêu thương vô bờ của bà dành cho anh .

Với một giọng nhỏ nhẹ, bà thốt lên :

- Cũng được . Tôi sẽ đi, nhưng tôi sẽ không nói chuyện với người đàn bà đó, dù chỉ nửa lời.

- Cái này tùy bà.

Ông La Cương nhìn qua con trai, háy mắt một cái . Còn Thế Bảo kín đáo thở phào nhẹ nhõm.

Tiếng của ông La Cương đưa Thế Bảo trở lại thực tế :

- Lát nữa tới nhà người ta, bà đừng có làm bộ mặt " hình sự " đấy.
- Biết rồi . Ông tưởng tôi thích gây sự lắm à ---- Bà ngoái đầu nhìn ra phía sau qua kính hậu . Chiếc xe 15 chỗ chở một số bà con đi rước dâu theo sau , bà băng quơ nói chẳng có chủ định --- Chạy gì mà lâu quá.
- Bà còn nôn nóng hơn thằng Bảo đấy.

Biết chồng hiểu sai ý mình, bà La Cương cáu kỉnh:

- Tôi chỉ muốn mau chóng kết thúc chuyện này thì đúng hơn.

Bà La Cương vừa nói dứt thì bất thành linh, từ con lộ nhỏ, một chiếc xe máy phóng ra với vận tốc khá lớn . Nó tạt ngang vào mạn sườn chiếc xe con của Thế Bảo . Tình huống xảy ra ngoài ý muốn của mọi người . Anh tài xế kéo tay lái lệch đi một góc , nhưng cũng tránh chẳng được bao nhiêu.

" Rầm "

Chiếc xe máy va vào cốp sau của chiếc xe con, rồi bắn văng vào lề, người ngồi bên trên ngã lăn ra xa.

Chiếc xe con của Tb cũng đạp thắng dừng lại , nhưng trón xe vẫn còn nên để lại một vệt đen trên mặt đường một đoạn khá dài, sau đó mới dừng lại.

Hai ông bà La Cương ngã dúi về trước , gần như nhảy tọt ra băng ghế trước.

Ông Cương hốt hoảng :

- Có ai làm sao không ?

Bà La Cương cáu gắt :

- Cái thằng chạy xe máy chết tiệt.

Lúc này, chiếc xe 15 chỗ cũng dừng lại . Mọi người lục đục xuống xe.

Bà La Cương lâm cảm :

- Xui xẻo quá . Chưa gì đã có chuyện , cưới nó về đi rồi sẽ biết.

Thế Bảo đẩy cửa xe, bước thẳng tới chỗ người nọ.

- Thì ra là anh à ? - Thế Bảo nhận ra Đông Sơn --- Anh không sao chứ ?

Đông Sơn cũng làm ra vẻ bất ngờ :

- Tôi không nghĩ là anh . Không ngờ chúng ta lại gặp nhau trong hoàn cảnh này.

- Tôi rất mừng được gặp lại anh.

Đông Sơn vờ hỏi :

- Hôm nay, anh cưới vợ à ?

- Phải đó . Tôi xin lỗi anh ghen.

Đông Sơn cười :

- Sao tự dưng anh đi xin lỗi tôi ?

- Tôi rất muốn mời , nhưng đâu biết anh nơi nào . Nghĩ cho cùng, đây cũng là dịp mai . Hay nhân tiện , tôi mời anh luôn.

Đông Sơn thở dài thăm nảo . Làm lạ, Thế Bảo hỏi :

- Anh có chuyện không vui hả ?

Nét mặt u buồn, Đông Sơn thốt :

- Ba của tôi đang nằm bệnh viện.

- Ra là vậy . Thảo nào anh chạy nhanh đến thế.

Đông Sơn bước trở lại chiếc xe máy của mình . Mọi người hiểu ra là bạn của Thế Bảo, nên ai nấy đã trở lại xe ngồi chờ . Đông Sơn dựng chiếc xe đứng đây, nhìn qua Thế Bảo :

- Tôi chúc mừng anh.

- Thật là tiếc.

- Có sao đâu . Tuy không dự được , nhưng tôi cũng vui cùng anh mà.

Đông Sơn đề máy, nhưng nó cứ ỳ ra, làm cách nào nó vẫn im im . Sơn ra vẻ lo lắng.

- Chết rồi ! Làm sao đây ?

Thế Bảo đề nghị :

- Cũng phần lỗi tại tôi, hay anh đi cùng xe với tôi đến bệnh viện.
- Sao được ? Hôm nay là ngày trọng đại của anh cơ mà . Tôi không dám làm phiền.

Thế Bảo xua tay :

- Phiền gì chứ ? Đây là lúc để tôi trả ơn lại cho anh.

Thấy Đông Sơn chần chờ, Thế Bảo nắm tay kéo tới xe.

Bà La Cương bèn hỏi chồng :

- Thằng BẢO nó làm gì thế ?
- Hình như chúng quen nhau từ trước.

Thế Bảo nói khi tới gần cha mẹ :

- Ba má ! Đây là bạn của con . Ba anh ấy đang nằm bệnh viện , con muốn chở anh ấy tới đó.

Ông bà La Cương chung hững , rồi bà La Cương nghiêm khắc :

- Con nói gì vậy Bảo ? Đây là xe cưới chứ đâu là xe chở thuê ?
- Người ta đang có việc mà má.

Ông La Cương góp lời :

- Lần này , ba không beNh con được rồi, Bảo ạ.

Đông Sơn xoay lưng toan bỏ đi, Thế Bảo giữ lại :

- Anh định đi đâu ?
- Hai bác nói đúng đấy, để tôi tự lo được rồi.

Thế Bảo tần ngần . Anh đang ở vào thế chẳng đặng đừng , tới lui đều khó .

Anh ái ngại thốt :

- Tôi thành thật xin lỗi, không giúp gì được cho anh.

Vừa lúc đó, tài xế nói vọng tới :

- Xe của mình cũng có vấn đề đấy, nó không chạy.

Trong lòng Đông Sơn vui mừng khôn xiết, hăm hở vô cùng.

Ông La Cương đẩy cửa xe bước ra . Ông không được vui, giọng cần nhằn :

- Cái gì kỳ vậy ? Trễ giờ hết còn gì ?

Còn bà La Cương tỉnh bơ . Cứ ngồi yên trong xe coi như chẳng xảy ra chuyện gì . Bởi lẽ bà nào có muốn cuộc hôn nhân này hoàn thành.

Thế Bảo kéo Đông Sơn tới chỗ chiếc xe 15 chỗ . Ông La Cương để ý xem con trai mình đang làm gì . Đến chừng thấy mọi người đều bước xuống xe, ông lấy làm lạ, bước nhanh tới.

- Bảo ! Con làm gì vậy ?

- Con đưa bạn con tới bệnh viện rồi trở lại ngay.

- Con điên rồi à ? Còn đám cưới của con thì sao ?

- Con sẽ về ngay mà ba . Với lại, xe hoa hư máy có chạy được đâu . Không nói với ba, con đi đây.

- Bảo... Bảo...

Mặc ông La Cương gọi, Thế Bảo cứ bước lên xe cùng Đông Sơn và nói tài xế chạy đi, trước sự ngỡ ngàng của mọi người bên dưới.

Đông Sơn ra về ái ngại :

- Anh làm như vậy không đúng đâu.

- Đúng hay sai bây giờ mọi việc cũng có cứu vãn được đâu nào . Yên tâm đi, tôi sẽ có mặt đúng giờ tại buổi lễ rước dâu mà.

Đông Sơn cầm lấy tay Bảo tỏ vẻ ân cần, cảm động :

- Cảm ơn anh nhiều lắm.

- Chúng ta là bạn, có cần khách sáo vậy không ?

Họ cười nhìn nhau, nhưng hai nụ cười ấy lại hoàn toàn mang ý nghĩ khác nhau . Với Thế Bảo, nụ cười của anh hàm chứa sự vui mừng, vì giúp được việc cho người bạn . Nói đúng hơn là ân nhân cứu mạng anh đạo nọ . Anh cho đây là cơ hội để trả được cái ơn này . Còn nụ cười của Đông Sơn chứa đựng sự hài lòng vì làm chậm lại cuộc hôn nhân của Thế Bảo và Vũ Thường

. Sơn muốn phá tan đám cưới này cho hả cơn giận , bởi Vũ Thường đã từ chối tình cảm của Sơn. Đông Sơn không làm sao đồng lòng nếu để cho cuộc hôn nhân ấy thành hình, vì như vậy nó đồng nghĩa với việc thất bại của Sơn. Đông Sơn cầu mong sao chiếc xe cứ chạy mãi đừng bao giờ dừng lại.

Vũ Thường giận lắm khi Thế Bảo trở lại đám trẻ hơn cả giờ đồng hồ . Trong lòng nàng ảm ức và khó chịu vì việc làm ấy của anh.

Nhưng vì chuyện lớn nên nàng đành cho qua để tiếp tục giờ làm lễ.

Đêm hôm ấy, sau khi về nhà chồng . Trong phòng hoa chúc , Vũ Thường không thêm nói với Thế Bảo một lời nào.

Biết mình có lỗi nên Thế Bảo lẳng lặng làm tất cả mọi việc.

Nằm trên giường, Vũ Thường nghe tiếng mẹ chồng chì chiết bên ngoài :

- Mới cưới về chưa đầy một ngày đã mang xui xẻo tới rồi.

Tiếng cha chồng cảm râm :

- Lỗi ở con trai mình chứ có phải nơi con dâu , sao bà cần nhằn không đâu hoài vậy ?

- Đi rước dâu thì đụng xe . Làm lễ thì thiếu đi chú rể , vậy không là xúi quẩy hay sao ? Sống lâu ngày dài tháng, thử hỏi còn xảy ra gì nữa đây ?

Vũ Thường bỗng dưng hụt hẫng đến kỳ lạ . Những gì nàng nghĩ trước đây trong đầu sẽ bằng mọi cách để cảm hóa dần tánh ý mẹ chồng . Giờ đây nàng nhận ra rằng điều đó không dễ gì thực hiện được . Nhưng càng nghĩ, nàng càng tức . Tất cả mọi chuyện đều do nơi Thế Bảo mà ra cả . Nếu anh đừng vì mau mắn đưa người bạn đi bệnh viện, thì đâu có đến trễ . Mà không đến trễ thì làm gì có chuyện ba La Cương có cơ nặng nhẹ nàng.

Chờ Thế Bảo vừa đặt lưng nằm xuống giường , Vũ Thường ngồi bật dậy .

Thái độ này làm Thế Bảo ngán ngai thốt :

- Anh biết mình đã sai, em có cần làm thế không ?

- Anh ngồi dậy đi . Em có chuyện muốn nói với anh.

- Gì nữa đây ? Để sáng mai nói được không ? Hôm nay anh mệt lắm.

Vũ Thường vùng vằng bỏ lại ghế ngồi xuống.

- Nếu vậy, anh ngủ một mình đi.

Biết khó thoát khỏi sự việc, Thế Bảo lồm cồm ngồi dậy, hắt hàm :

- Là chuyện gì nữa ?

- Anh tới đây ngồi đi rồi hãy nói.

Chẳngặng đành, nên Thế Bảo bước tới ngồi đối diện :

- Em nói được chưa ?

- Anh đưa ai tới bệnh viện.

Thế Bảo nhăn mặt :

- Lúc trưa, anh đã nói rồi mà, là bạn của anh.

- Em có biết người này không ?

-Bạn của anh, em biết được bao nhiêu người ?

- Em nghĩ đây chắc là người bạn rất thân của anh, phải không ?

- Cũng không hẳn là vậy --- Nói tới đây chợt Thế Bảo làm lạ, hỏi - Nhưng tại sao em hỏi thế ?

Vũ Thường chậm rãi thốt :

- Bởi vì chỉ có bạn thân đến vậy, mới khiến anh dám bỏ cả hôn sự mà đi với người ta.

Thế Bảo thở phào ra :

- Thân thiết gì đâu, chỉ là người bạn mới quen.

- Mới quen ? Em không hiểu ? Mới quen mà anh dám... Anh nói thật đi .

Anh còn giấu em chuyện gì, phải không ?

Sợ vợ nghi ngờ lung tung, Thế Bảo nói luôn :

- Thôi, để anh kể cho em nghe chuyện này --- Thế Bảo kể về việc Đông Sơn cứu anh đạo nọ . Sau đó kết luận -- Chuyện có vậy . Giờ anh ta gặp việc, lý nào anh bỏ mặc không giúp.

- Anh nói thật chứ ?

Thế Bảo găt gỏng :

- Trời ạ ! Anh gạt em để làm gì ? Hôm nào có dịp, anh sẽ đưa em đi gặp anh ấy.

- Tại sao từ trước giờ, em không hề nghe anh nói đến chuyện này ?

- Bị người ta đánh lằm, hay ho gì mà kể với em ? -- Thấy Vũ Thường có chiều êm xuôi, Thế Bảo liền hỏi -- Xong nhé, anh đi ngủ đây.

- Khoan đã !

- Gì nữa đây ?

Vũ Thường nhỏ giọng :

- Anh ngồi đây chút nữa đi.

- Để làm gì ?

- Xem ba má còn nói gì nữa không ?

- Em thấy sợ rồi, phải không ?

- Anh trả lời xem có sợ hay không ?

Thấy Vũ Thường xụ mặt , Thế Bảo cười trừ :

- Để sáng mai, anh nói với má một tiếng là xong thôi mà.

- Anh thừa biết má có thành kiến với gia đình em, vậy mà anh còn bày ra chi nhiều chuyện, để rồi người nhận lầ"y hậu quả lại là em.

Thế Bảo hồi hận :

- Anh xin lỗi . Anh chẳng để việc tương tự xảy ra nữa.

- Hứa thì phải giữ lời đấy.

- Biết rồi , nói mãi.

Vũ Thường lườm chồng một cái, đoạn bước theo tới giường ,

Đêm đã chìm sâu vào yên tĩnh . Tiếng côn trùng bên ngoài vườn thi nhau

kêu rí rả cả một góc . Vũ Thường không tài nào ngủ được . Phấn lạ chỗ,

phấn trong lòng bất ổn . Nàng chẳng biết cuộc sống làm dâu sắp tới có được

suôn sẻ hay có nhiều trắc trở chờ đón phía trước ? Bao nhiêu suy nghĩ cứ lần quần trong đầu, làm nàng rối tung lên như một mớ bòng bong.

Vũ Thường giật mình tỉnh dậy khi ánh sáng mặt trời phả chiếu ngay vào mắt của nàng.

Vũ Thường bật người như cái lò xo hết cỡ . Bên cạnh, Thế Bảo đi đâu mất . Nàng nhìn vào cái đồng hồ báo thức đặt ở chiếc bàn nhỏ cạnh đấy . Đã hơn tám giờ sáng Vũ Thường run bắn cả người và tự trách : " Sao mình lại ngủ quên đến thế cơ chứ "

Do thức gần suốt cả đêm, đến gần sáng Vũ Thường thiếp đi lúc nào cũng chẳng hay, nên đến giờ này nàng mới thức.

Bước nhanh ra khỏi phòng, Vũ Thường đi xuống nhà bếp, nhưng chẳng thấy một ai . Nàng vào phòng khách . Thấy cha chồng ngồi uống nước ở bàn giữa, nàng bước đến lễ phép :

- Con chào ba.

Ông La Cương xoay đầu lại nhìn tươi cười :

- Chào con

- Dạ, con xin lỗi vì thức dậy trễ ạ.

Ông La Cương không hề quan tâm :

- Còn mệt thì ngủ thêm chút nữa, có sao đâu con . Mới xong đám cưới ngày hôm qua, chắc con chưa lấy lại sức đâu nhỉ ?

Dạ, con không thấy mệt -- Vũ Thường nhìn tìm, rồi hỏi -- Thưa ba, má và anh Bảo đâu rồi ?

Ông La Cương rót trà ra ly, vừa trả lời con dâu :

- Chồng con chở mác on đi tới vài nhà bà con để cảm ơn người ta đã phụ giúp mấy ngày qua.

- con xin phép ba ra sau dọn dẹp.

- Thường này ! Ông La Cương trêu mến nhìn con dâu.

- Thường này ! Ông La Cương trù mển nhìn con dâu -- Ngồi xuống, ba có việc để nói với con.

Vũ Thường làm theo lời cha chồng, đoạn thốt :

- Dạ, ba có gì dạy bảo.

- Có lẽ không cần dài dòng, chắc con biết ba muốn nói gì rồi, phải không ?

Vũ Thường chớp mắt :

- Dạ, con hiểu ạ.

- Má con là vậy đó, nhưng thật ra bà ấy dễ yếu đuối lắm . Thôi thì con cố gắng chịu đựng . Lâu dần, đâu lại vào đó thôi.

Vũ Thường dịu giọng :

- Dạ, má có thương con thì má mới rầy dạy . Con biết ơn không hết thì lấy đâu buồn má ạ.

- Ba đã có bàn với chồng con . Có lẽ vài ba hôm nữa, tụi con về lại Sài Gòn sinh sống . Như vậy tiện việc cho hai đứa đi làm.

- Chuyện này con nghĩ con hỏi qua ý má trước đã.

Ông La Cương cười xòa :

- Con nói cũng phải . Để lát nữa má con về, ba nói cho.

Ông vừa nói dứt, đã nghe tiếng xe đỗ lại trước sân nhà . Bà La Cương và Thế Bảo đi vào.

Nhìn thân"y Vũ Thường, bà La Cương lườm một cái rồi bỏ lại ghế ngồi, Vũ Thường rót trà đưa qua chỗ bà, nàng lễ phép :

- Con mời má uống nước.

Bà La Cương chẳng trả lời chỉ nhìn qua chồng :

- Sao ông còn ngồi ở đây ? Máy việc tôi nhờ, ông làm đã xong chưa ?

- Tôi uống nước, chút nữa sẽ làm.

Bà Cương nói trống không ?

- Ở nhà này có làm thì mới có cái ăn, trăm công nghìn việc đổ vào mình tôi

thôi.

Bà đứng dậy, ông La Cương hỏi :

- Bà đi đâu vậy ?

- Đi nấu cơm chứ đi đâu ? Giờ này chưa chịu nổi lửa thì chừng nào có cơm ăn đây ?

Thế Bảo chen lời :

- Cơm nước, má cứ để vợ con làm.

- Nếu làm thì đã làm từ lâu rồi, đâu chờ tới giờ này.

Vũ Thường bậm môi :

- Dạ, để con ra sau làm cơm.

Nàng rời phòng khách đi xuống nhà bếp . Thế Bảo thấy vậy, định bụng theo sau, an ủi Vũ Thường, nhưng bà La Cương giữ lại :

- Con đứng lại đó ! Có muốn chiều vợ thì chiều cho đúng , chứ không phải muốn gì được nấy . Làm vậy , có ngày nó leo lên đầu ba má ngồi đấy.

- Sao má nói thế ? Con đã làm gì đâu nào ?

Bà La Cương hứ khẽ một tiếng :

- Chứ không phải con định theo xuống dưới năn nỉ nó sao ? Má ! Má nuôi con từ nhỏ . Tánh ý con thế nào, chẳng lẽ má không biết.

Ông La Cương chen lời vì sợ tình hình căng thẳng :

- Thế Bảo ở lại là phải . Ba cũng có chuyện muốn bàn với mẹ con và con.

Thế Bảo bước tới ngồi cạnh cha . Bà La Cương uống chút trà và nhìn qua chồng chờ đợi.

Ông La Cương ôn tồn lên tiếng :

- Chuyện không có gì quan trọng lắm chỉ là việc của vợ chồng thằng Bảo.

- Chuyện gì nữa đây ? - Bà La Cương tỏ ra sốt ruột.

Ông La Cương nói tiếp:

- Trước ngày cưới, tôi và thằng Bảo có tính với nhau . Sau đám cưới sẽ để

hai đứa nó trở lại Sài Gòn.

- Cái gì ? -- Bà La Cương nhú mày --- Sao lại có chuyện này ? Tôi đồng ý cưới là vì muốn con Thường ở đây kia mà.

- Nhưng với tánh ý của bà, chẳng ai làm dâu nổi cả.

Bà La Cương gắt gỏng :

- Ông nói vậy là ý bảo tôi mẹ chồng hà hiếp nàng dâu đó hả ?

- Tôi nào có ý đó . Nhưng bà sẽ vì chuyện cũ mà khó dễ con Thường hoài, làm sao coi được.

- Tôi đã không muốn nhói, nhưng ông cứ nhắc hoài là sao ?

Ông La Cương cười khi :

- Có thật là bà không muốn nhớ chứ ?

Bà La Cương nhìn chồng, nhưng không nói gì . Thế Bảo bèn lên tiếng :

- Về việc này, theo con hãy đợi thêm thời gian nữa . Vả lại, con nghĩ chưa chắc Vũ Thường đã chịu.

- Đó ! Nghe thằng Bảo nói chưa.

- Nó nói vậy là vì không muốn tôi với bà có chuyện với nhau thôi.

Thế Bảo tiếp lời :

- Con không muốn vì chuyện vợ chồng con, mà ba má chẳng vui . Con xin phép vào trong.

Chờ Thế Bảo đi khỏi, ông La Cương đầu dụ :

- Thật ra, tôi cũng đâu muốn tranh cãi với bà . Nhưng nhìn thấy con nó buồn mà không dám nói , tội cho nó quá.

Bà Cương cũng hoà nhã :

- Thật lòng, tôi đâu muốn vậy . Nhưng mỗi lần nhìn mặt con Thường, tôi lại nghĩ tới mẹ của nó . Mà như vậy làm tôi nhớ tới chị Hai của tôi, cơn giận lại bùng lên.

- Oán hận nên giải , không nên kết bà ạ.

Bà La Cương ngồi im, lẳng lặng suy tư nghĩ về mọi việc.

Buổi trưa hôm đó trong giờ cơm, mọi người im lặng dùng bữa, không ai nói với ai lời nào . Xong bữa, Vũ Thường nói hơi mệt vào phòng nghỉ, nhưng thực chất là nàng đã quá mệt mỏi với sự căng thẳng ở căn nhà này.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 6

Vĩ Tân theo chân người quản giáo ra nhà thăm nuôi . Đã ba tháng trôi qua, hôm nay là ngày đầu tiên Tân được phép gặp người nhà.

Ở hàng ghế dài sau chiếc ban được ngăn đôi bằng tấm lưới, Vũ Thường đã chờ sẵn . Vừa trông thấy em, nàng vội đưa tay để Vĩ Tân thấy.

Chờ em trai tới ngồi đối diện , Vũ Thường mới lên tiếng :

- Trông em mập ra, nhưng hơi đen . Em khỏe không ?

- Cám ơn chị.

Em xem chị dẫn ai tới thăm em đây nè.

Vĩ Tân ngược lên nhìn, vì lúc này không đề ý nên Tân không chú ý . Giờ nghe chị nói, bèn nhận ra Đông Sơn.

- Chào em.

Vĩ Tân sa sầm nét mặt . Niềm vui vụt biến mất để thay vào đó là sự bức dọc.

Vũ Thường nhận ra điều này :

- Em còn để bụng chuyện cũ sao ?

- Chị Thường à ! Chị không hiểu gì cả.

Vũ Thường cười nhẹ :

- Chị hiểu chứ sao không ? Tại em giận việc anh Sơn lần trước . Thật ra, anh ấy chỉ giúp em mà thôi.

Vĩ Tân muốn kể cho chị mình nghe về những gì biết về Đông Sơn, nhưng sự có mặt của hắn làm Tân chẳng thể nào mở lời

Đông Sơn cũng không muốn đối chọi với Vĩ Tân trước mặt Vũ Thường, điều này không có lợi . Sơn bèn nói với Vũ Thường :

- Anh ra ngoài đợi em vậy.

- Có cần làm thế không anh ?

- Chị Thường ! Em không muốn gặp anh ta.

Đông Sơn rời phòng . Vũ Thường nhìn em, mặt không vui :

- Em bất lịch sự từ lúc nào vậy? Dẫu sao anh ấy cũng là bạn của chị mà

- Người như anh ta, chị không nên kết bạn.

- Em lại thế" nữa rồi . Một khi ghét ai , hễ họ làm cái gì, em cũng cho chướng mắt.

Khi Đông Sơn bỏ ra ngoài , Vĩ Tân định bụng nói cho Vũ Thường biết tất cả . Nhưng giờ đây, Tân thấy nói ra cũng vô ích, nên bắt qua chuyện khác.

- Mẹ khỏe không chị ?

- Lúc này chứng thấp khớp hay hành hạ mẹ.

Nét mặt Vĩ Tân thoáng buồn :

- Em thật có lỗi.

- Đừng buồn . Chỉ cần em cải huấn cho tốt sớm trở về, mẹ sẽ không sao đâu . Có chị lo cho mẹ rồi.

- Phải rồi . Chị và anh BẢO sống hạnh phúc chứ ?

Vũ Thường ngạc nhiên :

- Sao em lại hỏi thế ?

- Em là em của chị cơ mà . Vả lại, mà lần trước , mẹ có gửi thư vào đây kể rồi mọi chuyện . Bà ấy chắc chỉ chờ chị lắm hả ?

Một nụ cười buồn phảng phất trên nét mặt Vũ Thường :

- Làm gì có . Má chồng của chị thương chị lắm.

- Được vậy, em mừng cho chị.

- Đừng nói chuyện chị nữa --- Vũ Thường xua tay --- Nói chuyện của em đi.

Vĩ Tân ngơ ngác :

- Chuyện của em ? Là chuyện gì ?

- Lần trước về nhà, mẹ có đưa thư củ em cho chị xem . Trong thư em viết, có quen một cô gái ở đây.

- Tụi em chỉ là bạn bình thường thôi, đâu có gì.

Vũ Thường phì cười :

- Không có gì mà em lại đề cập trong thư . Em là em của chị cơ mà . Tánh em thế nào, chẳng lẽ chị không biết.

Thấy không thể giấu, Vĩ Tân nói luôn :

- Tụi em chỉ mới bắt đầu thôi.

- Em phải đang hoang một chút đó, có biết không ? Người ta là con gái của cán bộ quân giáo ở đây mà chịu yêu em, coi ra đã hạ mình lắm rồi đấy.

- Em biết rồi mà.

Vũ Thường dò dẫm :

- Cô ấy tên Lệ Hà phải không ?

- Dạ, dễ thương lắm chị à.

Vũ Thường trêu em :

- Nói chẳng có gì lại khen người ta ra mặt.

Vừa lúc đó, có cô gái đi thoáng ngang qua, Vĩ Tân cười và gật nhẹ đầu chào.

Vũ Thường thấy vậy hỏi :

- Cô ấy phải không ?

- Da.

- Trông cũng xinh đấy.

Vĩ Tân đứng dậy :

- Không nói với chị nữa em vào lảng đây.

- Chưa hết giờ mà em . À thôi ! Chị hiểu rồi . Có hẹn , phải không ?

Vĩ Tân tỉnh bơ :

- Có hẹn gì chứ ? Bộ chị nghĩ ở đây như bên ngoài hay sao ra vào như cái chợ ư ? Tại chị cứ ghẹo hoài nên em muốn đi.

- Tùy em vậy . Chị cũng có chút việc không thể thăm em lâu . Lần sau chị sẽ đưa mẹ vào . ----- Vũ Thường đứng lên --Ráng tốt để về sớm em nhé.

Vĩ Tân gật đầu , đoạn thốt :

- Chị cũng vậy, cẩn thận đó . Đừng quá tin vào những người xung quanh.

Rời phòng ra ngoài, Vũ Thường cứ thắc mắc không hiểu tại sao Vĩ Tân lại nói như thế.

Đông Sơn rảo bước cùng Vũ Thường vào siêu thị . Nàng cần mua số đôi dùng cho cá nhân . Song Vũ Thường nào biết rằng, bà La Cương cũng đang có mặt trong siêu thị.

Bên bà là một cô gái khá xinh đẹp, họ đi song đôi ngang qua . Bất chợt, bà thoáng thấy Vũ Thường đi cùng Đông Sơn lướt qua chỗ bà đứng, nhưng không nhìn thấy bà.

Bà La Cương ngờ ngợ nhận ra lời mờ Đông Sơn, nhưng tức thời, bà không sao nhớ đã gặp ở đâu.

Thấy bà La Cương đứng ngơ ngẩn, cô gái đó lên tiếng :

- Bác à ! Bác sao vậy ?

- Ô ! Có gì đâu . Bác sự nhớ có một việc chưa làm . Trường My này ! Hay bác cháu mình tìm chỗ nào đó; ngồi uống nước rồi chờ thằng Bảo tới luôn.

- Dạ, cũng được.

Cô gái tên Trường My (Trường My) đỡ lấy mấy ón đòi từ tay bà La Cương, sau đó để n quây tính tiền . Trong khi ấy, bà Cương tìm quanh xem có thấy Vũ Thường nữa không , nhưng người đông quá, bà đành bỏ qua. Khi vào quán ngồi, bà La Cương cứ tần ngần suy nghĩ . Bà cảm thấy bức tức và cho rằng Vũ Thường cấm sừng con trai bà . Nếu sự thật là vậy, bà quyết không bỏ qua việc này ..

Còn đang suy nghĩ thì Thế Bảo đến . Anh nhìn cô gái . Cả hai nhìn nhau đều ngờ ngợ nhận ra nhau . Anh gật đầu chào mẹ, rồi hỏi :

- Má nhắc con ra có chuyện gì ? Còn Vũ Thường đâu ?
- Lên đến Sài Gòn, nó nói đi thăm em của nó , bỏ má ở nhà một mình . Buồn quá nên má ra ngoài và tình cờ gặp lại cháu My . Con còn nhớ Trường My không ?

Thế Bảo ngồi xuống , nhìn qua cô gái :

- Dường như chúng ta đã gặp nhau ở đâu rồi thì phải
- Trường My gật đầu thừa nhận.

- Em nghĩ là thế.

Bà La Cương lắc đầu :

- Hai đứa bây nói sao lạ ? Tụi bây biết nhau từ bé thì làm sao chưa gặp nhau ?

- Không phải vậy đâu má ơi . Ý của con là hai tụi con nhất định gần đây có gặp lại nhau rồi.

Bất chợt , Trường My chỉ vào cánh tay Thế Bảo :

- A ! Phải rồi . Cánh tay của anh...
- Thì ra em là cô chủ quán Bar cà phê đại nọ.

Cả hai đều mừng rỡ . Trường My liền thoáng :

- Tay anh không sao chứ ?
- KHỏi lâu rồi -- Thế Bảo vung vẩy cánh tay --- Cám ơn em đã quan tâm.

Bà La Cương ngẩn người :

- Hai đứa nói gì mà má không hiểu vậy ?
- Chuyện là vậy, bác ạ --- Trường My thuật lại mọi việc cho bà La Cương nghe rồi nói --- Tụi con gặp lại từ lúc đó, nhưng không nhận ra nhau.

Thế Bảo xuýt xoa :

- Ấy thế mà đã hơn hai mươi năm rồi nhỉ . ? Chúng mình cách biệt lúc còn bé tí , hỏi sao bây giờ nhận ra được chứ.

Bà La Cương nhìn qua Trường My :

- Chuyện như vậy mà nó có chịu nói cho bác biết gì đâu .. Cũng may là không sao.
- Hai bác khỏe cả chứ em ?
- Anh chị bên nhà mất hết rồi . Lúc này gặp cháu My, má có hỏi nên mới biết . Giờ cháu My ở Sài Gòn một mình.

Trường My lên tiếng :

- Em nghe bác nói lên đây trị bệnh cột sống . Em dự định mời bác tới nhà em ở để điều trị . Anh thấy thế nào ?
- KHÔNG dám làm phiền em . Ở Sài Gòn, vợ chồng anh có nhà.
- Nhưng em nghe bác bảo đó là nhà bên vợ của anh mà ?

Thế Bảo nhìn bà Cương, bà liền cất giọng :

- Cáo gì nhìn má ? Bộ má nói không đúng hay sao ? Má cũng suy nghĩ rồi, để má sang nhà cháu My ở.
- Sao má làm phiền Trường My chi ?
- Có phiền hà gì đâu anh ? Nhà rộng chỉ có mình em , thêm bác nữa có sao đâu.

Bà La Cương cương quyết :

- Không nói đông dài nữa, má quyết định ở bên nhà Trường My.
- Má ở bên đó làm sao vợ con chăm sóc má đây ?

- Má không cần . Má có tay có chân, đi đứng được chưa đến nỗi nào.

Thế Bảo phản nản :

- Má ở vậy chỉ làm cho con lo thêm.

- Đừng lo cho má, mà hãy lo cho bản thân của con

- Chuyện gì nữa vậy má ?

- Hỏi vợ con thì biết . Má vào nhà vệ sinh đây.

Thế Bảo nhìn Trường My . Hiểu ý, Trường My đáp :

- Lúc em gặp bác đầu có vợ anh bên cạnh, thật sự em đâu biết xảy ra chuyện gì . Nghe nói anh mới cưới vợ ?

- Hơn ba tháng rồi, em ạ.

Trường My thăm dò :

- Hình như chị ấy và bác gái không thuận thảo với nhau ?

- Không hẳn là thế.

- Em nghĩ bác gái sẽ rất thương con dâu, vì tánh tình bác gái em đâu lạ gì ?

Thế Bảo cười khẩy :

- Sự tình bên trong còn nhiều rắc rối lắm . Thôi, nói về em đi, đã lập gia đình chưa ?

- Chưa , vì em vẫn còn chờ.

- Chờ ai ?

- Chờ anh chứ ai.

Thế Bảo giật mình :

- Em nói chơi hoài.

- Thật mà . Anh không nhớ đã nói gì với em ngày xưa sao ?

- Anh đã nói gì nào ?

Trường My lém lỉnh :

- Lúc bé, tụi mình hay chơi trò đám cưới . Rồi anh nói sau này lớn lên, anh sẽ cưới em.

- Trời đất ! Chuyện xưa lắm rồi em còn nhớ ư ?

- Anh có thể quên, nhưng em thì không.

Nhìn vẻ mặt nghiêm trọng của Trường My, Thế Bảo căng thẳng hạ thấp giọng :

- Em nói thật đấy à ?

Trường My phá lên cười :

- Em nói chơi thôi, anh có cần khẩn trương vậy không ? Cho dù có thì sao, anh đã có vợ rồi mà.

Thế Bảo bật cười nhìn qua cô bạn quen thuở bé Bao nhiêu hình ảnh ngây thơ ngày xưa như hiện về trong anh . Hồn nhiên, trong sáng . Dường như anh có chút gì đó lưu luyến.

Từ ngày về sống chung trong gia đình bên chồng, ấy thế mà đã hơn hai tháng trôi qua . Do sự lẩn cán giữa một bên là cha chồng cho phép và mẹ chồng không cho phép . Cuối cùng, Vũ Thường đành chọn giải pháp ôn hoà . Nàng thôi không còn đi làm nữa . Cứ ngỡ sẽ dễ dàng hoà hợp với mẹ chồng , nhưng trên thực tế , điều đó rất xa vời và dường như khó có thể thực hiện được . Vũ Thường luôn cố gắng bằng mọi cách, song bài ca hạnh phúc xem ra chỉ là một ước mơ . Còn hiện tại thực tế đang hết sức phũ phàng . Nó làm tan biến đi những ước vọng rất tầm thường nơi nàng . Cái cảm giác xót xa cứ lần lần len dần thấm sâu vào tâm hồn nàng và để lại trong đó một nỗi nuối tiếc đã rạn nứt.

Có những đêm vì công tác đột xuất nên Thế Bảo không về nhà . Một mình nằm trên giường, những giọt lệ từ khoé mắt Vũ Thường cứ nhỏ dài ra . Nàng khóc rầm rức đơn độc, lặng lẽ bên chiếc gối còn thơm nồng mùi ngày cưới . Đôi khi nàng thả thê thì thầm với chăn nệm như tâm sự với người thứ ba vậy . Và rồi hình như những vật vô tri vô giác đó cũng có tâm hồn, nó hiểu được nỗi niềm của nàng.

60 ngày sống bên nhà chồng, hầu như lúc nào Vũ Thường cũng phải nghe lời chì chiết, nặng nề của mẹ chồng . Bà luôn tìm mọi sơ hở nơi nàng để hạch sách, khó dễ . Lúc đầu, Vũ Thường còn cố gắng chịu đựng, nhưng có những chuyện bị rầy oan, đâm ra nàng cũng có lúc cau có, bực dọc . Và chính những điểm ấy luôn luôn được bà La Cương dùng để làm cái cớ cho rằng, nàng đang âm thầm chống đối bà một cách ngầm ngấm.

Chẳng thiết đến bữa cơm chiều , sau khi dọn sẵn cho cha mẹ chồng xong, Vũ Thường cáo mệt để về phòng nằm nghỉ . Gương mặt nàng trông u sầu ủ rũ, dựa lưng vào thành giường đôi mắt nàng nhắm lại . Giờ đây, trong đầu đầy ắp sự bất hạnh của người vợ phải sống giữa gia đình chồng đã mất đi bầu không khí ôn hoà . Nàng mừng tượng những gì đang chờ đợi mình ở phía trước . Chỉ nghĩ đến đó , nàng đã lo sợ đến phát khóc, nhưng phải cố gắng làm gan can môi thâm nhủ cần vượt qua.

Không biết ngồi như thế được bao lâu, chợt Vũ Thường nghe tiếng xe trước sân . Biết Thế Bảo về đến, trong lòng nàng mừng khắp khởi . Nhưng niềm vui đó chẳng kéo dài được bao lâu khi tiếng mẹ chồng cau gắt cất lên :

- Trời vừa chạng vạng tối đã bỏ vào phòng khoá chặt cửa . Coi mà dạy vợ lại cho đàng hoàng.

Thế Bảo làm thinh . Chờ mẹ đi khuất , anh mới đẩy cửa phòng bước vào.

Bên trong bóng tối lờ mờ giăng phủ , Thế Bảo đưa tay bật công tắc và nhìn thấy Vũ Thường nửa ngồi, nửa nằm trên giường :

- Sao em không mở đèn cho sáng ?

- Mở để má anh mắng hao tốn điện chứ ích gì ?

Thế Bảo bỏ túi đồ nghề xuống bàn, nét mặt hiện rõ nỗi thất vọng . Anh buông ra một câu vô thức.

- Anh xin em có được không ?

Vũ Thường im lặng . Có lẽ cô nhận ra bản thân hơi quá đáng, giận dỗi vô cớ

với chồng.

Thế Bảo phân bua :

- Ban ngày anh phải lên tận thành phố làm việc, chiều quay về đây . Anh đã căng thẳng với công việc nhiều , đừng tạo cho anh thêm áp lực cho anh nữa, được không ?

- Em xin lỗi, em không cố ý . Nhưng sức chịu đựng của con người có hạn, anh ạ.

Vũ Thường nấc lên vài tiếng . Mặc dù nàng đã cố gắng lắm , song vẫn không sao dẫn được.

Thế Bảo bước đến gần, hơi thở anh ngập mùi rượu :

- Anh rất hiểu má anh, vì chuyện má ruột của anh mà có thành kiếng với em . Nhưng bây giờ, em biểu anh phải làm sao đây ?

- Anh lại uống rượu nữa à ?

Thế Bảo không trả lời , bỏ đi trở lại ghế ngồi xuống . Anh không hề muốn điều đó xảy ra , nhưng từ khi cưới Vũ Thường về đây . Anh luôn gánh lấy áp lực từ hai phía mẹ và vợ đổ dồn lên đầu . Điều này làm anh đâm ra sa sút .

Anh muốn tìm quên bên men rượu để tìm tới sự bình thản của trí óc . Chỉ có cách duy nhất này mới giúp được anh mỗi khi về nhà . Thế là rượu trở thành người bạn của anh từ lúc nào anh cũng không biết.

Vũ Thường nhẹ giọng :

- Em muốn ra riêng.

- Ngay bây giờ .?

- Càng sớm càng tốt.

- Tại sao em lại đưa vấn đề đó ra lúc này ? --- Thế Bảo cau có và đôi chân mày nhíu lên ---- Tại sao em không biết hy sinh ?

Vũ Thường không vui, thái độ cương quyết hơn :

- Anh nói sao ? Hy sinh ư ? Em bỏ cả công việc đang làm, bỏ hết mọi thứ

vui đời thường . Chẳng lẽ những thứ đó không được cho là hy sinh à ?

- Những chuyện ấy, em cho rằng là xứng đáng hả ?

Vũ Thường nhẹ lắc đầu :

- Em thật không ngờ anh mau thay đổi như vậy.

- Anh không hề có, mà người thay đổi chính là em --- Thế Bảo chỉ tay vào mặt vợ --- Trước kia, em nói sau ngày cưới sẽ bằng mọi cách làm cho má anh vui, sẽ vượt qua mọi khó khăn, vân vân và vân vân . Nhưng bây giờ thì sao ? Em nản chí rồi ư ? Bỏ cuộc rồi ư ? Em làm anh thất vọng quá.

Vũ Thường giận run cả người . Nàng không ngờ Tb lại nhận xét nàng như vậy . Người nàng cứ run lên như người đang lên cơn sốt . Đứng trước mặt nàng giờ đây là người chồng do nàng chọn lựa . Những hình ảnh tốt đẹp đang nhòe nhoẹt dần . Một khi người chồng thần tượng mà bấy lâu nay nàng đã tôn vinh, hãnh diện, nhưng Thế Bảo đang tự bồi nhọ vào cái hào quang sáng loáng trong tim của nàng bằng câu nói vừa rồi . Vũ Thường có cảm giác bị choáng.

Giọng của nàng trở nên run rẩy :

- Anh đang buộc tội em đó à ?

Phần nào nhận ra mình lỡ lời , Thế Bảo chép miệng :

- Anh xin lỗi . Ý của anh không phải vậy.

- Có phải giờ đây, anh hối hận vì đã cưới em ?

- Em nói gì thế ? --- Thế Bảo hậm hực --Anh chưa bao giờ hối tiếc những gì mình đã làm.

- Nhưng trong lời nói của anh, em nhận ra cái gì đó chán nản.

Thế Bảo chẳng muốn đôi co, nên kết thúc câu chuyện :

- Anh không muốn tranh cãi với em nữa . Nếu em đã quyết định như vậy thì xem ngày nào đó, vợ chồng mình dọn ra ngoài.

Anh đứng bật dậy như chiếc pháo thăng thiên, bước ra cửa :

- Giờ này anh còn định đi đâu ?
- Anh quay về Sài Gòn.
- Anh muốn trốn trách nhiệm sao ?

Thế Bảo thờ dài :

- Em muốn nói sao thì tùy , anh mệt mỏi quá . Anh đang cần bầu không khí yên lặng.

Nói dứt, Thế Bảo đi thẳng ra khỏi phòng, bỏ mặc Vũ Thường đứng chôn chân tại chỗ.

Câu nói của Thế Bảo làm Vũ Thường phải suy ngẫm lại . Nàng nhìn chăm chăm vào căn buồng của mình, rồi bỗng sụp sùi khóc . Với nàng, cuộc sống hôm nay không còn là ước mơ, và những điều tốt đẹp mà nàng thường hay nghĩ đến nay bỗng dưng lệch lạc . Tất cả đã trôi dạt như chiếc lá cuối thu, bị rơi vào giữa lòng con suối rộng . Không biết nó sẽ dừng ở đâu và tấp vào bến bờ nào ?

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 7

Dù không muốn, song Thế Bảo vẫn biến thành một đứa con, một người chồng bị bỏ rơi ngay chính trong gia đình của mình . Mâu thuẫn giữa vợ và mẹ anh dường như ngày càng đào sâu hơn, và cái hố ấy không sao lấp đầy được nữa . Dẫu biết rằng tất cả đều xuất phát từ bà La Cương, nhưng anh

chẳng biết làm sao . Thế Bảo không thể vì Vũ Thường mà có thái độ bân"t kính với mẹ , cho dù người ấy không hẳn là mẹ đẻ ra anh . Và ngược lại , Thế Bảo cũng không thể vì những sai trái trong quá khứ của bà La Cương mà đay nghiến vợ . Anh đứng vào thế giữa khó lòng ngã về bên nào . Đây chính là điều khiến anh bân"t khuâng lo tính đến quản trí . Rồi để xa lánh mọi phiền toái, Thế Bảo đành tìm quên qua cái chất men cay và nồng . Sự buồn bã chán nản khiê"n Thế Bảo muốn giải khuây . Bước đầu anh đến quán Bar của Trường My, mượn âm thanh tiếng nhạc và ly cốc tai, xua đi trống trải trong lòng mình . Thế Bảo cũng từ đó sao đà . Một ly cốc - tai không còn đủ sức làm anh quên, mà chỉ có rượu mới đủ làm anh nhanh chóng hoà nhập vào thế giới điên cuồng của không khí hộp đêm.

Thế Bảo đảo cặp mắt đã mờ dần vì rượu tìm kiếm và rồi anh cũng nhận ra Đông Sơn trong đám hỗn tạp bên dưới bên sàn nhảy . Anh đưa cao tay cho bạn thấy.

Đông Sơn lách qua đám đông, bước tới bàn của Thế Bảo.

Trông dáng điệu của Thế Bảo, phần nào Đông Sơn biê"t xảy ra chuyện gì, nhưng Sơn phớt lờ giả vờ

- Có chuyện gì anh nhấn máy tôi gấp thế ?

Với chất giọng nhừa nhựa , Thế Bảo chỉ tay vào cái ghế trước mặt :

- Anh ngồi đi.

- Anh có chuyện buồn ?

Một tiếng thở dài nghe nảo ruột, Thế Bảo ngán ngẫm :

- Có phần tôi đã làm phiền anh ?

- Sao lại nói thế ? Chúng ta là bạn mà . Nếu anh cần giúp đỡ gì, xin cứ nói, tôi sẵn sàng ngay.

- Anh đừng là người bạn tốt --- Thế Bảo rót ra thêm một ly rượu đưa qua chỗ Đông Sơn -- Anh hãy uống với tôi một ly.

Đông Sơn thăm dò :

- Rượu có thể giúp chúng ta giải quyết mọi cần đề sao ?
- Không hẳn thế, nhưng nó giúp mình mau chóng tìm quên hơn.
- Có phải anh đang buồn về chuyện tình cảm .?

Thế Bảo trố mắt ngạc nhiên :

- Tại sao anh đoán đúng đến như vậy ?
- Có gì khó đoán đâu . ---- Đông Sơn cười khi --- Người đàn ông có hai chuyện khiến họ tìm đến rượu . Đó là tiền và tình . Nhưng anh trông không giống kẻ đang thiếu nợ . Chắc chắn vì chuyện tình cảm rồi --- Đông Sơn hạ thấp giọng --- Có phải vợ chồng anh vừa cãi nhau ?

Uống cạn ly rượu còn lại một nữa, Thế Bảo mới chậm rãi nói :

- Không hẳn là vậy
- Thế vấn đề nằm ở đâu ?
- Vấn đề nằm ở hai mươi mấy năm về trước --- Thấy Đông Sơn cau mày, biết bạn không hiểu . Thế Bảo phát tay --- Anh chẳng hiểu đâu . Nói tóm lại, giữa mẹ tôi và vợ tôi có một khoảng cách . Nói như vậy, anh có hiểu không ?

Đông Sơn gục gặc đầu nhè nhẹ :

- Cũng có thể là tôi hiểu đôi chút đấy.
- Vậy anh có thể cho tôi một lời khuyên được chứ ?

Đông Sơn xoay xoay cốc rượu trên bàn, từ tốn thốt :

- Lời khuyên thì có nhiều . Nhưng theo tôi, một lời khuyên trong lúc này chưa đủ làm cho anh thỏa? mãn.
- Thế bây giờ tôi phải làm gì ?
- Anh hãy tự giải quyết lấy nó, đừng chờ người khác tham gia ý kiến . Vì dù sao, chỉ có anh mới đủ quyết định những gì anh làm.
- Đây có phải chẳng là một lời khuyên ?

- Một lời tham vấn thì đúng hơn --- Đông Sơn khe khẽ lắc đầu --- Tôi biết lúc này anh đang rối , thậm chí còn bế tắc nữa là khác . Song, trong cái khó sẽ le cái khôn . Tôi tin rằng, anh chắc chắn tìm ra được cho bản thân một lối thoát.

Thấy Thế Bảo thở dài, Đông Sơn bèn nói tiếp :

- Có phải tôi chẳng giúp được gì cho anh ?

- Có chứ.

Đông Sơn xoay đầu lại nhìn qua nơi vừa phát ra tiếng nói và nhìn thấy Trường My.

- Thì ra là cô chủ quán.

Trường My ngồi xuống ghế, nhìn sang hai người đàn ông rồi dừng lại nơi Đông Sơn :

- Ít ra trong lúc này, những gì anh vừa nói, nó cũng đôi phần làm cho anh ấy có hướng để suy nghĩ . Em nói đúng không , anh Bảo ?

Thế Bảo chẳng trả lời, chỉ cười, Đông Sơn nhìn hai người và nhận thấy mối giao tình của họ, làm lạ nên hỏi :

- Trong cách nói của hai người, dường như quen thân lắm thì phải ?

- Chúng tôi là bạn từ tám bé ---- Thế Bảo cất giọng --- Anh thấy có lạ không ? Cũng từ quán này, tôi quen được anh và tìm được người bạn thuở thơ ấu.

Đông Sơn nhướn cao đôi mày, đầu lắc lư nhẹ nhẹ . Có lẽ Sơn đang nghĩ điều gì đó trong đầu . Đông Sơn kín đáo nhìn qua Trường My . Trong lúc cô đang giữ lại chai rượu trên tay Thế Bảo :

- Anh uống bao nhiêu đó đủ rồi /

- Cứ để mặc anh.

Trường My cười nửa miệng :

- Đàn ông các anh thật lạ . Khi vui cũng uống rượu , khi buồn cũng thế .

Chẳng lẽ trên đời này, mọi việc phải có rượu mới giải quyết được hay sao ?

- Cô không là đàn ông như bọn tôi, thì làm sao hiểu được chúng tôi.

Trường My hơi cau mày :

- Nè ! Anh tới đây để khuyên hay đồng tình với anh ấy đấy ?

-Ồ ! Dĩ nhiên tôi chỉ muốn tốt cho anh ta thôi.

Thế Bảo xua tay :

- Hai người nói quàng xiên gì thế ?

Trông điệu bộ Thế Bảo, biết anh đã say . Đông Sơn nhún vai :

- Tôi nghĩ chúng ta nên kết thúc câu chuyện tại đây là vừa.

Trường My gật đầu đồng tình . Đông Sơn đứng lên nắm lấy tay Thế Bảo, nhưng Trường My giữ lại, hỏi :

- Anh làm gì vậy ?

- Tôi đưa anh ấy về.

- Về đâu ?

- Ừ nhỉ --- Đông Sơn lưỡng lự -- Nhà anh ấy ở quá xa, giờ này không tiện đưa về công ty của Thế Bảo.

- Hay để tôi đưa về nhà tôi vậy ?

Trường My lên tiếng ngăn :

- Không cần phiền phức đến như thế , cứ để anh Bảo ở lại đây được rồi.

- Ở lại đây ?

- Anh cho là bất tiện ?

-Ồ không ! Tôi chỉ hơi bất ngờ.

Trường My giải thích :

- Thế Bảo thường qua đêm ở đây vào những lúc như vậy.

- Ra là thế.

- Nếu anh không ngại, hãy giúp tôi một tay đưa anh ấy vào bên trong.

Đông Sơn tỏ ra nhiệt tình :

- Xin sẵn lòng.

Cả hai cùng dìu Thế Bảo vào phòng bên trong, đặt anh nằm dài trên chiếc ghế xa lông.

Trường My lắc đầu rồi nhìn qua Đông Sơn :

- Cảm ơn . Bây giờ anh có thể về được rồi.

Đông Sơn gật đầu, cùng Trường My đi trở ra ngoài.

Chẳng biết bao lâu, Thế Bảo trở người tỉnh dậy . Anh nhìn quanh nhà và nhận ra bóng người đang đứng đưa lưng về phía anh, bên cạnh cửa sổ .

Mặc dù trong phòng rất tối, nhưng Thế Bảo cũng đoán biết đó là dáng phụ nữ . Anh nhắm mắt lại định thần và để nhớ tất cả những gì đã xảy ra . Một lúc sau, Thế Bảo ngồi chồm dậy, phát ra tiếng động.

Cô gái xoay lai, khẽ nói :

- Anh tỉnh dậy rồi à ?

Nhận ra tiếng của Trường My, nên Thế Bảo biết mình đang ở đâu . Anh tung chăn qua một bên, chép miệng :

- Anh lại làm phiền em nữa rồi.

Trường My trở vào, bật ngọn đèn . Ánh sáng rất dịu vì bị chiếc chụp che bớt.

Trường My thật gợi tình trong chiếc áo ngủ thật mỏng . Cô đứng trước ánh đèn nên thân hình lồ lộ hiện rõ mồn một khiến Thế Bảo xoay đầu nhìn đi chỗ khác.

Không quan tâm đến điều đó, Trường My bước hẳn tới, rồi ngồi xuống sofa cạnh đây:

- Anh có cần khác sáo với em như vậy không ?

- Nhưng dù sao, chúng ta mới nhận lại nhau, chưa chi anh đã mang đến phiền toái cho em rồi.

- Nói như vậy, anh vẫn còn xem em là người ngoài ư ?

- Anh nào dám nghĩ thế . --Thấy Trường My rút điều thuốc, anh nói --- Cho anh xin một điếu.

Trường My bật lửa moi vào đầu điều thuốc của Thế Bảo mà chưa vội đốt thuốc của mình.

- Ước gì chúng ta được như ngày xưa thì hay biết mấy, chẳng phải ưu phiền chút nào.

Thế Bảo nhìn Trường My qua làn khói thuốc bay là là trước mặt . Kỷ niệm thời thơ ấu như vụt về trong anh . Cô bé Trường My ngày nào giờ đã là một cô gái trưởng thành, dường như có chút gì đó luyến tiếc nơi anh . Song tiếc thay, giờ đây đứng trước ngưỡng cửa tình yêu, nó đã là một cái hàng rào đầy chông gai cản lối, và anh biết rằng anh không thể nào bước qua nó . Anh lại nghĩ phải chi anh gặp lại Trường My sớm hơn, có lẽ giờ này anh không phải đau đầu với những gì xảy ra . Bất chợt , Thế Bảo rùng mình rồi tự trách thầm : Mày đang làm gì thế ? Lại nghĩ quẩn nữa rồi . Hãy nhớ mày đã có vợ đấy " . Thế Bảo cả thấy có lỗi với Vũ Thường khi nghĩ tới Trường My.

- Anh đang nghĩ gì mà trông anh căng thẳng thế ?

Câu hỏi của Trường My khiến Thế Bảo choàng tỉnh và có chút hổ thẹn :

- KHÔNG có gì

Trường My đã bao lần muốn hỏi, nhưng thấy ngại . Giờ đây thấy cơ hội đến , bèn mạnh dạn cất giọng :

- Bác gái và vợ anh không còn cứu vãn được nữa sao ?

Thế Bảo thở ra . Lời Trường My đã khiến anh thấy u buồn . Dù rằng vụ việc chưa hẳn là xấu cho lắm, nhưng thực chất nó cũng không hoàn toàn tốt đẹp.

- Hãy kể cho em nghe đi, biết đâu em giúp được anh gì.

- Anh chẳng biết nên bắt đầu từ lâu . --- Thế Bảo bỏ điều thuốc lên gạt tàn, hai bàn tay đan vào nhau --- Cũng có thể nói mọi việc không do nói má hay Vũ Thường.

- Em hiểu . Nó xuất phát từ mẹ đẻ của anh chứ gì ?

- Em là người ngoài, hay em thử cho anh một câu công bằng xem sao ?

Trường My mỗi thuốc , nhả ra cụm khói lên cao :

- Trên đời này, làm gì có công bằng anh hử ? Nhưng xét cho cùng, muốn thay đổi một định kiến phải có thời gian, anh ạ.

- Ý của em là má của anh .?

- Đúng vậy . -- Trường My thừa nhận rồi nói tiếp --- Bác gái không hẳn là chẳng có lý khi có những cư xử quá đáng với Vũ Thường . Đứng ở một góc độ nào đó, thì đấy cũng là chị ruột của bác gái cơ mà . Máu chảy ruột mềm , luân lý à"y có ai chẳng rõ --- Thế Bảo lẳng lẳng nghe từng lời phân tích của Trường My -- Còn Vũ Thường ? Theo em, chị ấy cũng chẳng vui sướng gì khi có người mẹ chồng luôn chì chiết, day nghiền . Thật ra, chị ấy chịu đựng tới bây giờ là vì chị ấy rất yêu anh . Nhưng sức người có hạn . Tức nước vỡ bờ đó là một chuyện sẽ xảy ra nay mai mà thôi.

- Vậy theo em thì anh nên giải quyết vấn đề thế nào ?

Trường My rít thêm hơi thuốc :

- Về tình và lý, dường như anh không còn cách nào để lựa chọn cả . Vì cả hai đều là người thân của anh, không thể bỏ một trong hai.

Thế Bảo gật đầu đồng tình :

- Đúng như em phân tích, anh không thể bỏ bất cứ một ai . Rõ ràng anh đang vấp phải vấn đề ở chỗ này.

- Em có thể hỏi anh một câu, được không ?

- Cứ tự nhiên

- Tm dụi điều thuốc vào gạt tàn, ngẩng đầu lên nhìn :

- Giả định nếu như bác gái và Vũ Thường cùng rút xuống nước, anh sẽ cúai trước ?

Bất ngờ trước câu hỏi khá hóc búa của cô bạn gái , Thế Bảo tàn ngậm hồi lâu mới lên tiếng trả lời :

- Anh sẽ cứu má anh trước , rồi sau đó anh cùng chết với cô ấy.
- Như vậy vấn đề coi ra đã có cách giải quyết rồi.

Thế Bảo nhú mày :

- Anh không hiểu.
- Tình cảm anh dành cho bên nào giờ đã rõ ràng, có cần em nói ra hay không ?
- Nghĩa là bọn anh phải tiếp tục chịu đựng ?
- Anh đã chọn rồi, sao còn hỏi em ?

Thế Bảo ngả người ra phía sau tựa lưng vào thành ghế . Những lời lẽ phân tích của Trường My không hẳn là không hợp lý . Tuy rằng chưa phải giải quyết được tất cả, nhưng nó mở(?) cho anh nhiều suy nghĩ tốt hơn . Thế Bảo thầm cảm ơn Trường My . Với anh, mỗi lần trò chuyện với Trường My, anh lại có cảm giác ấm áp thân tình . Thế Bảo nghe tâm hồn mình không còn mê mông như bãi sa mạc hoang vắng nữa . Anh tìm thấy nơi cô sự chân thành đáng kính . Càng lúc, anh càng có thiện cảm hơn nơi Trường My . Đột ngột , Thế Bảo chồm người qua phía Trường My.

Càng lúc, anh càng có thiện cảm hơn nơi Trường My . Đột ngột , Thế Bảo chồm người qua phía Trường My, nắm lấy bàn tay cô . Cử chỉ này có hơi bất ngờ với Trường My, song cô vẫn để yên xem Thế Bảo sẽ làm gì.

Những lời của Thế Bảo xuất phát từ đáy lòng :

- Mỗi lần trò chuyện với em, anh cảm thấy rất thoải mái, dễ chịu vô cùng.
- Vậy anh đền ơn em ra sao đây ?

Thế Bảo rút tay về, thấp thỏm : -

- Em muốn đền ơn sao chứ ?
- Anh trả lời thử xem.

Thế Bảo thu người lại như con tôm mã"c cạn, trở mắt nhìn sững Trường My . Còn cô lại bật cười giòn tan :

- Đùa với anh cho vui chút thôi, em không đòi hỏi anh gì cả . Đã khuya lắm rồi, anh ngủ đi.

Trường My đưa tay che miệng ngáp dài, đoạn rời ghế đi thẳng vào phòng cạnh đây.

Thả người nằm yên trên giường mà đầu óc Trường My quay cuồng với bao ý nghĩ mông lung . Cô cũng không hiểu tại sao lại đưa ra những lời khuyên như thế đối với Thế Bảo ? Rõ ràng trong lòng cô đang nghĩ nhiều về anh . Đáng lý nhân dịp này, cô nên tìm cách để được gần anh hơn mới phải . Cô thấy mình đầu mâu thuẫn với chính bản thân của mình . Trường My cũng chẳng rõ tự bao giờ, cô đã có cảm tình với Thế Bảo ? Phải chăng do những kỷ niệm thời trẻ con theo chân cô sống đến ngày nay ? Từ cái thuở chơi trò cưới giả chú rể cô dâu, những hình ảnh ấy in đậm vào tâm tư cô, rồi nó lớn dần theo thời gian như một hoài niệm chẳng bao giờ phai . Hay khi cả hai gặp lại nhau, gần đây gia đình Thế Bảo có nhiều sóng gió, chính điều ấy làm cho Trường My chú ý tới anh nhiều hơn ? Hoặc giả sự gặp lại này là một sự đánh dấu của sự trở về giữa quá khứ và hiện tại . Nó làm sống lại bao hình ảnh cũ và mới.

Trường My sợ bản thân phải ngộ nhận với tất cả những gì đang nghĩ . Chợt cô cảm thấy bất mãn một cách vô cớ . Tự trách sao không gặp lại Thế Bảo sớm hơn, có lẽ như thế sẽ dễ chịu hơn nhiều . Cô không muốn mình phải sống ngất ngưỡng trong cái ảo ảnh phù du mơ hồ . Nó giống như một cạm bẫy cuộc đời giăng sẵn, giương lên để đón chờ những kẻ khù khờ bước vào và nhận chìm họ tận đáy sâu vô đáy của lòng ganh tỵ, hờn ghen.

Ngay bây giờ, cô đang đứng giữa cái thiện và cái ác . Trong lúc sự đòi hỏi của bản thân luôn thôi thúc cô ngã về điều ác, mà mặt ngoài, cô muốn mình là kẻ nhân thiện . Trường My khẽ thở dài . Phải chăng... --- cô tự hỏi -- cuộc đời này luôn là thế ? Sự đam mê, chiếm đoạt luôn ngự trị, đè bẹp lòng nhân

ái mà đôi lúc nó giả tạo do chính con người tạo ra, và cô đang đi tìm lời giải đáp ấy.

Trường My sửa lại vài nét trang điểm trên khuôn mặt của mình, rồi bước trở lại bộ ghế xa l(ng, với tay lấy cái xắc tay, vừa lúc có tiếng chuông cửa reo lên. Cô hơi nhúu đôi chân mày. Cô khẳng định chắc chắn không phải là bà La Cương, vì chưa đến giờ hẹn đi rước bà.

Trường My ra mở cửa. TRước mặt cô là Đông Sơn. Ngạc nhiên trước sự xuất hiện này, cô lên tiếng:

- Sao lại là anh?
- Chẳng lẽ cô đang chờ đợi ai?
- Không có gì. Tại sao anh biết tôi sống ở đây?

Đông Sơn cười ả ý:

- Tôi nghĩ sẽ không khó khi tôi muốn tìm ai đó, nhất là cô. Chủ quán Bar nổi tiếng ở thành phố.
- Dường như anh ca tụng tôi hơi quá rồi đấy.
- Có vậy sao?

Trường My nhúu mày:

- KHÔNG lẽ anh tới đây là chỉ nói những lời dễ nghe ấy mà thôi ư?
- Vâng, chắc chắn không phải thế. Nhưng dù gì chẳng nữa, cô cũng nên mời tôi vào nhà chứ?

Như sực nhớ ra, Trường My đưa tay lên che miệng làm động tác biết lỗi:

- Ôi! Tôi thật là đáng trí quá. Mời anh vào.

Đông Sơn theo chân Trường My vào bên trong. Khi đã ngồi vào ghế, Sơn đưa mắt quan sát sơ qua căn phòng và buông ra một tiếng:

- Tôi không nghĩ một cô chủ của một quán Bar lớn lại có cuộc sống đơn giản như thế này.
- Anh có thấy mình đã bắt đầu đi quá đà khi dí mũi vào đời tư của người

khác rồi không ?

-Ồ ! Chớ có hiểu lầm ý của tôi . Vì tôi không hề có ý đó , mà tôi đến đây với một chuyện đem lại sự tốt đẹp.

Trường My cười nửa miệng, khoát tay :

- Đẹp cách nói khác sáo ầy củA anh lại đi, hãy vào thẳng vấn đề . Tôi là người mua bán,có gì nên nói thẳng.

- Tốt . Thẳng thắn lắm -- Đông Sơn gật mạnh đầu tỏ vẻ ra hài lòng --- Như vậy tôi không cần vòng vo . Tôi đến để thương lượng cùng cô về một vụ mua bán ..

- Mua bán ? - Trường My làm lạ --- Giữa tôi và anh làm gì có sự mua bán ? Tôi không hiểu ý của anh cho lắm.

Đông Sơn gợi ý :

- Người thông minh như cô, lẽ nào không hiểu tôi muốn nói gì ?

Một chút suy nghĩ và cái gì đó thoáng qua trong đầu Trường My . Cô bước tới ghé ngồi xuống, nhìn thẳng vào mặt kẻ đối diện.

- Anh làm tôi ngạc nhiên đấy.

- Rồi cô còn ngạc nhiên nhiều hơn nữa, với những gì tôi sẽ mang lại cho cô.

Trường My cười mỉa mai :

- Anh cho là tôi cần sự ban ơn " mưa móc " đó của anh U ?

- Dĩ nhiên, vì điều đó tôi biết cô đang cần.

Tm rút điều thuốc gắn lên môi, vừa lúc Đông Sơn bật lửa :

- Cảm ơn . Thế tôi sẽ được gì trong vụ mua bán này ?

- Được tất cả những gì cô muốn.

- Có nghĩa là tôi sẽ mất tất cả nếu không cộng tác với anh ?

- To&i không cần teralời câu hỏi này.

Trường My cười gằn :

- Anh láu cá lắm, nhưng tôi lại thích cá tính ầy của anh . Bây giờ, tôi phải

làm gì ?

- Hãy cùng tôi chia cắt ho.
- Anh nghĩ chúng ta sẽ thành công ?
- Phải, nếu như cô quyết tâm.

Giọng cười của Trường My giòn tan làm Đông Sơn khó chịu :

- Tại sao cô lại cười ?
- Vì tôi không ngờ trên đời này người ta có thể đem cả tình yêu ra để mua bán.
- Bán tất . Nếu một khi ta cần, thì cái gì cũng bán mua được hết.

Trường My chồm người về trước, hạ thấp giọng :

- Anh nghĩ họ dễ chia cắt vậy sao ?
- Tôi có cách.
- Nghe luận điệu của anh có vẻ chắc ăn lắm thì phải ?

Đông Sơn cất giọng chắc nịch :

- Một khi tôi ra tay, chữ " thất bại " tôi chưa từng viết ra sao.
- Anh tự tin nhỉ ?
- Đúng vậy.

Lại một trận cười giòn tan phát ra từ Trường My khiến Đông Sơn khó chịu hơn :

- Tôi không ưa cái giọng cười đó của cô.
- Mặc anh có thích hay không, nhưng tôi vẫn thấy buồn cười :
- Tại sao ?
- Anh còn dám hỏi tại sao được ư ? --- Trường My bặm môi --- Tôi cười vào hai chữ " thành công " của anh . Nếu thật sự anh có bản lĩnh thì đâu đến nỗi thất bại khi để họ thành hôn cùng nhau.
- Vì lúc đó tôi chỉ có một mình, giờ đã có cô . Không phải tôi muốn biện minh cho tôi, song đó là sự thật.

- Và sự thật anh vẫn là thằng chiến bại khôn ghon không kém --- Trường My nhấn mạnh giọng --- Bằng không , anh chẳng cần đến tôi.

- Hình như cô thích bới móc vào thất bại của kẻ khác thì phải ?

Trường My lắc đầu :

- Tôi chỉ muốn nhắc nhở anh thôi.

Nói tới đây, chợt Trường My nghiêm sắc mặt, giọng nói vụt cao :

- Suy cho cùng tôi và anh không thân cho lắm, tại sao tôi phải cộng tác với anh ?

- Đúng thế . Tuy chúng ta không tha6n, nhưng chúng ta lại có chung một quan điểm và nhất là có chung một mục đích.

- Anh biết tôi thích Thế Bảo ? Xem ra anh cũng rành rọt về con người tôi đấy chứ.

Đông Sơn tự hào:

- Bằng không, tôi đã chẳng tới đây.

- Được --- Trường My gật đầu một cách quả quyết --- Tôi đồng ý vụ mua bán này của anh.

- Như vậy cô nhất định sẽ có Thế Bảo

- Và anh sẽ có Vũ Thường.

Đông Sơn phát tay :

- Đừng chõ mũi vào việc của người khác

- Giờ phút này, tôi và anh còn là người ngoài sao ?

Đông Sơn nhìn qua Trường My, đoạn cả hai cùng cười . Nhưng niềm vui của họ chẳng kéo dài được bao lâu, vì tiếng chuông reo vang và giọng của bà La Cương từ bên ngoài vọng vào :

- Có con trong nhà không , Trường My ?

Trường My giật thót người một cái :

- Chết ! Má của Thế Bảo đấy.

- Liệu sự có mặt của tôi ở đây sẽ ảnh hưởng gì không ?

- Chẳng hề gì . Trường My trấn an --- Khách làm ăn của tôi cũng nhiều , ra vào nhà này không ít . Anh cứ ngồi yên đó.

Cô đi ra mở cửa , bà La Cương theo sau . Chưa vào đến bên trong đã nghe tiếng của bà :

- Con quên hôm nay có hẹn với bác à sao mà...

Bà chững lại vì chạm mặt Đông Sơn, rồi gật đầu chào . Đoạn hạ thấp giọng :

- Con có bạn đến chơi hả ?

- Bác đừng hiểu lầm . Khác làm ăn của con thôi mà . Bác vào ngồi đi.

Bà La Cương tới ghé ngồi xuống , trong khi Trường My nói với Đông Sơn :

- Bây giờ anh đi lo công việc, cứ như thế mà tiến hành.

- Vâng, chào cô . Chào bà.

Bà La Cương mừng tượng, nhưng không nhớ ra . Bà cứ nhìn lom lom vào Đông Sơn.

Khi Trường My tiễn Đông Sơn trở vào, thấy bà La Cương ngồi trầm ngâm bất động, bèn hỏi :

- Bác sao vậy ? Không khỏe à ?

- Đâu có . Tại bác trông cậu này quen quen, hình như gặp ở đâu rồi thì phải.

Câu nói của bà La Cương làm Trường My hơi choáng, nhưng cô mau miệng :

- Có lẽ người giống người bác a.

- Chắc vậy.

- Cháu xin lỗi, mãi mê bàn công việc quên cả việc đi đón bác.

- Thôi, có gì đâu --- Bà La Cương bỏ cặp mắt kiếng trên mặt xuống --- Chờ không thấy cháu, bác nghĩ cháu bận ở quán nên đi xe tới nhà trước.

- Để bác đi tới đây một mình như vậy, cháu thấy ngại quá.

Bà La Cương buông giọng :

- Người cảm thấy ngại phải là bác mới đúng . Lên đây ở làm phiên cháu.
- Có gì đâu hả bác ? Nhà rộng lại có mình cháu, giờ thêm bác thì vui thôi ạ.

Bà La Cương thở dài :

- Nghĩ tới thân"y buồn trong lòng . Phải chi con dâu của bác được một phần của cháu thì hay biết mấy.
- Bác khen cháu quá đấy . Với lại, theo cháu được biết thì Vũ Thường đâu đến nỗi.
- Cháu không biết đó thôi . Bên ngoài nó chẳng tỏ vẻ gì . Chứ thực chất nó ngấm ngấm chống đối bác đó.

Trường My thăm dò :

- Bác không thể bỏ qua tất cả để hai người dễ gần gũi nhau hơn sao ạ ?
- Bác cũng muốn lắm chứ , nhưng... Mà thôi . Bác cháu mình đừng nói tới chuyện đó nữa.

Trường My đề nghị :

- Vậy bác nghỉ cho khoẻ rồi Yi cháu đưa bác đi khám bệnh.
- Hôm nay, bác lên tái khám rồi trở về liền.
- Sao nhanh thế hả bác ? -- Trường My ngạc nhiên --- Ở lại vài hôm chứ ạ ?
- Thôi đi, làm phiên cháu mãi, bác cũng thấy ngại . Vả lại dưới nhàn, bác tại củA cháu chẳng mấy khỏe . Bỏ ông ấy ở nhà, bác đâu yên tâm.

Trường My cười xoa :

- Dạ, tùy bác vậy.
- Để bác vào rửa mặt, thay đồ rồi bác cháu mình đi ngay nhé.
- Dạ.

Bà La Cương rời ghế đi vào bên trong . Trường My lẳng lặng đứng nhìn theo . Những lời than thở vừa rồi củA bà La Cương là1m cho cô cảm nhận rằng, cuộc đời này toàn là những điều nghịch lý với nhau . Rõ ràng ba1 không thích, nhưng lại đô1ng ý cưới Vũ Thường cho Thế Bảo . Chắc chắn

một điều là, bà làm vậy vì muốn toại nguyện cho Thế Bảo mà thôi .

Nhưng bà có hiểu đâu, sự căm ghét nơi bà đã làm cho họ cả hai rất ray rứt, khó chịu . Đường như Trường My đang đồng cảm với Vũ Thường . Có lẽ do cùng phận gái cũng nên . Bất chợt , cô cười thầm vì cho rằng mình thật mâu thuẫn.

Cuối cùng rồi Vũ Thường cũng trở lại căn nhà của bác Hai nàng . Sau nhiều đêm suy nghĩ , nàng quyết định ra riêng . Điều này làm cho bà La Cương phần nộ vô cùng , và người khó xử lại chính là Thế Bảo . Một bên là mẹ, còn bên kia là vợ, thật lòng anh không biết cư xử ra sao ? Nhưng sau cùng, anh cũng phải theo Vũ Thường trở lại thành phố . Vì dẫu sao, công việc của anh cũng ở đây nên việc đi về sẽ tiện hơn.

Nhìn chồng ngồi thừ ra ở ghế , Vũ Thường rót ly nước mang đến :

- Anh uống nước đi.

- Cảm ơn em

- Anh đang buồn đấy à ?

Thế Bảo uống một hơi, bỏ ly qua bàn :

- Việc đã đến nước này, thử hỏi anh vui sao nổi

Vũ Thường ngồi xuống bên cạnh :

- Em xin lỗi, nhưng thật lòng em không sao hoà nhập được với má

- Anh hiểu mà . Bấy lâu nay, , thật tội cho em

- Anh này... --- Vũ Thường ngập ngừng --- Em muốn bàn với anh một việc

Thế Bảo gật nhẹ đầu :

- chuyện gì hả em ?

- Em muốn đi làm trở lại

- Nhưng em đã nghỉ đã lâu, biết người ta có nhận lại em không ?

Vũ Thường nhẹ giọng :

- Chỉ cần anh đồng ý, mọi chuyện còn lại cứ để em lo

- Ừ , nếu em thấy như vậy là tốt . Anh không có ý kiến.

Nét mặt Vũ Thường rạng rỡ :

- Cám ơn anh.

- Thôi,anh đi làm nghen

Vũ Thường gật đầu và tiễn Thế Bảo ra cổng . Khi vừa quay trở vào đã nghe tiếng chuông cửa

- Chắc lại quên cái gì nữa rồi

Nàng đẩy chốt cửa, bà Cẩm Hằng nhìn nàng hỏi :

- Sao đấy? Thấy mẹ không mừng chẳng lẽ không muốn mẹ đến ?

- Đâu có ạ . Con chỉ bả"t ngờ thôi . Vào nhà đi mẹ.

Hai mẹ con vào trong nhà . Bà Cẩm Hằng nhìn quanh căn nhà, có chút hoài niệm sống lại trong bà

Thâ"y bà Cẩm Hằng ngồi im lặng , Vũ Thường sà tới bên cạnh :

- Mẹ sao thế ?

- Câu này đáng lý để mẹ hỏi con mới đúng.

- Con có sao đâu ?

Bà Cẩm Hằng nghiêm khắc :

- Không sao mà lại dọn trở về đây . Con và Thúy Cầm đã xảy ra chuyện gì ?

- Con không thể chịu đựng hơn nữa tính khí của má anh Bảo.

- Nhưng do con chọn lựa kia mà ?

Vũ Thường thở dài :

- Con rồi lắm, chẳng biết phải làm sao . Mẹ Ơi ! Có phải con đã làm sai rồi không ?

- Có lẽ do con quá tự tin và hiếu thắng, mẹ ạ.

- Bây giờ con hối hận ?

- Dạ không --- Vũ Thường chắc nịch --- Nhưng con chỉ cảm thấy bất lực.

Bà Cẩm Hằng vuốt khế lên mái tóc con gái :

- Thật tội nghiệp cho con tôi . Nhưng đây cũng không phải cách giải quyết tốt.

Vũ Thường chép miệng :

Vũ Thường chép miệng :

- Con rối lắm, chẳng biết phải làm sao . Mẹ Ơi ! Có phải con đã làm sai rồi không ?

- Con không có sai, chỉ có mẹ mới sai . Phải chi trước đây mẹ kiên quyết hơn, có lẽ hôm nay con không khó xử như vậy . Lỗi cũng tại mẹ.

Vũ Thường ôm ghì mẹ vào đôi tay của mình.

- Mẹ chẳng có lỗi gì hết, chẳng qua tại số phận của con mà thôi.

Nói tới đây, bất chợt nàng ựa lên mấy tiếng . Buông bà Cẩm Hằng ra và chạy ào xuống nhà sau.

Đoán được con gái mình đang bị gì, bà Cẩm Hằng theo sau . Nhìn Vũ

Thường đang rửa mặt, bà hất hàm hỏi :

- Được bao lâu rồi ?

- Dạ, hai tháng.

- Thăng Bảo biết chưa ?

Vũ Thường lắc đầu :

- Con chưa nói gì cho anh biết hết.

- Sao lại thế ? Nó được quyền biết"t nó sắp làm cha chứ.

- Đã xảy ra nhiều chuyện quá, cho nên con không muốn tạo thêm áp lực cho anh ấy . Vả lại, con cũng chẳng biết anh sẽ đón nhận tin này như thế nào nữa.

Bà Cẩm Hằng cười xòa:

- Con thật lạ . Suy nghĩ ngốc nghếch vậy . Tất nhiên nó mừng chứ còn có thể nào nữa ?

Bà dìu nàng tới ghế ngồi, rồi dặn dò :

- Có thai rồi, chuyện gì cũng phải cẩn thận . Cái thai mới là quan trọng hơn tất cả . Hay dọn về nhà để mẹ chăm sóc cho con.

- Được rồi mẹ ạ . Con có làm sao đâu.

Bà Cẩm Hằng lườm con :

- Mấy cô bây giờ sao coi thường đến thế ? Nhớ ngày xưa, lúc mẹ mang thai con, bà ngoại không để mẹ làm bất cứ gì . Tối ngày giam lỏng trong buồng.

Vũ Thường che miệng cười khúc khích :

- Bây giờ người ta hiện đại rồi mẹ ạ . Mẹ có thấy nhiều " bà bầu " còn chạy xe ào ào đó sao ?

Bà Cẩm Hằng hốt hoảng, đưa tay ngăn :

- Ấy ! Chớ có làm thế . Mẹ cấm con đấy . Thời nào cũng được, nhưng đã mang thai thì mọi phụ nữ đều như nhau, con ạ.

- Vâng , con biết rồi mẹ.

Bà Ch nhìn con gái . Bà cũng chẳng biết làm gì lúc này cho con . Chỉ biết nhìn sự tinh khiết trong tâm hồn con, bà lại thấy buồn . Sự tự trọng nơi bà dường như đã bị đánh mất từ lúc gặp lại Thúy Cầm . Bà nhẩn nhục cho qua tất cả vì con gái . Và lòng tự trọng một lần nữa trỗi dậy nơi bà , nhưng nó xốn xang, tan tác rơi vào hư vô . Bà thấy mình thật bất lực, giống như người ta rớt xuống chiếc hố sâu thẳm mà không có lối thoát vậy . Chỉ thấy khoảng trời xanh trên đầu, nhưng tại lại không với tới được

Về phần Vũ Thường . Tuy rằng nàng không được sống trong sự dư thừa về vật chất, song tâm hồn lại ấm cúng vì có được tình mẹ . Nó giống như mầm cây được bón thêm chất dinh dưỡng để vươn lên . Và cũng từ lâu rồi, kể từ lúc có chồng, nàng đã không được nép bên vai mẹ để thì thầm tâm sự . Giờ đây được sống lại trong hoành cảnh xưa tự dựng lòng nàng dấy lên một cảm xúc trào dâng khó tả , mà nàng biết rằng nó không thể tồn tại lâu dài hơn nữa . Chính vì thế, nàng muốn áp ủ càng lâu càng tốt.

Bà Cẩm Hằng sực nhớ, cất giọng :

- Mẹ vừa vào thăm thằng Tân . Em nó nói sắp được tha về.
- Vậy còn gì bằng --- Vũ Thường reo khê lên -- Mong sao lần này nó nên người hơn

Giọng bà Cẩm Hằng trầm buồn :

- Mẹ chỉ còn lại là hai đứa tụi con . Đây là tài sản quý giá nhất mà mẹ có được . Mẹ chẳng mong gì ngoài việc tụi con nên người, đó là điều ao ước lớn nhất trong cuộc đời của mẹ.

Lời nói của bà Cẩm Hằng làm cho Vũ Thường thấy nhói đau trong lòng một ít . Có lẽ cuộc hôn nhân của nàng không suôn sẻ cũng một phần làm bà đau buồn . Lòng mẹ thật bao la, vị tha ấy khiến nàng xúc động . Nước mắt đỏ dài trên má , Vũ Thường có nén từng lời :

- Mẹ Oi ! Con xin lỗi.
- KHờ quá . Lỗi phải gì chứ . Chúng ta là mẹ con mà.

Hai người nhìn nhau cười . Tuy chẳng ai nói ra điều gì, nhưng trong ánh mắt họ đã thổ lộ ra tất cả những điều thầm kín chất chứa bên trong . Dẫu sao nơi họ cũng có cùng một dòng máu của nhau.

Tiếng gõ cửa nghe dồn dập khiến mẹ con Vũ Thường giật mình.

Bà Cẩm Hằng nhú mày tỏ vẻ khó chịu . Dường như điều này làm bà không hài lòng.

- Ai mà lạ thế ? Có chuông không bấm lại đập cửa rầm rầm.
- Để con ra xem sao ?

Vũ Thường ra ngoài, rồi trở vào cùng Đông Sơn

Bà Cẩm Hằng lấy làm lạ . Hình như lúc nào bà tới đây thì chỉ một lúc sau Đông Sơn có mặt . Suy nghĩ của bà chưa rõ ràng với lý do tại sao thì Đông Sơn đã lên tiếng :

- Cháu xin lỗi vì đã làm phiền bác.

Bà Cẩm Hằng nheo mắt :

- Tại sao cháu lại nói thế ?
- Dạ, vì cháu muốn bác giúp cháu một việc.

Bà Cẩm Hằng ngơ ngác, Vũ Thường bèn lên tiếng :

- Anh Sơn vừa nói với con về ba của anh.
- Anh nhà làm sao ? --- Bà Cẩm Hằng tỏ vẻ quan tâm --- Bác giúp được gì nào ?

Đông Sơn từ tốn kể :

- Dạ, ba của cháu mấy hôm nay chẳng thiết gì đến ăn uống nữa . Cháu lo quá.

Bà Cẩm Hằng bật cười :

- Việc này bác làm sao giúp cháu được ? Có chịu ăn uống hay không là do anh nhà thôi mà.

Đông Sơn nhìn qua Vũ Thường , dường như nàng hiểu ý nên tiếp lời :

- Có lẽ mẹ còn nhớ lúc trước có nói nói nếu cần gì, mẹ sẽ giúp cơ mà.
- Tất nhiên mẹ nhớ . Nhưng việc anh nhà không chịu ăn uống thì mẹ chịu.

Đông Sơn chép miệng :

- Cháu chỉ cần bác khuyên ba cháu vài lời . Dù gì cũng là người lớn với nhau, biết đau lời nói của bác có hiệu nghiệm.

Bà Cẩm Hằng hơi do dự . Vũ Thường thúc giục :

- Chẳng lẽ thấy chết mà mẹ không cứu ?
- Đừng nói vậy . Thôi được rồi . Hãy đưa bác tới nhà của cháu.
- KHÔNG cần đâu bác . --- Đông Sơn nhanh nhẩu --- Cháu có đưa ba cháu tới rồi a.

Bà Cẩm Hằng càng lấy làm lạ hơn, vì sao Đông Sơn biết trước việc bà sẽ tới thăm Vũ Thường

Với những việc làm của Đông Sơn, phần nào cho bà suy nghĩ mông lung .

Chợt bà nhớ đến những gì Vĩ Tân kể cho bà nghe về Đông Sơn lúc sáng nay tại trại cải huấn . Bà kín đáo quan sát nét mặt Đông Sơn, có cái gì đó thật mơ hồ chưa rõ ràng trong lòng bà . Song bà nghĩ dường như mọi chuyện từ trước tới nay luôn có sự liên quan với nhau . Đoạn bà nhủ thầm trong đầu : " Lẽ nào Đông Sơn là lại người như thế ? " Bà bán tín bán nghi.

- Mẹ ! Mẹ sao vậy ?

Bà Cẩm Hằng trấn tĩnh :

- Đâu có gì . Mẹ đang nghĩ cách nào để giúp cho Đông Sơn đây -- Rồi bà nhìn qua Đông Sơn giục ---- Sao còn đứng đó ? Đưa ba cháu vào nhà đi chứ

- Dạ . Cháu làm ngay đây.

Đông Sơn mừng ra mặt, đi trở ra ngoài.

Còn lại hai mẹ con, bà Cẩm Hằng nhắc khéo :

- Thăng Sơn hình như vẫn còn lo lắng cho con lắm thì phải ?

- Sao mẹ lại hỏi thế ?

- Vì mẹ muốn lưu ý con một việc, con đã có chồng rồi . Mọi quan hệ nên xét lại để tránh miệng đời dị nghị.

Vũ Thường ngạc nhiên :

- Con nhớ trước đây, mẹ luôn tán đồng việc giữa con và Đông Sơn cơ mà

- Con cũng nói " trước đây " có nghĩ bây giờ đã khác

- Mẹ yên tâm . Con biết phân biệt nặng nhẹ ạ.

Thấy bóng Đông Sơn thấp thoáng gần đi vào, bà Hằng nói nhanh :

- Con nên cẩn thận trong quan hệ với Đông Sơn

Tuy chẳng hiểu tại sao mẹ nói thế, nhưng Vũ Thường cũng gật đầu cho mẹ yên tâm . Có lẽ riêng với bà Cẩm Hằng, bà con đang mập mờ với những gì Vũ Thường kể . Bà muốn kiểm chứng lại tất cả điều đó cho nên ngay lúc này, bà chưa thể nói gì rõ ràng hơn cho Vũ Thường biết . Nên bà chỉ khéo léo nhắc nhở mà thôi.

Đông Sơn dìu ông Chín đi vào . Khi đã vừa tầm, mới lên tiến g:

- Dạ, thưa bác . Đây là ba của cháu

Hai người lớn nhìn nhau, và rồi như có luồng điện giật làm họ chết đứng , nhìn chăm bằm nhau:

- Ông đây là...

- Bà có phải...

Bà Cẩm Hằng ngẩn người . Có lẽ điều bí mật trong cuộc đời bà, giờ đây đã hé mở . Bà cứ ngỡ mình đang trong mơ . Sự việc xảy ra có ghê gớm quá hay không ? Và nó luôn ý thức được rằng, đây là việc sớm muộn bà phải đón nhận

Về phần Đông Sơn, anh không bỏ sót hành động, cử chỉ gì nơi cha ình hay bà Cẩm Hằng . Và có lẽ , Sơn hài lòng với những gì đang diễn ra.

Chỉ có Vũ Thường là vô tư . Nàng đâu biết tất cả mọi việc đã được một tay Đông Sơn sắp đặt hết.

Bà Cẩm Hằng loạng choạng . Bà có cảm giác mọi vật đang quay cuồng và bản thân bà đang rơi vào vòng xoáy dữ tợn của cơn lốc . Điều bà còn cảm nhận được trước khi rơi vào trạng thái ngất lịm là nghe tiếng Vũ Thường gọi bà một tiếng " mẹ " thất thanh.

Sau lần bà Cẩm Hằng và ba của Đông Sơn gặp lại nhau, kể đến bà Hằng ngất xỉu , Vũ Thường chẳng biết đã xảy ra chuyện gì . Và kể từ hôm đó đến nay đã hơn một tuần , bà Cẩm Hằng cứ đau bện luôn khiến Vũ Thường tất bật, lúc nàng phải về bên nhà để chăm sóc cho mẹ, chiều đến lại trở về nhà nàng lo cơm nước cho Thế Bảo . Những lúc như vậy, Đông Sơn có mặt . Đưa nàng đi, đón nàng về và nàng có biết đâu rằng, những lần ấy, Trường My đã tại điều kiện để Thế Bảo nhìn thấy.

Những lần như thế, trong lòng Thế Bảo rất buồn . Anh chỉ còn biết vui đầu vào rượu để tìm quên . Nhiều hôm đi làm về, anh vờ như chẳng biết gì, hỏi

Vũ Thường đi đâu

Không muốn chồng phải lo lắng nên nàng đều nói dối tìm việc làm . Nhưng nàng có biết đâu, những lời nói dối ấy lại có tác dụng ngược . Nó càng làm cho Thế Bảo tin hơn về những tin đồn nơi Trường My và bà La Cương đưa ra rằng, anh đang bị " cầm sừng "

Thế Bảo không còn thường xuyên về nhà đều đặn như trước nữa . Nơi anh luôn lui tới chính là BAr cà phê của Trường My . Anh cho rằng chỉ có nơi ấy mới giúp anh quên đi nỗi buồn trong lòng, và chỉ có Trường My mới là người hiểu để rồi thông cảm hoàn cảnh của anh . Chỉ có cô ấy mới chịu lắng nghe những tâm sự nghe đến chán tai của anh

Và đêm nay cũng vậy, Thế Bảo ngồi ngả người trên ghế bô trong căn phòng riêng của Trường My . Song đêm nay, anh chẳng hề uống rượu cho dù chỉ nửa giọt . Đôi mắt anh lim dim, dường như đang tìm về những viễn cảnh đẹp ở quá khứ . Hình ảnh của Vũ Thường cứ lần lần trong đầu anh . Nàng có gương mặt rất xinh, nước da trắng hồng . Đặc biệt Vũ Thường có đôi mắt rất to, đen lay láy . Có lần nàng bảo đôi mắt ấy của nàng giống mẹ nàng.

Rồi Thế Bảo thấy giận khi nghĩ đến Đông Sơn . Điều làm cho anh cay cú chính là nơi người bạn mới quen đó . Chính là người mà anh không ngờ tên Đông Sơn, có lần Vũ Thường kể cho anh nghe.

- Đang nghĩ gì đó ?

Tiếng Trường My phá đi sự liên tưởng nơi Thế Bảo . Anh mở mắt ra nhìn qua cô

- Đang suy nghĩ về em

- Thật không đấy ? Giả dối !

Thế Bảo chẳng trả lời , chỉ cười . Đúng , anh đang nói dối . Một sự nói dối có ẩn ý

Trường My đến gần bên , ngồi xuống cạnh anh, nói :

- Có phải anh đang nhói Vũ Thường
- Đúng là không ai hiểu anh bằng em

Trường My cười, rót rượu ra ly :

- Nếu anh có thể tha thì hãy cho bản thân một cơ hội
- Anh không hiểu . Tại sao em lại nói thế ?
- Anh không hiểu hay là không muốn hiểu ?

Thế Bảo thờ dài, nói băng quơ :

- Tại sao cô ấy lại làm thế ?

Trường My ra vẻ vô can :

- Tại sao anh không hỏi thẳng Vũ Thường ?

Em nghĩ anh chưa từng làm điều đó ư ? Nhưng cô ấy đều nói dối anh.

Trường My vờ bênh vực :

- Biết đâu chị ấy có nỗi khổ riêng thì sao ?
- Cho dù có, cô ấy cũng không nên gạt anh . Vả lại, đã là vợ chồng thì có chuyện gì không thể cùng nhau thảo luận chứ ?
- Áp lực gia đình, gánh nặng tâm lý . Những điều này biết đâu khiến Vũ Thường trầm cảm đi.

Thế Bảo nhú mày :

- Nói như em, có nghĩa tất cả lỗi là từ nơi anh mà ra hay sao ?
- Em không có ý đó --- Trường My lắc đầu nhẹ --- Em chỉ muốn anh nên thường xuyên quan tâm Vũ Thường hơn . Hình như đã lâu rồi, anh không về nhà.
- Về để chán chường thêm mà thôi.

Trường My đưa ly rượu qua cho Thế Bảo, nhưng anh gạt tay . Cô từ tốn nói :

- Anh bị quan quá nhỉ ?
- Và còn hơn thế nữa . Một khi vợ đi lừa dối chồng để đi cùng người đàn

ông khác.

- Anh thật nực cười ---- Trường My uống ngụm nước, đoạn thốt --- Chả lẽ một khi người con gái đi với ba6 t cứ người đàn ông nao khác ngoài chồng củA mình ra, là họ đều ngoại tình hết à ?

- Nhưng chính cô ấy chẳng bao giờ thừa nhận sự thật đó , luôn chối với anh thì em nghĩ thế nào ?

Trường My chun môi :

- Em không phải là can phạm đang chờ nghe hỏi cung , và càng không phải là Vũ Thường để trả l9ời chính xác cho anh biết là tại sao

- Em luôn luôn bên vực cho cô ấy.

- Em...

Trường My bỏ lửng . Có lẽ lời nhắc nhở này làm cô nhớ ra rằng, cô đang đứng bên một chiến tuyến đối nghịch cùng V T . Nhưng cô không biê"t tại sao cô lại cứ luôn bên vực Vũ Thường ? Dường như cô đồng cảm hơn đối chọi . Đầu biết cô đang yêu anh, nhưng tâm trạng củA cô đầy mâu thuẫn, và cô không muốn mang lấy tấm mặt nạ đạo đức giả ấy trước mặt Thế Bảo .

Thật bàng hoàng và ngỡ ngàng một khi đó lại là sự thật, mà cô đang cố ráng đóng cho trọn một vai trò phản diện của vở kịch, mà chính ngay cả bản thân của cô chưa biết kết cuộc vở kịch sẽ đi về đâu.

Thế Bảo nhìn chăm bắ"m , nói :

- Trường My này !

- Gì hả anh ?

- Anh... Mà thôi đi, không có gì.

Trường My chép miệng :

- Có chuyện gì anh muốn nói với em, phải không ?

- Phải . Nhưng anh cho là không còn thích hợp nữa.

Thế Bảo lẳng lắ"ng ngắ"m nhìn cô bạn gái thuở bé, lòng rộn lên bao điều kỳ lạ

. Anh biết suy nghĩ của mình lúc này có lỗi với Vũ Thường, nhưng anh không sao kèm lòng được . Vì đứng trước mặt anh là một người con gái dịu dàng và nhất là hiểu rõ anh đang cần gì trong những khi hiu quạnh . Nếu hoàn cảnh có khác đi một chút, có lẽ giờ đây cả anh và Vũ Thường không đau khổ đến thế . Càng nghĩ, anh càng thấy bản thân mình có nhiều vấn đề... c
khó lường . Anh lắc khẽ đầu như cố xua đi những tư tưởng xấu xa ấy.

Suốt buổi tối, sau câu chuyện Thế Bảo không nói một lời nào nữa . Vì tự sâu
thẳm trong tâm hồn, anh vẫn mơ nghĩ đến Vũ Thường, nghĩ đến một gia
đình đầy đủ như bao người khác . Nhưng khi nhớ đến việc Vũ Thường nói
dối, thì bao nhiêu tình cảm trong lòng anh như tiêu tan cả đi, Thế Bảo tự nhủ
sẽ bỏ qua tất cả, quên hết mọi chuyện để làm lại từ đầu . Nhưng bất chợt,
Thế Bảo lại nghĩ đến Trường My . Từ lúc họ gặp lại và rồi mọi chuyện cứ
liên tiếp xảy ra đến cho tới hôm nay . Thế Bảo phải thừa nhận rằng, hình ảnh
của Trường My không nhiều thì ít đã chi phối trong anh . Từ giọng nói, nụ
cười đến ánh mắt của cô phần nào làm anh xao động . Đôi khi, anh tự nghĩ
Trường My sẽ nghĩ thế nào nếu một mai anh có ý với cô ? Cô sẽ chấp nhận
hay từ chối ?

Sự trong sáng và hồn nhiên nơi Trường My làm cho Thế Bảo không dám thố
lộ Vì anh sợ một khi lời đề nghị khiếm nhã của anh sẽ làm rạn nứt đi những
gì có được giữa họ bấy lâu nay . Và cứ thế, anh muốn mình được mãi hạnh
phúc trong hoàn cảnh nữa vời ấy, dù đó chỉ là sự, hạnh phúc thông cảm .
Anh đôi lúc cũng muốn tự giải thoát mình ra khỏi những ý tưởng ấy để
hoàn toàn về Vũ Thường . Son , càng muốn quên lại càng nhớ nhiều hơn
Cầm lấy chai rượu lên định tu lấy một hơi, nhưng Thế Bảo ngừng tay rồi đặt
nó xuống bàn và đứng dậy, giọng dứt khoát :

- Anh về đây
- Một quyết định đúng đắn đây

Thế Bảo cười xoa :

- Vì em muốn anh là người chồng tốt cơ mà ?
- Không phải em muốn mà là Vũ Thường mong như thế

Thế Bảo nhìn Trường My một lần nữa , rồi mới rời phòng đi mất

Trường My đứng khoanh tay nhìn theo, kèm tiếng thở dài hối tiếc . Cô chẳng hiểu thật sự trong lòng cô đang muốn gì ? Rõ ràng cô đang muốn có Thế Bảo . Đôi lúc, cô nghĩ phải bằng mọi cách để anh là của cô, nhưng rồi lại cho rằng đó là một tội ác . Nếu cô đạt được mục đích thì sẽ có một người đau khổ . Trong đầu cô, hình ảnh Thế Bảo luôn hiện hữu . Nó nhẹ nhàng thanh thoát như một bức tranh nghệ thuật tuyệt đẹp , và cô say sưa chiêm ngưỡng bức tranh ấy cho đến khi nó tan biến đi, làm cô chơi vơi , hụt hẫng :

- Đúng là một con người thánh thiện

Kèm theo lời khen là những tiếng vỗ tay rời rạc làm Trường My giật mình.

Đông Sơn chẳng biết từ đâu đã xuất hiện trong phòng . Điều này khiến

Trường My khó chịu

- Anh không biết gõ cửa sao ?
- Điều ấy có quan trọng bằng ái việc cô vừa làm hay không ?

Trường My lảng tránh :

- Tôi không biết anh đang nói gì ?

Đông Sơn chẳng quan tâm, vào thẳng vấn đề

- Dường như tôi và cô đứng cùng một phe thì phải ? Tại sao cô đi nói tôi cho Vũ Thường ?

- Anh đừng bắt khó tôi.

Ngay từ đầu, nếu biết cô mềm lòng như vậy, có lẽ tôi đã có cách khác

- Tôi cũng không biết tại sao tôi lại đồng tình để rồi giúp anh ?

Đông Sơn phát lên cười giòn tan :

- Tại sao ư ? Cô đã có câu trả lời rồi còn gì . Tại vì chúng ta có cùng một con

đường.

- Nhưng trên con đường ấy, đôi khi cũng có một lối rẽ khác
- Cô muốn đi ngược lại ?
- Tôi không biết

Đông Sơn cảnh cáo :

- Cô đừng quên rằng, chính cô từng giúp tôi để cho Thế Bảo trông thấy Vũ Thường đi với tôi . Cô nghĩ sao, một khi Thế Bảo biết rõ điều này ?
- Anh định hù dọa. tôi đây à ?
- Không , chỉ nhắc nhở cô thôi . Côb nên nhớ, chúng ta đang ngồi chung thuyền, nếu để thuyền lật, tôi và cô chẳng ổn đâu

Trường My bỏ lại ghế ngồi xuống :

- Nhắc đến tôi mới nhớ . Tại sao anh đưa ba của anh tới gặp mẹ của Vũ Thường ? Đó cũng là một phần trong kế hoạch của anh sao ?
- Tôi từng nói chỉ cần cô giúp thì tôi có cách --- Đông Sơn rút điều thuốc gắn lên môi, đốt và rít lấy một hơi ---- Vào một dịp tình cờ, tôi phát hiện trong đồng quần áo của ba tôi có tấm hình cô gái, mà nó gợi cho tôi nhớ đến một người

Trường My cau mày :

- Là ai ? Chẳng lẽ anh muốn nói đó là Vũ Thường ?
- Không phải, mà là mẹ của Vũ Thường . Để xác minh rõ hơn, tôi đến nhà tìm cách . Cuối cùng , bà Cẩm Hằng cho tôi xem cuốn tập ảnh gia đình . Tôi thấy có một tấm hình rất giống của ba tôi

Trường My thốt :

- Và anh xác định đúng là mẹ Vũ Thường ?
- Đúng vậy --- Đông Sơn rít một hơi thuốc nữa, đoạn nói --- Cuối cùng thì tôi biết ngày xưa, ba tôi và mẹ Vũ Thường có một cuộc tình đẹp . Lúc đầu , tôi chỉ có y dùng chuyện này để làm cầu nối cho tôi đến với Vũ Thường .

Nhưng đúng là ông trời đã giúp tôi . Sau khi gặp lại ba tôi, bà Cẩm Hằng ngã bện . Đây là dịp để tôi đưa đón Vũ Thường đi về

Trường My gục gặc đầu :

- Và anh bảo tôi đưa Thế Bảo đến những nơi mà anh sẽ luôn chờ Vũ Thường ngang qua, để tạo nghi vấn

- Cô làm chuyện ấy rất tốt . Nhưng hôm nay, biểu hiện của cô tệ quá

- Bỏ chuyện ấy đi . Hãy cho tôi biết , sắp tới, anh sẽ làm gì ?

Đông Sơn nheo đôi mắt vì khói thuốc , đoạn chậm rãi thối :

- Cuộc chơi chưa đến hồi kết thúc đâu . Chỉ cần cô đừng như lúc này, chắc chắn mọi chuyện sẽ như tôi nghĩ

- Anh còn định bày trò gì nữa đây ?

- Rồi cô sẽ biết . Nhưng tôi cảnh cáo cô, nếu phá hỏng mọi chuyện của tôi, thì đừng trách sao tôi không báo trước

Nói dứt, Đông Sơn bỏ đi ra ngoài, không một lời chào tạm biệt . Hắn đến rồi đi như một bóng ma, chẳng để lại tiếng động

Vũ Thường ngơ ngác bước theo chân Đông Sơn đi vào quán Bar cà phê .

Nàng ngạc nhiên hỏi :

- Anh đưa em tới đây làm gì ?

- Em không thà'y một khi một lúc phải ở hai nơi, đi về trong ngày hay sao ?

- Nhưng đó khôn gphải lý do để anh đưa em tới đây chứ ?

- Phải . KHông sai . --- Đông Sơn vừa kéo ghế cho Vũ Thường ngồi, vừa nói

--- Em vừa tu8` bên nhà bác về, cũng cần nghỉ ngơi chứ . Cứ quần quật mãi thên này sao được

- Nhưng em còn phải lo cơm nước, kịp chiều nay cho Thế Bảo về ăn

- Nhưng hơn 10 ngày nay , Thế Bảo có về nhà đâu --- Đông Sơn vờ ngáp ngừng --- Anh xin lỗi . Anh không cố ý theo dõi cuộc sống gia đình của em .

Nhưng thật lòng anh thấy khó chịu quá

Vũ Thường vội ngăn :

- Anh Sơn ! Thôi đừng nói nữa

- Anh xin lỗi

Sợ làm Đông Sơn mất vui, Vũ Thường bèn giục :

- Dù gì cũng vào đây rồi, mình gọi nước uống đi, được không anh ?

- Sao lại không được ?

Trong khi chờ bồi mang thức uống đến, Vũ Thường tranh thủ hỏi :

- Anh Sơn này ! Em có thắc mắc muốn hỏi anh lâu nay, nhưng không có dịp

. Hôm nay sẵn tiện, anh trả lời em, được chứ ?

- Vấn đề gì, em nói ra xem ?

- Anh có nghĩ giữa ba anh và mẹ của em, hai người họ có gì giấu chúng ta không ?

- Tại sao em không đem vấn đề này trực tiếp hỏi bác gái ?

Vũ Thường chép miệng :

- Em đã từng, nhưng mẹ em không nói , còn ba anh thì sao

- Ông ấy là người ra sao, chẳng lẽ em không biết

- Nghĩa là chú Chín cũng im lặng ?

Đông Sơn gật đầu thừa nhận :

- Song qua lần gặp ấy, anh có thể khẳng định, họ có quen biết nhau, nhưng mức độ quan hệ thế nào thì anh chưa đoán ra

- Mọi chuyện thật phức tạp quá

Đông Sơn thăm dò :

- Từ hôm đó tới nay, em thấy bác gái thế nào ?

- Mẹ em ít nói hơn, con người như kẻ mất hồn vậy . Chẳng còn vui vẻ như ngày xưa nữa

- Nghĩ cũng lạ nhỉ?

Vũ Thường thở dài :

- Em đang rối chuyện giữa em và má của anh Bảo, chuyện chưa đi tới đâu ..

Giờ thêm việc này nữa, em thật muốn điên cái đầu

Thấy cơ hội đến để thổ lộ , Đông Sơn bèn nói liền :

- Phải chi ngày trước, em...

- Anh lại nữa rồi

Đông Sơn tiếp tục tấn công:

- Cứ mỗi lần anh muốn nói thì em lại cản ngăn anh, tại sao vậy ?

- Em là gái đã có chồng rồi

-

- Có chồng thì sao chứ ? -- Đông Sơn gắt gỏng ---- Em có hạnh phúc trong cuộc hôn nhân ấy không ?

Vũ Thường nhíu mày.

- Sao anh lại nói thế ? Hạnh phúc hay không là do em quyết định, và em chưa bao giờ hối hận về điều đó

- Em nói dối . Nhìn vào ánh mắt của em, anh cảm nhận được nỗi bất lực đang ngự trị trong đó . Em không hối hận ư ? Đừng tự lừa dối chính mình nữa.

- Anh... anh...

- Tại sao lúc nào em cũng tự hành hạ bản thân mình vậy ? Tại sao em không dang tay đón nhận một tình cảm mới, mà nơi đó luôn dành cho em sự chân thành nhất

Vũ Thường nghiêm sắc mặt :

- Anh Sơn ! Một lần nữa ; em mong anh nên nhớ cho, chuyện tình cảm không thể do sự bắt buộc mà có được . Em biết tình cảm anh dành cho em, nhưng hãy để kiếp sau, em đáp đền . Còn bây giờ, người em yêu chỉ có Thế Bảo

Đông Sơn giận sôi lên, nhưng cố nén lại :

- Thế Bảo ! Cái gì cũng anh ta . Anh có điểm gì thua Thế Bảo đâu chứ, tại sao em chọn hắn mà không chọn anh ?

Nhìn thấy thái độ Đông Sơn có vẻ căng thẳng , Vũ Thường dịu giọng :

- Em nghĩ mọi việc nên kết thúc tại đây . Chúng ta về đi.

Đông Sơn lật đật xua tay :

- Anh lại nói bậy nữa rồi, anh xin lỗi . Anh hứa không làm em khó xử nữa .

Uống nước đi em

Vũ Thường thấy vậy nên yên tâm ngồi thêm chút nữa . Nàng lẳng lặng ngồi chống cằm nhìn quanh, và dừng lại nơi Đông Sơn . Với nàng, dù ít hay nhiều Đông Sơn cũng không đến nỗi nào . Trong những lúc nàng cảm thấy cô đơn cần có người thân tâm sự, hay tro ` chuyện thì Sơn là người luôn có mặt kịp thời . Vũ Thường biết rõ tình cảm Đông Sơn dành cho nàng . Sơn thương yêu nàng, lo lắng, chăm sóc từ vật chất đến tinh thần . Nó là một sự thông cảm sâu sắc, động viên nàng rất nhiều . Nhưng sao nàng vẫn không động lòng trước tình cảm đó . Tại sao ? Điều này nàng chẳng giải thích được . Đôi lúc nàng cũng cố thử đón nhận, nhưng nó chỉ dừng lại ở tình anh em không hơn không kém

Còn đang suy nghĩ, bất chợt Vũ Thường nghe " rầm " một tiếng . Xoay đầu về hướng đi để nhìn, nàng giật mình ngồi ngay lại và nói với Đông Sơn :

- Anh Sơn nhìn kia ! Có phải là anh Bảo không ?

Đông Sơn vội nhìn rồi thốt :

- Chắc là vậy, nhưng sao Thế Bảo lại cặp kè với cô gái kia ?

Ở phía cuối bức tường, Trường My đang dìu Thế Bảo trong tình trạng say mèm

Vũ Thường đứng bật dậy :

- Không được . Em tới đó xem sao

Nót dứt , Vũ Thường bước nhanh đến, Đông Sơn theo sau . Khi đã bắt kịp,

Vũ Thường bèn gọi :

- Anh Bảo !

Trường My chững lại, nhìn Vũ Thường và Đông Sơn

- Anh ấy làm sao thế ? -- Vũ Thường lo lắng hỏi --- Liệu anh có làm sao không ?

Trường My đáp :

- Cô cũng thấy rồi, anh ấy sau quá . Phụ tôi đưa anh vào phòng đi

Vũ Thường lật đật cùng Trường My dìu Trường My đi vào bên trong . Khi đặt Thế Bảo nằm dài ở chiếc ghế bành , Vũ Thường xoay qua nhìn Trường My , hỏi :

- Xin lỗi, chi đây là...

- Tôi tên Trường My, chủ quán Bar cà phê này.

Nghe Trường My tự giới thiệu, Vũ Thường cau mày . Hình như nàng đã có nghe tên này ở đâu đó rồi, nhưng đột ngột nên chưa thể nói ra

- Chị là...

- Tôi là Vũ Thường, vợ của anh ấy

- À ! Thì ra là chị ---- Trường My làm ra vẻ không biết gì --- Hân hạnh được biết chị.

- À ! Thì ra là chị ---- Trường My làm ra vẻ không biết gì --- Hân hạnh được biết chị.

- Xin lỗi đã làm phiền chị, nhưng tại sao anh Bảo lại say đến vậy ?

- Tôi khuyên mãi, nhưng anh ấy cứ uống . Tôi biết, nhưng anh ấy cứ...

Vũ Thường quay sang Đông Sơn :

- Phiền anh phụ em đưa anh Bảo về nhà

- Để đó cho anh --- Đông Sơn sốt sắng bước tới -- Tôi đưa anh về nhé

Đông Sơn cố tình nói cho thật lớn để đánh động Thế Bảo dậy . Quả thật, Thế Bảo mở tròng đôi mắt ra nhìn thẳng vào mặt kẻ đối diện

Lúc này, Đông Sơn mới hơi chồm người về phía Thế Bảo, động tác này nếu người đứng bên ngoài nhìn vào, sẽ nghĩ Đông Sơn đang đụng Thế Bảo đứng dậy . Nhưng thực chất, Sơn đang rí tai nói gì đó thật khẽ vào tai Thế Bảo . Chỉ thấy anh gia6.n run người và dùng toàn lực xô mạnh Đông Sơn ngược ra sau

Cú hất này làm Đông Sơn đập mạnh lưng vào chiếc bàn phía sau, toàn thân ngã nhào xuống đất lôi theo đồ đạc rơi theo " loảng xoảng "

Vũ Thường vừa giận vừa tức, lớn tiếng :

- Anh làm cái gì vậy ? Đông Sơn chỉ giúp anh thôi mà, có cần mạnh tay với người ta vậy không ?

- Cô im đi ! -- Thế Bảo bật dậy , thân người chao đảo, chỉ tay vào mặt vợ -- Cô còn đứng đó nói đươc à ? Thì ra bấy lâu nay, cô đi lại với gã này, tôi hỏi thì cô lại chối . Đồ đàn bà lẳng lơ !

Bất ngờ, bị Thế Bảo mắg trước mặt người lạ, Vũ Thường có phần mắc cỡ, cộng thêm không chịu đựng được thái độ kỳ quặc ấy, nàng gằn giọng :

- Anh điên rồi sao mà mắg em như vậy ?

Đoạn nàng bước tới định đỡ Đông Sơn nhưng Thế Bảo hét to :

- Cô đứng lại đó ! Cô định làm gì ?

Mặc Thế Bảo gắg hét, Vũ Thường cứ đỡ Đông Sơn đứng dậy . Hành động này càng làm Thế Bảo điên tiết . Anh sấn tới, nhưng chỉ vài bước đã loạn choạng muốn té

Đông Sơn liền lao tới đỡ :

- Ấy ! Anh cẩn thận đấy

Thế Bảo hất tay Đông Sơn ra, rồi bất thành lĩnh, tung cú đấm vào giữa mặt đối phương

Lần này có lẽ ngoài dự tính củA Đông Sơn nên anh lãnh trọn quả đấm như

trời giáng , té bật ngửa ra sau . Máu từ mũi và miệng tuôn ra ướt cả một vạt áo

Vũ Thường giật run cả người :

- Anh... anh thật là quá đáng

Đông Sơn lồm cồm đứng dậy, lấy tay chùi sơ qua miệng :

- Thôi bỏ đi . Anh à"y say rồi

- Tôi không say . Tôi rất tỉnh . Hai người ăn nói sao với tôi đây ? Một người là vợ tôi, còn người kia là bạn của tôi

Vũ Thường gạt ngang :

- KHÔNG có gì để nói hết . Anh hãy nhìn lại bản thân của mình xem coi nó có giống ai không ?

Nói dứt, nàng xoay lưng toan bỏ ra về . Nhưng Thế Bảo đã nhanh hơn, chỉ mấy bước chân anh nắm được cánh tay Vũ Thường . Anh giật mạnh làm nàng rướn người theo

- Cô đứng lại đó !

- Buông ra ! Anh làm đau tay em quá

Đông Sơn bước tới :

- Anh làm gì thế ?

- Đứng yên đó ! Đây là việc riêng của vợ chồng tôi, anh chẳng can chi, đừng xía vô --- Thế Bảo xỉ tay vào mặt vợ --- Cô làm tôi thất vọng quá . Tại sao cô lại đối xử với tôi như vậy ?

Vũ Thường cố vùng ra, nhưng cánh tay Thế Bảo như gọng kìm cứ bóp cứng lấy, làm tay nàng đau buốt tê rần :

- Tôi chẳng có gì để nói với anh hết . Buông tay tôi ra !

Nàng cố vùng vẫy . Hai bên lôi kéo ghì qua, giằng lại . Cuối cùng, Vũ Thường cũng thoát được . Song do dùng quá sức, lại bị đà chới với, té ngời ra sau . Cú té có lẽ làm động đến bào thai, nó làm nàng thôn đau ở dưới bụng

. Vũ Thường đưa tay ôm lấy bụng, mặt nhăn lại vì đau

Đông Sơn bèn đỡ Vũ Thường đứng dậy , vừa lúc Thế Bảo bước đến . Vừa cúi gắt trước thái độ của Thế Bảo với Vũ Thường , thêm vào đó là cú đấm vừa rồi làm Đông Sơn nổi khùng . Sơn vung tay xô mạnh vào Thế Bảo , làm anh té nhào trở lại vị trí cũ

- Anh có còn là thằng đàn ông hay không ?

- Mặc anh ta . Mình đi thôi anh Sơn

Vũ Thường bám lấy tay Đông Sơn và cả hai bỏ đi ra ngoài . Lòng Vũ Thường tan nát, sầu bi

Đông Sơn kín đáo nhìn qua chỗ Trường My, ánh mắt tỏ vẻ hài lòng
Thế Bảo lồm cồm bò dậy, nhưng chẳng hiểu sao anh té nhào trở lại . Giận quá, anh chỉ còn biết đập tay xuống đất, càu nhàu :

- Cô đứng lại đó ! Cô không được đi đâu, đứng lại !

Trường My đứng khoanh tay nhìn mọi việc diễn ra, trong lòng cô tự nhiên trống vắng một cách lạ lùng . Cô nhìn qua Thế Bảo , chỉ có 1n biết lắc nhẹ đầu . Có lẽ giờ đây, điều mà cô còn nghĩ ra được , đó là sự thương hại đối với Thế Bảo.

Cái té đã làm cho Vũ Thường đau cả vùng bụng . Nàng không dám nói cho bà Cẩm Hằng biết vì sợ mẹ lo lắng . Sau khi rời nhà mẹ, nàng trở về nhà . Chẳng còn thiết gì đến ăn uống, nàng vào phòng nằm nghỉ . Định bụng chiều sẽ đi khám lại cái thai xem có ảnh hưởng gì không.

Nằm bất động trên giường , nhưng lòng Vũ Thường cứ gợn lên hết nỗi buồn này đến nỗi buồn khác . Nó cứ mãi dày vò con tim bé nhỏ của nàng . Vũ Thường thật không ngờ cuộc đời nàng lại có quá nhiều bi thương đến thế . Và điều cho nàng đau lòng nhất lại là Thế Bảo . Anh thay đổi quá nhiều . Không còn là Thế Bảo của ngày hai đứa mới yêu nhau . Hình ảnh của anh hôm nay dửng dưng đương đầu với bọn cướp trông thật oai hùng . Chính

những hình ảnh đó đã để lại trong tim nàng sự cao quý , thanh nhã, và cũng chính những hình ảnh ấy đã làm rung động chân thành con tim của nàng. Ấy thế mà giờ đây, anh lại không cùng nàng đương đầu để cùng vượt qua hoạn nạn trong đời sống lứa đôi . Anh đã chùn bước bỏ mặc một mình nàng đối đầu với tất cả phong ba đưa đến . Càng nghĩ Vũ Thường càng buồn chán . Nhiều khi nàng muốn buông xuôi bỏ mặc tất cả và lắm lúc nàng đã nghĩ đến ly dị.

Chị nghĩ đến hai chữ ấy thôi, Vũ Thường đã rung mình lo sợ . Có phải chăng cuộc tình của nàng và Thế Bảo phải đi mức đi tới con đường giải quyết đầy mâu thuẫn ấy ? Lẽ nào chỉ có một đoạn đường ngắn ngủi đến thế thôi sao ? Nàng phải làm gì để cứu vãn cuộc tình này ? Nàng cảm nhận rằng, sức mình bé nhỏ, không sao đảm đương nổi trọng trách ấy.

Nàng thở dài ngao ngán đến chán chường . Bất chợt tay nàng đặt nhẹ lên bụng, và nàng nhớ ra trong bụng nàng có một giọt máu của Thế Bảo, ngày ngày lớn lên.

Vũ Thường thầm nghĩ, nàng phải vì đứa con ấy mà vui sống, mà phấn đấu hết mình . Dù sao nàng vẫn còn một hy vọng sau cùng, đó là đứa con nàng - Mở cửa ! Mở cửa mau

Giọng the thé từ bên ngoài vọng vào làm Vũ Thường giật mình . Nàng ngồi dậy, chậm rãi bước ra khỏi phòng . Khi cánh cửa mở ra, bà La Cương đẩy nàng sang một bên rồi bước thẳng vào bên trong nhìn quanh

Vũ Thường theo sau, hỏi:

- Thừa má, má tìm gì vậy ?
- Tìm xem gã đàn ông nào đã làm cho con trai tôi đau khô?
- Có phải anh Bảo đã nói gì với má ?

Bà La Cương xẵng giọng :

- Đâu cần nó nói rồi tôi mới biết . Đã từ lâu, tôi nghi ngờ quả đầu có sai

- Con thật không biết má muốn gì ở con ?

- Con còn gọi tôi một tiếng má, vậy cô có lòng tự trọng hay không ?

Giọng Vũ Thường thật êm, nhưng chắc nịch

- Thưa má, con xét thấy mình chẳng có làm gì để tự xấu hổ hoặc tổn hại thanh danh gia đình chúng ta

- Gia đình chúng ta ? --- Bà La Cương hứ rõ một tiếng --- Tôi không dám nhận bốn chữ đó của cô đâu . Nếu thật lòng cô xem đây là gia đình, thì cô đừng làm bại hoại gia phong chứ

- Thưa má, từ nãy giờ má luôn ghép cho con đủ thứ tội lỗi . Nhưng thật ra con đã làm gì kia chứ ?

- Thì cái việc cô đã có chồng mà không tròn trách nhiệm làm vợ.

- Vậy theo má, trách nhiệm làm vợ của con là gì, hân má ?

Bà La Cương đập tay xuống bàn đánh rầm một tiếng :

- Bây giờ cô đứng đây trả treo với tôi, phải không ?

- Thưa má, con nào dám . Nhưng con chỉ muốn biết trách nhiệm ấy như thế nào ?

Không dẫn được, bà La Cương quát :

- Cô về mà hỏi mẹ đẻ của cô thì rõ.

- Thưa má, con xin má nên tôn trọng người khác, nhất là mẹ đẻ của con

Bà La Cương cười nửa miệng :

- Muốn người khác tôn trọng mình, trước hết bản thân phải biết tôn trọng lấy mình trước đã

Trước thái độ hằn học, thậm chí đầy vẻ khiêu khích nơi bà La Cương làm cho Vũ Thường rất khó chịu . Nhưng dẫu sao, trước mặt nàng là mẹ chồng, dù muốn hay không, nàng cũng chẳng dám tiếng một, tiếng hai đôi co . Song lời lẽ của bà La Cương cứ như muôn ngàn mũi kim đâm chích vào da thịt, làm Vũ Thường không sao kềm chế được

Nàng cố gắng xử sự một cách hòa nhã . Với chất giọng thật êm, nàng trình bày :

- Nếu thật sự con có làm điều gì sai, thiết nghĩ đây cũng là việc riêng của vợ chồng con, xin má cứ để chúng con tự giải quyết lấy a.

- Nếu tự giải quyết được thì tôi đâu có lặn lội thân già này từ dưới quên lên tận đâu . Cô làm gì, bản thân cô tự biết lấy, nhưng chớ có bao giờ loàm tổn thương đến con trai tôi

- Thừa má, con muốn gặp anh Bảo

Bà La Cương gắt gỏng :

- Gặp để làm gì ? Để gây thêm đau khổ cho nó hay sao ?

Thấy cứ đôi co mãi với bà La Cương sẽ bất lợi về mình, Vũ Thường chậm rãi :

- Đã thế con cũng chẳng còn gì nói với má . Con mệt quá, xin phép được vào phòng nằm nghỉ?

Bà La Cương vỗ bàn, giậm chân :

- Trời ơi ! Ngó xuống mà coi nè . Con dâu đuổi xua mẹ chồng nè trời.

Tự dưng bị gieo tiếng xấu, Vũ Thường đâm ra bức dọc . Nàng không biết phải xử lý ra sao, chỉ còn biết đứng yên nhìn mẹ chồng làm " nững "

Vừa lúc đó, Thế Bảo từ ngoài chạy vào . Trông thấy mẹ khóc bù lu, bù loa có vẻ thảm thiết lắm, anh lính quýnh :

- Má làm sao vậy ?

- Đó ! Cho con đòi cưới nó đi . Bây giờ nó đuổi má kia kìa

Quắc mắt ném cái nhìn hằn học sang vợ, Thế Bảo quát khế :

- Cô làm gì má tôi vậy ?

- Em chẳng làm gì hết, tại má tự dưng làm thế mà thôi

Bà La Cương cau có :

- Cô nói vậy mà nghe được à ? "Tự dưng " là sao ? Hồng lẽ cô bảo tôi khùng

điên nên mới thế chứ gì ? Bảo ! Con nghe rồi đó

Thế Bảo đứng cửa giỡn ra khó xử, nhưng vì trong lòng còn giận Vũ Thường nên anh thốt :

- Cô mau xin lỗi má, lẹ lên

Vũ Thường không nghĩ Thế Bảo lại nói vậy, nàng cau kinh :

- Em có lỗi gì mà phải xin ? Anh có còn là thằng đàn ông hay không ? Dù xảy ra chuyện gì, anh cũng nên về đây để vợ chồng mình cùng thảo luận chứ , sao lại bảo má tới đây ?

Lòng tự trọng trong Thế Bảo bùng lên, anh trừng mắt :

- Cô nói cái gì ? Vậy còn cô thì sao ? Có chồng rồi còn đi với người đàn ông khác, chẳng lẽ đó là đức hạnh của người con gái à ?

Không còn dẫn được nữa, Vũ Thường cộc lốc :

- Thế thì tại sao anh có quyền say sưa để rồi cặp kè với một cô gái khác, điều đó được phép ư ?

- Tôi .. tôi...

Thế Bảo áp úng, Vũ Thường bồi thêm :

- Tôi chỉ đi với người khác, chưa làm gì để có lỗi với anh, vậy mà đã bị kết tội . Còn anh thì sao đây ? Bỏ đi cả tuần, đêm cũng không chịu về nhà .

Chẳng lẽ những điều ấy thì vô can ? Tại sao anh không nghĩ bản thân anh cũng có một gia đình rồi . Có một người vợ đang cần anh chia sẻ bao nhiêu điều trên đời này, và tại sao anh không tự hỏi những lúc đó, tại sao tôi phải đi với người khác ? Vì lúc đó, anh đâu có ở nhà để cùng tôi lo toan

Những lời lẽ đầy sức thuyết phục của Vũ Thường làm cho Thế Bảo cứng họng . Rõ ràng trong chuyện này anh đã sai . Giờ anh chỉ còn biết đứng chết lặng

Thấy con trai bị con dâu bắt bớ, bà La Cương cũng nhận ra sự sai trái .

Nhưng đã lỡ làm căng chẳng lẽ bây giờ xuống nước, như vậy thì còn mặt

mũi gì, buộc lòng bà phải lên tiếng vót vát :

- Cho dù con tôi nó sai như vậy, nhưng cô cũng không nên làm lý do để qua lại với bọn đàn ông để trả đũa.

- Thừa má, thật ra mọi chuyện không đến nỗi tệ hại như má và anh Bảo nghĩ . Nhưng có lẽ tại má có thành kiến với con, cho nên con làm bất cứ điều gì, má cũng cho là chướng tai gai mắt cả . Chứ thật ra, bản thân con chưa làm gì để có lỗi với chồng con hết

Bà La Cương hực hặc :

- Sao, bây giờ cô định buộc tôi đấy à ? Phải rồi . Mọi chuyện là tại bà già này mà ra . Bảo! Con nghe chưa ? Trăm sâu đồ đầu tằm, cho con đòi cưới vợ đi

Nói dứt, bà La Cương đứng dậy quay lưng toan bỏ đi, nhưng có lẽ vì quá giận nên bà không chú ý xoay người quá đà làm sống lưng đau buốt do chứng bệnh cũ tái phát . Bà cúi đầu vì đau.

Vũ Thường thấy vậy bước tới dự định phụ Thế Bảo đỡ lấy mẹ chồng .

Nhưng nàng không ngờ Thế Bảo xô nàng ra :

- Không cần cô lo cho má tôi

Cú xô đẩy Vũ Thường va vào chiếc tủ " búp bê " phía sau, làm nàng đau điếng ngồi khựng xuống.

Vừa lúc đó, bà Cẩm Hằng từ ngoài đi vào . Trông thấy, bà liền chạy đến bên con gái :

- Hai người làm gì vậy ? Có sao không con ?

Biết mình hơi nặng tay, Thế Bảo vừa dìu mẹ ngồi xuống vừa trả lời bà Cẩm Hằng

- Dạ, thưa mẹ , tại con lỡ tay

- Lỡ tay kiểu đó có ngày mất mạng đấy, con a.

Thế Bảo ngạc nhiên :

- Mẹ nói sao ? Cái gì mất mạng ?

- Chẳng lẽ con chưa biết vợ con đã...

- Mẹ ! --- Vũ Thường ngăn lại --- Không cần phải nói ra . Con đau quá !

Nàng quặn người ôm lấy bụng . Chợt bà Cẩm Hằng rú khẽ :

- Trời ơi ! Sao máu nhiều thế này ?

Lúc này bà La Cương và Thế Bảo mới để ý nhìn . Chỗ người của Vũ

Thường máu từ trong quần ra ướt đầm một khoảng gạch

Dường như bà La Cương nhận ra điều gì bất thường và loáng thoáng đoán được tại sao Vũ Thường lại thế . Bà linh quỳnh thật sự . Nhìn qua bà Cẩm Hằng , bà hỏi , giọng lo lắng :

- Vũ Thường làm sao vậy ? Không lẽ nó đã...

- Phải . --- Bà Cẩm Hằng gật đầu thừa nhận --- Bây giờ mau đưa nó vào bệnh viện mau

Chỉ có Thế Bảo chẳng biết mô tê gì

Anh chỉ làm lạ là tại sao chỉ xô nhẹ mà Vũ Thường lại bị nặng đến thế :

- Con đau quá, mẹ Oi !

Bà La Cương đẩy nghiêng con trai

- Sao con nặng tay vậy Bảo . Còn đứng đó . Mau đưa vợ con vào bệnh viện mau

Tư dung thân"y mẹ mình lo lắng cho Vũ Thường , Thế Bảo cũng lấy làm lạ, nhưng không dám chậm trễ

- Xảy ra việc gì vậy má ?

- Trời đất ! Vợ của con có thai, bộ con không biết gì sao ?

Thế Bảo ngơ ngác :

- Hả ! Vợ con có thai sao ?

Bà Cẩm Hằng giục :

- Đừng nói nhiều, đưa Vũ Thường đi mau

Thế Bảo lật đật bế xốc Vũ Thường lên đôi tay rắn chắc của mình, rồi bỏ mặc hai bà mẹ ở phía sau. Anh chạy đăm bở ra đường, hối hả đón tắc xin đi liền. Lúc này, trong lòng bà La Cương ray rứt. Dường như bà đang hối hận với những gì bà đã gây ra cho Vũ Thường. Giờ đây, thấy con dâu đau đớn, quần quai trong cơn đau, bà mới cảm nhận ra một điều từ trước tới nay bà đã quá ích kỷ, nhỏ nhen, hẹp hòi. Tư tưởng trả thù cho chị bằng cách trút mọi oán hờn lên đầu Vũ Thường, trong khi nàng hoàn toàn vô tội. Bà chấp hai tay lên lâm râm nguyện đấng vô hình phù hộ cho con dâu bà tai qua nạn khỏi.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 8

Hai ngày sau

Trong phòng bệnh viện, Vũ Thường nằm bất động trên giường. Nét mặt nàng xanh xao, gầy hăn đi.

Ở chiếc ghế đặt cạnh bên giường bệnh, Thế Bảo ngồi đó nhìn đắm đắm vào mặt vợ. Anh nhìn sâu vào đôi mắt đang nhắm kín của nàng mà trong con tim anh dâng lên sự hối hận. Dường như trên nét mặt ấy có một điều gì đó ẩn chứa sự dịu dàng, vị tha. Một cái gì đó khó nói nên lời thôi thúc Thế Bảo. Tự nhiên anh lần tìm lấy bàn tay của nàng nắm chặt. Anh muốn nói điều gì đấy với nàng. Song có lẽ giờ này, nó đã trở thành vô nghĩa, một khi chính anh là kẻ đã phá vỡ đi niềm khao khát đam mê ấy.

Còn bà La Cương cứ đi đi, lại lại quanh phòng . Nét mặt của bà cũng chẳng khác con trai . Sự lo lắng hầu như đã chiếm ngự hết tâm hồn bà . Nó gieo rắc vào tâm tư bà một điều nghịch lý khó xử . Vì từ trước tới nay, bà mới giác ngộ ra cái sai nơi bà

Nhìn qua bà Cẩm Hằng đang ngồi, bà La Cương nhẹ giọng :

- Chị Hằng ! Tôi thật ái ngại quá

- Bây giờ không phải là lúc để nói ra những điều ấy . Mong sao Vũ Thường lúc tỉnh lại, nó sẽ chấp nhận được sự tha6.t

Thế Bảo nhìn qua mẹ vợ , đôi mắt đỏ hoe :

- Mẹ Oi ! Con hối hận quá . Tất cả cũng tại con mà ra

Bà Cẩm Hằng thở dài :

- Không ai có lỗi hết, mà có chăng là ở tôi . Tại sao ông trời không trừng phạt tôi mà lại đổ hết lên đầu con gái của tôi chứ ?

Đến lượt bà La Cương tự vấn :

- Là tại tôi . Nếu không vì sự nhỏ mọn , tự ti thì đâu có việc gì xảy đến . Nếu Vũ Thường có mệnh hệ gì, có lẽ tôi không sống nổi.

- Bậy ! Cô đừng nói đại như thế ---- Bà Cẩm Hằng xua tay --- Con tôi mạng lớn, phước lớn làm sao có chuyện gì xảy ra được chứ ---- Bà Cẩm Hằng thở hắt ra một tiếng, nhìn thẳng vào mặt bà La Cương --- Tôi muốn cô đi với tôi đến một chỗ này

- Để làm gì ?

- Để gặp một người

Bà La Cương nhúu đôi chân mày, lỘ vẻ thắc mắc :

- Là ai vậy chị ?

- Đến đó rồi cô sẽ biết . --- Bà nói với Thế Bảo --- Con ở lại với vợ con . Mẹ và má con đi đây một chút

- Da.

Bà La Cương theo chân bà Ch rời khỏi phòng bệnh

Còn lại một mình , Thế Bảo vẫn ngồi bất động bên cạnh Vũ Thường . Sao nhiều tình yêu thương dường như giờ đây mới có dịp để cho anh bộc lộ ra hết . Với anh, giờ chỉ còn lại cảm giác tình yêu xen lẫn sự hối hận giằng ngáp tâm hồn . Anh chỉ muốn làm gì đó để bù đắp lại những việc mà anh đã gây ra

Có tiếng đẩy cửa phòng . Thế Bảo xoay đầu nhìn lại và nhận ra Trường My
Thế Bảo chẳng nói gì, tiếp tục nhìn qua Vũ Thường

Trường My bước đến gần, lặng im nhìn . Được một lúc, mới lên tiếng :

- Chị ấy không sao chứ ?

- Không có sao --- Thế Bảo đáp khẽ rồi nói tiếp --- Nhưng cái thai thì không giữ được

Trường My vỗ nhẹ lên vai Thế Bảo như để động viên :

- Anh đừng buồn nữa, dù sao mọi chuyện cũng xảy ra rồi . Có muốn thay đổi cũng đâu được gì.

- Anh sai . Anh đã sai thật rồi

- Đừng tự trách mình nữa, quan trọng là chị ấy không việc gì là tốt rồi

Thế Bảo chép miệng thở dài :

- Hai hôm nay, Vũ Thường được chăm sóc đặc biệt , chỉ tại lai vài lần . Có lẽ do ngấm thuốc, anh chỉ sợ khi tỉnh hẳn . Cô ấy sẽ thế nào khi biết đã không còn đứa con nữa ?

- Với một chút bần loạn, hụt hẫng, nhưng em tin chị ấy sẽ vượt qua được .

Song sau đó là gì, thì em không dám đoán trước

- Chỉ cần Vũ Thường tha thứ , nhất định anh sẽ làm tất cả mọi thứ để chuộc lại mọi lỗi lầm đã gây ra.

Trường My bật cười khẽ :

- Các anh luôn là thế . Lúc yên ả không bao giờ chịu, khuấy đục lên rồi

mới lính quỳnh sửa sai

- Bây giờ em có cần trách móc anh vậy không ? n Anh đã quá đau khổ lắm rồi . Tốt nhất hãy nói điều gì để an ủi anh đi.

- Lời tốt đẹp thì em không biết nói đâu, nhưng cho anh một lời an ủi có lẽ em làm được --- Nói tới đây, Trường My bước ngược trở ra gần chiếc bàn nhỏ , nơi đặt lọ cắm hoa và đoá hoa hồng vàng đang đặt nằm bên dưới, nói tiếp --- Cũng như đoá hồng này vậy, Vũ Thường sẽ chóng bình phục và rực rỡ như đoá hoa này . Một loại hoa tượng trưng cho sự vĩnh cửu

- Cảm ơn lời cầu chúc đó của em --- Thế Bảo nắm lấy bàn tay Vũ Thường , anh thì thầm --- Em có nghe không ? Tất cả mọi người , ai ai cũng cầu phúc cho em . Riêng anh, điều anh mong ước là sẽ đem lại hạnh phúc cho em, từ hôm nay và mãi mãi về sau.

Trường My khe khẽ quay đi, cố ngăn gột nước mắt sắp tuôn ra . Trong lòng cô ngổn ngang tình cảm thương yêu và đau xót lẫn lộn . Cô đã từng mong có một ngày nào đó . Vâng một ngày nào đó cô và Thế Bảo... Nhưng giờ đây, đứng chứng kiến niềm ân hận của anh với Vũ Thường . Tự dưng cô cảm thấy mình bé nhỏ, hẹp hòi quá . Rồi cô chợt nghĩ có phải chăng trên đời này , tất cả mọi việc sẽ có ý nghĩa hơn nếu như ta biết làm đúng với lương tâm của mình ?

Nghĩ đến điều này, lòng Trường My chợt buồn hẳn . Trong thâm tâm, ngàn lần cô đều muốn chiếm đoạt Thế Bảo . Cô luôn luôn mơ về một mái ấm gia đình mà trong đó có cô và anh . Đã nhiều lần, Trường My sẵn sàng làm tất cả điều gì để có được anh.

Nhưng không hiểu sao, mỗi khi bắt tay để thực hiện những kế hoạch chiếm đoạt, thì cô lại tỏ ra bất bình với chính mình, và không muốn làm nữa . Một nỗi ghê tởm nào đó đè nặng lên trái tim cô, ép buộc cô phải bật ra thành tiếng từ chối đầu mâu thuẫn . Trường My lắm lúc chẳng hiểu nổi ngay cả

chính mình muốn gì . Thật không sao hiểu nổi tình cảm của con người.

Bà La Cương theo chân bà Cẩm Hằng bước vào một căn nhà, mà bên trong bóng tối lò mờ ngự trị xung quanh

Từ lúc đi theo thì trong lòng bà La Cương đã bất an . Bà mơ hồ đoán chắc hẳn phải có điều gì đó đang chờ đợi bà phía trước . Nhưng là điều gì thì bà không dám chắc . Trống ngực bà cứ đập thình thịch liên hồi . Có lẽ điều mà bà sắp đối diện sẽ gây cho bà nhiều bất ngờ.

Nhìn qua người phụ nữ mà trước đây bà luôn có thành kiến, Bà La Cương hỏi khẽ :

- Chị đưa tôi đến đây để làm gì ? Ai đang ở trong căn nhà này ?
- Cô không nên nôn nóng . Chỉ một lúc nữa thôi, cô sẽ rõ tất cả?

Bà Cẩm Hằng xoay vào phía trong và gọi khẽ :

- Anh Chín ơi ! Anh có ở nhà chứ ?

Có tiếng chân lạo xạo kéo lê đôi dép dưới nền nhà từ bên trong vọng ra, rồi một người đàn ông xuất hiện

Bà La Cương cố mở to đôi mắt như để xuyên thủng màn đêm phía trước nhìn cho rõ hơn . Nhưng bà cũng chẳng thấy gì ngoài bóng dáng ồm ỹ của người đàn ông mà bà Cẩm Hằng vừa gọi là anh Chín

Tiếng bà Cẩm Hằng vang lên :

- Sao tối thế này mà anh không bật đèn ?

Làm theo lời bà Cẩm Hằng , ông Chín lần mò tìm công tắc . Ánh sáng làm rõ hơn căn phòng

Bây giờ bà La Cương mới tường tận hơn người đàn ông . Bà chỉ ngỡ ngợ, nhưng chưa nhận ra là ai . Nhìn qua bà Cẩm Hằng, bà La Cương nói:

- Chị muốn tôi gặp người đàn ông này đây à ? Tôi nào có quen ông ấy bao giờ

- Cô cố nhìn kỹ lại xem

Bà La Cương nhìn kỹ một lần nữa, và cố hình dung khuôn mặt người đàn ông bà đang đối diện . Đó là người đàn ông gầy yếu, nước da trắng xanh .
Trông ông có vẻ giống kẻ đang bệnh nặng lâu ngày vừa khỏe . Duy chỉ có đôi mắt của người đàn ông ấy là có chút gì đó gọi lại cho bà La Cương một ấn tượng, nhưng bà cũng không sao nhận ra

Bà lắc đầu thú nhận :

- Thật tình tôi cũng không biết anh đây là ai ?

Đến lượt chú Chín nhìn qua bà Cẩm Hằng hỏi :

- Có phải đây là Thúy Cầm , mà cô nói sẽ có dịp dẫn đến gặp tôi.

- Đúng vậy . Cô ấy là Thúy CẦM

Bà La Cương ngạc nhiên pha chút ngỡ ngàng :

- Thật ra anh là ai, tại sao biết cả tên thật của tôi ?

Chí Chín chép miệng :

- Chẳng lẽ! cô không nhận ra tôi sao cô Cầm ? Tôi đây mà . Văn Thế đây

Bà La Cương chết đứng, miệng lắp bắp

- Văn .. Thế ? Là anh đó sao ? Trời ơi ! Bây giờ trông anh khác quá vậy ?

- Bao nhiêu năm trời rồi còn gì . Cỏ cây còn thay đổi hướng chỉ là con người.

Tự dưng trong lòng bà La Cương sự bức dọc trời dậy :

- Đúng . Cây cỏ còn thay đổi hướng chỉ là lòng người

- Cô còn giận tôi sao ? Đã bao nhiêu năm trôi qua rồi còn gì

- Tôi làm sao dám giận anh chứ -- Lời nói của bà La Cương chất đầy nỗi oán hờn --- Tôi còn cảm ơn anh không hết thì lấy gì giận hờn . Cảm ơn anh đã ban cho gia đình tôi một hoàn cảnh mà tôi không bao giờ quên

Bà Cẩm Hằng lên tiếng :

- Cô nói không giận mà lời lẽ đây trách móc đến thế còn gì . Thật ra, Văn Thế cũng chẳng vui sướng gì hơn chúng ta đâu

- Thì ra chị...

- Cô đừng hiểu lầm --- Bà Cẩm Hằng ngắt lời --- Tôi cũng chỉ mơ"i gặp anh ấy ít hôm nay thôi, và anh Thế đã kể hết mọi chuyện cho tôi nghe rồi

Chú Chín --- Tức là Văn Thế buông lời :

- Chúng ta đã già hết rồi, những gì tôi làm thì giờ đây tôi đã gánh lấy hậu quả cả . Tôi chỉ muốn được sống những ngày táng còn lại thật tốt mà thôi.

- Vậy còn chị Hai tôi thì sao ? Ai sẽ trả lại chị ấy những ngày hạnh phúc ? Và còn Thế Bảo nữa ? Anh thật là ích kỷ.

Giọng bà Cẩm Hằng đều đều :

- Cô Cẩm này ! Tất cả chúng ta thật ra có ai vui gì trong những năm tháng đã qua chứ . Tất cả đều sống trong nỗi dằn vặt , cắn rứt của lương tâm . Ngăn ấy thời gian đủ để chúng ta sám hối và sửa đổi . Cô mang trong lòng sự thù hận bao lâu nay . Thật tình, cô hãy nói ra xem, cô có vui vẻ gì không nào ?

Thấy bà La Cương im lặng, nên bà nói tiếp :

- ĐỂ rồi cô mang sự thù hận đó trút lên người Vũ Thường, một đứa trẻ vô can . Không là mẹ ruột, nhưng chỉ thấy Thế Bảo buồn khổ, bản thân đã chịu không nổi , vậy còn tôi thì sao ? Vũ Thường là đứa con do tôi rút ruột sinh ra, lẽ nào tôi không đau hơn cô ? Nhưng tôi luôn tự nhủ, âu đây cũng là số phận của mỗi người do ông trời sắp đặt

- Vậy chị bảo tôi phải làm gì ? Chị không đứng vào hoàn cảnh của tôi, thì làm sao hiểu được nỗi đau của sự mất mát ?

- Vâng , có lẽ là vậy -- Bà Cẩm Hằng gật nhẹ đầu thừa nhận --- Mỗi người một hoàn cảnh, không ai giống ai, nhưng nếu chúng ta cứ đổ thừa cho hoàn cảnh để đi ngược lại với lương tâm hay sao ?

Những lời lẽ đầy thuyết phục của bà Cẩm Hằng phần nào làm cho bà La Cương thâm dần vào tri não . Hình như bà cảm thấy bấy lâu nay, để rồi tự bà ràng buộc lấy mình bấy lâu nay, để rồi tự mình ôm lấy sự cô quạnh . Bà La

Cương chợt nghe lòng mình chùn xuống nặng chịch . Bà bặm môi, khe khẽ lắc đầu

Ông Văn Thế hít lấy một hơi thật sâu, rồi từ tốn nói :

- Điều bây giờ quan trọng không còn là chuyện của chúng ta, mà là việc của bọn trẻ?

Cả hai người đàn bà ngơ ngác không hiểu ông Văn Thế nói gì . Bà Cẩm Hằng nhíu mày hỏi :

- Ý của anh nói vậy là sao ?

- Bây lâu nay, tôi thấy Đông Sơn và cô gái tên Trường My... Hình như chúng đang dự định làm gì đó với Thế Bảo và Vũ Thường --- Ông Văn Thế dừng lại để cho hai người đàn bà nghe kịp, rồi nói tiếp --- Đã mấy lần tôi thấy chúng nhỏ to ở nhà này

Bà La Cương lên tiếng :

- Đông Sơn nào ? Có phải là cái thằng hay đi cùng Vũ Thường ?

- Đúng là nó đó -- Bà Cẩm Hằng gật đầu --- Còn việc này cô chưa biết .

Đông Sơn và Tb là hai anh em cùng cha khác mẹ.

Bà La Cương trở mặt :

- Thật bất ngờ quá . Nhưng sao trong chuyện này lại có Trường My ?

Bà Cẩm Hằng lo lắng :

- Nhưng mà bọn họ đang âm mưu những gì ?

- Tôi không rõ lắm

Bà Cẩm Hằng chớp mắt suy nghĩ . BÂY giờ, bà có đủ bằng chứng để tin vào những điều do con trai của bà cho biết là đúng . Nó có đủ cơ sở để tin vào việc Đông Sơn đang âm mưu gì đó để nhắm vào con gái bà, nhưng đó là âm mưu gì ? Lẽ nào ,... Vừa nghĩ đến đó, chợt bà run bắn người

Bà Cẩm Hằng cao giọng :

- Tôi hiểu rồi

- Chị hiểu gì ?

Bà Cẩm Hằng nhìn qua bà La Cương :

- Đông Sơn đang muốn chia cắt vợ chồng Vũ Thường

- Không thể như thế được --- Ông Văn Thế lắc khế đầu --- Đó là anh và chị dâu của nó mà

Bà La Cương thắc mắc hỏi :

- Nhưng sao chị dám khẳng định điều này ?

Bà Cẩm Hằng đáp :

- Chuyện dài dòng lắm . Có dịp nào thuận tiện tôi sẽ kể lại cho mọi người nghe . Nói tóm lại Đông Sơn rất yêu thương Vũ Thường . Tôi sợ chính tình yêu mù quáng khiến cho Đông Sơn có thể làm bất cứ điều gì

- Lúc trẻ, tôi đã sai lầm, giờ tôi khôn nguôi"n con tôi tiếp tục đi vào con đường đó

Bà La Cương gắt giọng :

- Cả hai đều là con của anh hết . Để xem anh làm thế nào đây

- Pháo ngăn thằng Đông Sơn lại ---Ông Văn Thế nói chắc nịch --- Không thể để hai anh em nó trở mặt với nhau được

Nghe thấy sự việc có lẽ nghiêm trọng bà La Cương lo âu :

- Bây giờ mình tính sao đây ? Lỗi cũng tại tôi . Vì sự căm ghê"t mù mờ ấy đã để Đông Sơn lợi dụng nó mà tìm cách chia rẽ Vũ Thường và Thế Bảo

Bà Cẩm Hằng trấn an :

- Cô đừng quá lo, muộn vẫn hơn là không

Bà La Cương bỗng dưng giận dữ :

- Còn Trường My nữa . Tôi khôn ngờ nó cũng là loại người đó . Thật tình lúc đầu, tôi cũng có ý gán ghép nó cho Thế Bảo, nhưng nó cũng đừng gạt tôi chứ . Giờ còn tiếp tay cho Đông Sơn . Tôi phải đi hỏi nó mới được.

Dứt lời , bà La Cương chẳng thềm chào ai, bỏ đi thẳng ra ngoài

Trước thái độ đột ngột của bà La Cương, làm cho ông Văn Thế và bà Cẩm Hằng chỉ biết nhìn theo

Ông Văn Thế khẽ giọng :

- Bao năm rồi mà tánh tình cô ấy vẫn không thay đổi . Chính tính khí ấy nên năm xưa tôi và Thúy Liên mới có sự rạn nứt

Sợ Ông Văn Thế nhắc lại chuyện cũ, bà Cẩm Hằng nói liền :

- ĐỂ tôi đi theo cô ấy, bằng không xảy ra chuyện chẳng tốt.

Bà rời nhà đi liền , bỏ mặc ông Văn Thế ngồi lại mà tâm tư ông đầy xáo trộn . Bây giờ trong lòng ông, kỷ niệm ngày nào như đang sống lại một thời. Một tuần sau khi xuất viện trở về nhà, Vũ Thường trở nên trầm lặng hơn . Nàng ít nói, đôi mắt mang một nét xa vắng đến lạ lùng . Lúc tỉnh lại, nàng đã bàng hoàng khi biết rằng bào thai đã không giữ lại được.

Nó giống như tiếng sét đánh ngang tai, làm nàng không sao chịu đựng nổi . Thế là một mầm sống trong nàng đã bị tước đoạt một cách tàn nhẫn . Bây lâu nay, nàng đã cố giữ gìn mầm non ấy để ráng vượt qua mọi nghiệt ngã trên đời . Nhưng nay, tia hy vọng cuối cùng của cuộc đời nàng đã bị người ta nhẫn tâm vứt bỏ, như vứt bỏ một món đồ không còn cần nữa từ túi ra.

Nằm trong phòng riêng của mình, tự nhiên lòng Vũ Thường chán chường vô cùng . Nàng cảm nhận xung quanh, nỗi cô độc đang dày fò , xé nát tâm hồn nàng . Lòng nàng quặng thắt đến rã rời . Nàng muốn hét to lên cho mọi người cùng nghe : " Con ơi ! Thế là mẹ đã mất con thật rồi " . Còn nỗi đau nào hơn nỗi đau mất đi núm ruột của mình . Rồi nàng cảm thấy được, nàng sẽ chẳng tha thức cho Thế Bảo mãi mãi và mãi mãi . Trước đây , nàng có thể bỏ qua cho anh tất cả những gì sai phạm , nhưng lần này thì không . Bây giờ , trong đầu nàng cứ lảng vảng một điều duy nhất, chỉ một điều ấy thôi . Đó là chia tay với Thế Bảo . Vâng . Có thể đây sẽ là cú cánh cuối cùng để nàng tìm lại được nghị lực cho cuộc sống mới . Ngoài cách này ra,

nàng biết rằng chẳng còn nào hay hơn thế nữa . Giờ này nàng đã quá chán nản để còn nghe những lời xin lỗi, cho dù những lời xin lỗi ấy có thành tâm đến đâu, nhưng đã quá muộn màng . Nó chẳng còn ý nghĩa gì nữa đối với nàng . Càng nghĩ, Vũ Thường càng muốn mau chóng thực hiện nguyện vọng này.

Có tiếng cửa mở Vũ Thường vẫn nằm yên trên giường . Một vài giây sau, Thế Bảo bước vào . Anh im lặng đứng nhìn vợ, trong khi Vũ Thường không buồn để mắt tới anh dù chỉ một giây . Nàng xem anh như một thứ vô hình, không hiện hữu trước mặt nàng

Thế Bảo bước đến ngồi xuống bên cạnh, lòng anh cũng trống rỗng chẳng có ý nghĩ gì trong đầu . Trên đường đi làm trở về nhà, anh đã nghĩ rất nhiều . Rằng mình sẽ nói với Vũ Thường thật nhiều việc, luôn cả việc nói câu xin lỗi nàng . Nhưng bây giờ đối diện trước mặt Vũ Thường, anh lại chẳng biết nói gì . Tất cả ý nghĩ mang theo trong đầu giờ chỉ là một con số không thoải to, hoàn toàn trống tuếch

Hết nhìn qua Vũ Thường, rồi lại nhìn xung quanh phòng . Thế Bảo cứ mãi ngập ngừng giống một đứa trẻ lần đầu phạm tội , cứ đứng khấp nép bên tường để chờ sự trừng phạt , phán xét vậy . Thật vậy , Thế Bảo chẳng biết phải mở lời thế nào trong lúc này ? Xin lỗi ư ? Anh nghĩ nó sẽ là vô nghĩa . Còn im lặng để chờ đợi một hình phạt ? Nhưng sẽ là bao giờ ? Thời gian cứ thế mà chậm chậm dài ra, đặc quánh lại đến khó chịu

Cuối cùng , anh cũng lên tiếng :

- Em hãy nói một cái gì đi, mắng nhiếc anh hay đánh đập anh cũng được .

Như vậy sẽ làm anh dễ chịu hơn, nhưng xin em đừng im lặng mãi . Nó chẳng khác một cục hình đè nặng lên người anh.

- Anh cũng biết em không còn sức lực và tâm trí đâu để làm điều ấy nữa.

- Phải... anh sai . Anh đã sai thật rồi . Mọi chuyện đều do anh gây ra . Anh

chấp nhận tất cả hậu quả đưa đến

- Điều ấy bây giờ có ý nghĩa hay sao anh ? --- Vũ Thường rời giường , bỏ lại ghế ---- Em chẳng còn quan tâm đến điều đó nữa . Hãy để cho em được yên

Thế Bảo bước theo :

- Dẫu biết anh sai, nhưng em cũng nên cho anh một cơ hội để sửa đổi chứ ?

- Anh có sao ? Đâu phải em không từng cho anh cơ hội, chỉ bởi tại anh không chịu nắm lấy cơ hội ấy mà thôi

Thế Bảo đau khổ :

- Vậy bây giờ em muốn gì ?

- Anh đã làm cho em quá thất vọng, niềm tin của anh trong em giờ này chỉ là một sợi tơ thật mong manh . Em nghĩ chúng ta nên xa nhau một thời gian để có nhiều thời gian hơn suy nghĩ cho cuộc hôn nhân này

Thế Bảo lúng túng :

- Em nói gì cơ ? Ly dị à ? Không thể được . Anh không bao giờ đồng ý cho giải pháp đó

- Thế anh nghĩ còn cách nào khác hay hơn sao ?

Thế Bảo nhấn mạnh :

- Em muốn sao cũng được, nhưng đừng nghĩ đến chuyện đó

- Anh lại ích kỷ nữa rồi . Chính sự ích kỷ của anh mà có sự hôm nay mới ra nông nổi như vậy . Tại sao anh luôn luôn lúc nào chỉ nghĩ cho bản thân hơn mọi người chung quanh ?

- Anh... anh...

- Đừng nói gì nữa . Ý của em đã quyết rồi . Lần này, mong anh nên tôn trọng ý kiến của em

- Vũ Thường ! Có cần đoạn tuyệt đến vậy không em ?

Vũ Thường kết thúc câu chuyện :

- Em mệt quá . Em muốn được nghỉ ngơi . Anh làm ơn ra ngoài đi

Thế Bảo muốn nói và nói nhiều nữa, nhưng trước tình thế căng thẳng này, anh lại thôi

- Thôi được, anh sẽ để em suy nghĩ lại . Anh ra ngoài mua chút đồ rồi quay về liền

Thế Bảo bỏ ra ngoài, Vũ Thường nhìn theo bóng dáng Thế Bảo cho đến khi khuất hẳn . Một con người mà nàng từng yêu thương hết mực . Một người không kiêu cách và đầy lòng nhân ái . Thế mà... Giờ đây, tất cả điều đó chỉ còn là quá khứ . Một sự trắc ẩn từ tiềm thức trỗi dậy trong nàng sự luyến tiếc.

Đáng lý Vũ Thường cũng không muốn so đo làm gì về điều này . Vậy mà nàng vẫn thấy canh cánh nỗi buồn . Vì nàng biết cuộc đời của mỗi con người giống như vận may rủi trong một canh bạc . Khi vận đỏ đến như điều gặp gió, còn khi xui rủi chẳng khác nào đen hơn cả bùn lầy . Nàng nghĩ một mai khi chia tay với Thế Bảo, thì cuộc sống và tương lai của nàng sẽ ra sao ? Nàng chẳng biết nữa . Nhưng dù gì nàng vẫn cho quyết định của nàng là đúng đắn , vì đối với nàng , tình cảm không thể mang lên cân đo như một món hàng được . Những suy nghĩ ấy lướt qua đầu và làm cho Vũ sợ . Một nỗi sợ vô cớ làm nàng bật cười cho mình quá lẩn thẩn , lo lắng xa vời.

Phải cho nàng được làm lại từ đầu , có lẽ nàng sẽ làm lại hơn cho cuộc tình này . Vũ Thường nghĩ bản thân sẽ tại điều kiện để mọi việc không đi vào bế tắc như bây giờ . Cho nên niềm ao ước của nàng chỉ là ao ước mà thôi

Vũ Thường khẽ nhắm hờ đôi mắt lại vài giây, đoạn bước ra phòng khách
Có tiếng gõ cửa , nàng thốt :

- Cửa không khóa, xin mời vào.

Đông Sơn đẩy cửa bước vào . Nhìn thấy Vũ Thường , Đông Sơn bèn đến gần đỡ lấy tay, ân cần :

- Em còn mệt, ra đây làm gì ? Sao không vào trong nằm nghỉ cho khoẻ ?

Trước thái độ quá mức bình thường của Đông Sơn nên Vũ Thường rút nhanh tay về, nàng né tránh :

- Cám ơn anh . Em đã khoẻ nhiều lắm rồi

Đông Sơn có phần hụt hẫng, nhưng vẫn tỏ ra điềm tĩnh :

- Em có cần phản ứng đến vậy không ?

- Anh Sơn ! Em muốn nói với anh.

Đông Sơn đưa tay ngăn lại :

- Anh biết em sẽ nói gì, nhưng tốt hơn, em đừng nói gì hết

- Em cám ơn anh bấy lâu nay đối xử tốt với em . Nhưng kể từ hôm nay, anh không cần phải chăm lo cho em nữa.

- Anh đã làm gì để cho em buồn a ` ?

- Không phải vậy ---- Vũ Thường lắc đầu --- Anh rất tốt, nhưng em chỉ sợ anh sẽ cứ ngộ nhận với em, nếu như một khi em cứ tiếp tục đón nhận lòng tốt của anh

Đông Sơn thở hắt ra đầy thất vọng :

- Thì ra bấy lâu nay, những gì anh đã và đang làm cho em , tất cả đều vô nghĩa hết ư ?

- Anh Sơn !

- Rằm !

Đông Sơn bất thần đập mạnh tay xuống bàn . Hành động này làm cho Vũ Thường giật mình hốt hoảng :

- Tôi có cái gì thua thắng Bảo nào ? Tại sao cô luôn từ chối tôi ? --- Đông Sơn chỉ tay vào ngực mình --- Cô im tôi khó chịu rồi đây

Đôi mắt đỏ lừ của Đông Sơn chẳng khác đôi mắt thèm mồi của loài thú dữ sau bao ngày đói khát . Nó làm Vũ Thường lo sợ đến co cụm người lại .

Nàng đưa tay che chắn trước ngực, tim đập thình thịch :

- Tôi làm bao nhiêu chuyện để rồi giờ đây cô nói với tôi là không cần à ? ---

Đông Sơn chồm người qua bàn --- Cô cho tôi là thằng ngốc ư ? Không -----
Đông Sơn đưa ngón tay lên xua qua , xua lại --- Thằng này chưa bao giờ làm chuyện gì để bất lợi cho nó ca?

Nói tới đây, Đông Sơn bước ngược ra và khoá trái cửa lại

- Anh làm gì vậy ?

- Hôm nay, cô phải thuộc về tôi.

Vũ Thường muốn rưng rờ tay chân khi đoán ra Đông Sơn muốn làm gì nàng . Vũ Thường lùi lại, đôi mắt hoang mang tìm cách trốn chạy

- Anh không được làm vậy , Thế Bảo sẽ về ngay

- Tôi đã theo dõi và biết nó rời nhà lúc này .---- Hấn bước chậm chậm tiến về phía cô ---- Khôn hồn thì đừng làm tôi nổi điên lên

- Anh dám...

- Tại sao tôi không dám ?

- Tôi thật không ngờ anh lại là loại người đó ---- Vũ Thường cố kéo dài thời gian để chờ Thế Bảo về ---- Hãy tỉnh lại đi anh Sơn, đừng dẫn sau vào tội lỗi nữa

Dường như đoán được ý đồ này nơi Vũ Thường , Đông Sơn bật cười :

- Cô đừng hy vọng hảo huyền . Sẽ không có người nào tới đây để cứu cô, ít ra là trong lúc này

Nỗi sợ hãi bao trùm lấy nàng, rồi bất ngờ, nàng chạy ào đến bên cửa sổ dự định cầu cứu

- Cứu tôi với

" Bốp " Cái tát tai của Đông Sơn vào má Vũ Thường , làm nàng loạng choạng , bật ngã về sau và nó làm nàng bầm loạn tinh thần . Lợi dụng lúc này, Đông Sơn lao đến như một con mãnh hổ trước con mồi bé nhỏ?

- Buông tôi ra ! Buông tôi ra !

Nàng cố sức vùng vẫy, nhưng sức nàng quá yếu ớt, không sao chống lại

được voi"i nổi thềm khát hèn hạ nơi Đông Sơn

Cánh cửa bật mở, Vĩ Tân và bà La Cương xông vào . Không chậm trễ , Vĩ Tân lao tới nắm lấy Đông Sơn và hất mạnh sang bên, làm hắn nhào luôn vào vách tường đánh rầm một tiếng

- Thăng khôn ! Tao đã nghi mày từ lâu rồi . Đừng hòng hại chị của tao

Bà La Cương lật đật bước tới đỡ Vũ Thường dậy :

- Con không sao chứ ?

- Dạ, con không sao

Bà La Cương xoay lại :

- Mày thật là thâm độc, hết hại người này đến hại người khác

Cứ ngỡ sẽ đạt được ý nguyện của dục vọng , không ngờ bị người khác phá bĩnh, trong lòng Đông Sơn tức lắm . Hắn lồm cồm bò dậy, quắc mắt nhìn Vĩ Tân , gầm lên :

- Tưởng là ai, hoá ra là thằng tù tội

- Cũng nhờ mày ban cho những ngày tháng lao ngục đó, tao không bao giờ quên

Bà La Cương chen lời :

- Mày có còn là người không Đông Sơn ? Đây là chị dâu của mày đó

Không riêng gì Đông Sơn mà ngay cả Vũ Thường cũng lấy làm lạ . Nàng nhìn bà mẹ chồng hỏi :

- Má nói gì vậy má ?

- Chuyện dài dòng lắm, để rồi từ từ má sẽ kể cho con nghe

Vĩ Tân chỉ tay vào Đông Sơn :

- KHôn hôn thì rút khỏi đây, bằng không đừng trách sao tụi này chẳng nề mặt

- Mày tưởng mày là ai ? - Đông Sơn hứ rõ to ---- Có thể ngăn cản tao được sao ?

Nói đoạn gã bước nhanh tới, Vũ Thường ánh ngang không để Đông Sơn đến được chỗ Vũ Thường và bà La Cương . Bất thần Đông Sơn vung tay, nhưng đấy chỉ là động tác giả , Vĩ Tân mắc lừa nên đưa tay lên đỡ . Nào ngờ Đông Sơn chụp lấy chiếc gạt tàn thuô"c đập mạnh vào đầu Vĩ Tân . Bị cú bất ngờ, Vĩ Tân loạng choạng . Thừa dịp, Đông Sơn tặng luôn cho một đập làm Vĩ Tân bắn văng ra phía sau, đứng dậy không nổi . Hắn xông về phía Vũ Thường và lừ lừ bước đến.

Bà La Cương bước ra che chắn cho con dâu :

- Mày không được làm bậy

Đông Sơn trừng mắt :

- Cũng tại bà mà Vũ Thường chịu quá nhiều đau khổ . Bà là con mẹ độc ác Sơn sản tới, bà La Cương quát khế :

- Tao liều mạng với mày

- Má coi chừng đó

Chỉ với một cái hất tay, Đông Sơn dễ dàng quăng bà La Cương sang một bên . Đã lớn tuổi nên bà La Cương không chịu nổi . Bà nhăn mặt vì đau, toàn thân bà đau như

Đông Sơn như một kẻ mất hết lý trí, chỉ vào mặt bà La Cương:

- Người như bà sống chỉ làm khổ người khác, chết quách đi cho rồi

Hắn vung chiếc gạt tàn lên, nhưng Vũ Thường đã lao tới ôm lấy mẹ chồng .

Làm chiếc gạt tàn ném trúng vào lưng nào

" Ôi " !

Vũ Thường đau điếng trên mình mà chịu, nàng hỏi mẹ chồng :

- Má có sao không má ?

Riêng bà La Cương , bà không nghĩ bà La Cương lại làm như vậy để cứu bà . Một chút ân hận len vào con tim bà . Bà cảm thấy hối hận với những gì đối với nàng trước đây . Nàng đã không giận mà ngược lại liều cả mạng sống để

cứu bà

Tự dưng bà La Cương bật khóc . Choàng hai tay qua ôm lấy Vũ Thường ,
bà bật lên tiếng gọi thân thương :

- Con ! Con của má

- Má !

Đông Sơn không bỏ lỡ cơ hội, bèn chụp lấy Vũ Thường tách khỏi bà La Cương . Vũ Thường với sức cùng lực kiệt chỉ còng biết chống cự yếu ớt .
Còn Vĩ Tân và bà La Cương muốn giúp nàng, nhưng với họ bây giờ sức lực đã không còn nữa . Họ chỉ biết la to cầu cứu

- Buông ra ! Buông tay ra ! ĐỒ KHỐN !

Mặc cho Vũ Thường kêu la cầu cứu, chống cự, Đông Sơn vẫn hành động như một gã điên.

Trong lúc nguy kịch ấy, chợt có người xuất hiện và rồi...

Đông Sơn có cảm giác trời đất quay cuồng . Hắn bật người dậy, nhìn qua người khác vừa đánh vào đầu hắn.

Có lẽ Sơn không bao giờ nghĩ người đó lại là cha của mình :

- Ba ! Sao ba lại đánh con ?

Chỉ nói được bao nhiêu đó, toàn thân Đông Sơn ngã nhào ra bất tỉnh, máu từ đầu chảy rịn ra

Ông Văn Thế cũng điếng hồn . Trong cấp bách để cứu Vũ Thường nên ông không còn kịp suy nghĩ . Chụp lấy bình cầm bông trên bàn và cứ thế đập mạnh vào đầu Đông Sơn . Đến chừng thấy Sơn ngã đi, ông mới sợ đến mất hồn, buông rơi cả bình hoa

- Trời ơi ! Con tôi...

Bà Cẩm Hằng chạy đến bên Vũ Thường dìu nàng ngồi dậy . Đằng kia, bà La Cương cũng phần nào bớt đau . Bà chống tay đứng lên rồi bước tới đỡ lấy Vĩ Tân đưa tới ghế ngồi xuống . Sau đó, bà đến chỗ mẹ con Vũ Thường

Bà Cẩm Hằng hỏi :

- Cô không sao chứ ?

- KHÔNG có gì ---- Bà La Cương đáp và nhìn qua Vũ Thường --- Hãy lo cho Vũ Thường . Đúng là tên khốn khiếp . Mà sao chị và anh Văn Thế biết mà tới đây kịp thời vậy ?

Bà Cẩm Hằng trả lời :

- Biết gì chứ ? Tôi và anh Thế dự định tới đây để Thế Bảo nhận lại cha . Vừa lúc xảy ra sự việc nên tiếp ứng luôn

Vũ Thường ngạc nhiên :

- Mẹ nói nhận lại cha gì vậy ? Chẳng lẽ đây là...

Bà La Cương ngắt lời :

- Đúng vậy . Ông ấy là cha của Thế Bảo

- Chú Chín là... ---- Vũ Thường ấp úng không nên lời --- Vậy Đông Sơn và Thế Bảo là sao ?

Bà Cẩm Hằng tiếp lời con gái :

- Là hai anh em cùng cha khác mẹ.

Chợt Vũ Thường nhớ lại lúc nãy bà La Cương có nói ra gì đấy " chị dâu " với Đông Sơn . Thì ra họ là hai anh em

Cẩm Hằng đi về chỗ ông Văn Thế , quan sát Đông Sơn, đoạn thoát :

- Tôi nghĩ chúng ta nên đưa Đông Sơn vào bệnh viện để thế này không ổn.

Vĩ Tân đã hồi phục , duy chỉ có chỗ bị thương đang sưng lên . Tân lên tiê"ng :

- Con sẽ cùng chú Chín đưa Đông Sơn đi, sẵn tiện xem vết thương của con ra sao

Sau đó Vĩ Tân cùng ông Văn Thế đưa Đông Sơn đi liền . Vừa lúc, Thế Bảo về đến . Ông Văn Thế đoán ngay ra đây là con trai của ông , nhưng bây giờ tình trạng của Đông Sơn không cho phép ông lưu lại lâu hơn được . Nên ông

chỉ đứng lại vài phút, ngậy người nhìn Thế Bảo rồi bỏ đi.

Mọi người có mặt trong nhà có lẽ đều hiểu tâm trạng của ông Văn Thế , chỉ có Thế Bảo không biết . Bỏ đi thẳng vào bên trong và cất tiếng hỏi :

-Xảy ra chuyện gì vậy má ? Sao nhà cửa lộn xộn thế này ?

Chưa ai kịp trả lời , Thế Bảo đã nhìn qua Vũ Thường :

- Quần áo của em sao lấm lem vậy ?

Sự thăm hỏi ân cần của Thế Bảo không những chẳng làm cho Vũ Thường cảm động, mà ngược lại cơn giận trong nàng bốc lên

Giọng nàng nghe cộc lốc :

- Anh biết quan tâm tới tôi từ bao giờ vậy ?

Bà La Cương hiểu con dâu đang giận, phần nào bà cũng cảm thấy giận con trai . Theo bà, nếu lúc này có Thế Bảo ở nhà, chắc mọi chuyện không đến nỗi nào.

Bà lên tiếng trách :

- Con cũng kỳ nữa . Tại sao không ở nhà mà bỏ đi vậy ?

Thế Bảo rõ ràng bị vợ và mẹ mắng oan, nhưng anh cố thanh minh :

- Con ra ngoài mua chút gì về cho Vũ Thường ăn thôi mà . Chẳng lẽ như vậy cũng sai ư ?

Duy chỉ có bà Cẩm Hằng là hiểu lý lẽ, bà cười ôn tồn thốt:

- Chuyện đâu còn ở đó , mọi người bình tâm lại đã

Vũ Thường bực dọc nhìn mẹ :

- Đến giờ phút này mà mẹ còn bênh vực anh ta sao ? Tôi nói cho anh biết .

Đồ của anh mua về, tôi không dám nhận đâu . Từ nay, anh đừng tìm tôi nữa.

Nói dứt Vũ Thường gượng dậy bỏ chạy ra ngoài

Thế Bảo ngơ ngác :

- Kìa ! Vũ Thường ! Em sao vậy ?

Anh bèn ném lại các thứ đã mua và chạy đuổi theo sau

Bà La Cương cũng hốt hoảng :

- Vt ! Con đi đâu vậy ?

Bà dợm chân định đuổi theo, nhưng bà Cẩm Hằng nhanh hơn, cầm lấy tay bà giữ lại

- Mặc bọn trẻ...

- Nhưng mà Vũ Thường...

Bà Cẩm Hằng trấn an :

- Vũ Thường sẽ không sao đâu

Vì đó là con gái của bà, tất nhiên bà hiểu rất rõ tâm tính . Bà Cẩm Hằng nói tiếp :

- Tôi nghĩ bắt đầu từ bây giờ , chúng ta đừng bao giờ xen vào chuyện của bọn trẻ nữa . Hãy để cho chúng tự giải quyết lâ"y với nhau

Bà La Cương gật nhẹ đầu . Có lẽ bà hiểu được thâm ý của bà Cẩm Hằng :

- Rất có thể chị nói đúng . Mình đừng xen vào chuyện của chúng nó nữa.

Họ im lặng . Mỗi người chạy đuổi theo sự suy nghĩ của mình . Với họ, mọi chuyện của đời trước đã giải quyết xong, và bây giờ việc của con , hãy để tui nó tự giải quyết . Dù đúng hay sai cũng nên tôn trọng ý kiến của chúng . Vì dẫu sao , đó là một cuộc đời riêng mà ai cũng đều có và trải qua.

Vũ Thường nhẹ nhàng đi lên con dốc dẫn đến ngọn đồi thấp trước mặt . Bên cạnh nàng là Trường My . Cô cũng chậm chậm bước theo

Cảnh chiều Bửu Long trông thật đẹp . Hùng vĩ với những đồi lồ nhô với những đá và đá

Gió thổi lồng lộng làm bay mái tóc của Vũ Thường . Tóc nàng bay bay, quện lấy ôm trọn khuôn mặt của nàng . Vũ Thường ngược nhìn trời hoàng hôn đang xuống dần . Từng tàn lá reo vang trong lànng gió vừa thổi như một bản tình ca không bao giờ

Được một lúc, Trường My lên tiếng trước :

- KHI không phải chị mời tôi ra đây là để ngắm cảnh hoàng hôn đây chứ ?

Vẫn đứng bất động , Vũ Thường trả lời :

- Thế Trường My có thấy cảnh hoàng hôn đẹp lắm không ?

- Vâng đẹp lắm . Nhưng theo tôi nghĩ, nó còn tùy thuộc vào tâm trạng của từng người nữa . Ví dụ như chị chẳng hạn . Có lẽ hôm nay, cảnh vật nào cũng vô vị hết.

Vũ Thường dường như không quan tâm lắm về điều Trường My vừa nói .

Nàng nói tiếp :

- Nhưng cho dù đẹp đến mấy rồi nó cũng có lúc phải tàn lụi

Một câu nói đầy ẩn ý , son Trường My đoán ra được điều này :

- Nếu như chị muốn nói với tôi điều gì đó , tốt nhất cứ nói thẳng ra

Lúc này , Vũ Thường mới xoay người lại và ngồi xuống đám cỏ xanh non mượt mà

- Hôm nay, tôi mời My ra đây là để nói chuyện cho My biết . Chúng tôi đã chia tay

KHI không một chút bất ngờ, Trường My nở nụ cười nhẹ :

- Tại sao chị lại nói vấn đề này với tôi ?

- Tôi nghĩ My hiểu được ý của tôi

- Thật nực cười --- Giọng Trường My nghe gắt lạ : -- Đây là cảnhhy báo hay một câu mắng, oán trách nhắm vào tôi đây chỉ trích ?

Vũ Thường từ tốn :

- My đừng bao giờ nghĩ tôi có ý đó . Tôi chỉ muốn nói ra những gì tôi đang nghĩ mà thôi

- Chẳng phải ý của chị muốn nói rằng , chị đã bỏ Thế Bảo và tôi hãy bước tới, và rằng chị nhường anh ấy cho tôi ? Chị xem tôi là cái gì hả ?

- Đừng nổi cáu lên như vậy . Tôi chỉ xem My như là một người bạn

- Dù chúng ta chưa một lần nói chuyện với nhau ?

Vũ Thường chép miệng :

- KHông nhất thiết phải gặp nhau thường xuyên thì mới là bạn của nhau .

VÀ lại, My đã nói thật lòng của mình chưa ?

- Chị muốn ám thị điều gì ?

- Về Thế Bảo ----- Vũ Thường khẳng định --- My có dám nói rằng, chưa bao giờ có tình ý với Thế Bảo không ?

- Tôi... tôi...

- Là con gái với nhau, tôi biết My đang nghĩ gì mà --- Ngừng lại một chút, rồi Vũ Thường mới nói tiếp : ---- Tôi hiểu bản thân của My lắm lúc mâu thuẫn với chính mình . My là một người con gái tốt . Chính điểm này mà tôi quyết định đến tìm My

Một tiếng thở dài nghe náo ruột :

- Cám ơn những lời khen của chị, nhưng tôi quả thật không tốt như chị nghĩ đâu . Nếu chị đã biết tất cả thì tôi chẳng cần giấu . Tôi từng cùng Đông Sơn tìm cách chia cắt hai người

- Nhưng rồi My đã không tiếp tục

- Vâng, đúng vậy --- Trường My so vai một cái --- Lắm lúc, tôi cũng không hiểu bản thân mình muốn gì nữa . Trong lòng tôi luôn hình thành hai cách suy nghĩ đối kháng lẫn nhau và tôi luôn đau khổ trước các sự mâu thuẫn ấy

Vũ Thường chậm rãi an ủi :

- Nhưng giờ đây, My sẽ không còn đau khổ về chuyện đó nữa . Bởi tôi đã quyết định rút lui

- Chị không quên tiếc những kỷ niệm giữa hai người sao ?

Vũ Thường lắc khẽ đầu :

- Kỷ niệm mãi mãi vẫn là kỷ niệm . Song có những kỷ niệm làm cho người ta nhớ mãi . Nhưng ngược lại, có những kỷ niệm chỉ khiến cho họ đau lòng khi nhớ đến . Tôi tìm đến My không phải vì muốn nhường hay san sẻ gì hết,

mà chỉ vì tôi muốn nói rõ với My một điều

- Tôi đang chờ nghe chị nói đây

Vũ Thường từ tốn :

- Thế Bảo là một người đàn ông tốt , nhưng vì anh ấy không biết phát huy hết ưu điểm ấy của bản thân, thiếu sự quả quyết trong lập trường, nên nó trở thành ra nhược điểm

- Chị hiểu anh ấy hơn tôi , thì thế tại sao chị chấp nhận rời xa anh ấy ?

- Vì tôi không thể tha thứ cho Thế Bảo ?

- Phải chăng vì Thế Bảo đã làm tổn thương tình cảm của chị.

Vũ Thường gật đầu thừa nhận :

- Không sai . Anh ấy chẳng bao giờ hiểu tôi muốn gì, cần gì . Và những lúc tôi muốn có anh ấy bên cạnh thì anh ấy không bao giờ hiện hữu

- Thật khó hiểu . Chị muốn chia tay cùng Thế Bảo, nhưng lại lo lắng cho anh ấy . Tại sao ?

- Vì tôi vẫn còn yêu Thế Bảo

Trường My lại cười:

- Chị có thấy rằng mình quá mâu thuẫn không ?

- Tôi biết My sẽ nói thế , nhưng tôi chỉ nhấn mạnh rằng . Yêu không có nghĩa sẽ tha thứ những việc anh ấy đã làm sai với tôi . Nhưng tôi sẽ không để Thế Bảo hụt hẫng khi xa tôi

Trường My gục gặc đầu :

- Bây giờ tôi đã hiểu ý của chị rồi , và bản thân tôi biết nên làm gì cho thích hợp

- Cảm ơn MY đã chịu hiểu tôi

Họ nhìn nhau . Cả hai rơi vào im lặng . Hai người con gái đã từng ấp , vẫn mơ ước được ở trong vòng tay yêu thương của Thế Bảo , nhưng giờ đây họ đã có một quan niệm rất rõ ràng trong tình cảm . Tại sao vậy nhỉ ? Có lẽ nơi

họ đã có đáp a;n cho câu hỏi ấy . Nhưng chân tình nơi họ vẫn còn hình bóng của anh chiếm ngự, nên khiến họ chỉ còn biết làm theo bản năng của họ . Ôi ! Sao bây giờ nghĩ đến anh, họ lại phải bận tâm

- Tôi đưa chị về nhé ?

- Không cần đâu . Mong rằng cuộc trò chuyện hôm nay sẽ mang đến cho My một quyết định đúng đắn

Trường My cau mày, gạn hỏi :

- Chị chia tay chắc chắn với Thế Bảo ?

- Đừng bao giờ hỏi tôi về điều đó nữa . Tôi đi đây

Vũ Thường rời khỏi chỗ, đi ngược lại phía bờ bố đặng kia và khuất sau tán cây dày lá

Lúc này trời đã tối hẳn . Trường My nhìn xuống mặt hồ . Ánh đèn từ những ngọn cao áp phản chiếu xuống nước lấp lánh, làm cho mặt nước xanh hơn .

Sau cùng, Trường My ccũng rời chỗ , ra xe đi về

Vừa tới nhà, Trường My đã thấy Thế Bảo đứng tần ngần trước cửa . Trông thấy cô, nét mặt anh lộ vẻ mừng rỡ

- Anh đến lâu chưa ?

- Anh từ quán củA em mới đến đây gần 10 phút . Ở quán, người ta cho anh biết em đã đi ra ngoài . Anh nghĩ em về nhà nên mới tới luôn đây

Trường My dựng xe, mở cửa:

- Anh tìm đến có chuyện ?

- Có chuyện mới tìm em được hay sao ?

- Mình vào nhà rồi hẵng nói --- Trường My đẩy cánh cửa sang bên cho Thế Bảo , dắt chiếc xe của cô đi vào, đoạn nói --- Anh uống gì không ?

- Nước lạnh được rồi

Trường My có chút ngạc nhiên :

- Anh không dùng rượu à ?

- Anh đã bỏ rồi

- Từ khi nào vậy ?

Nét mặt Thế Bảo thăm nảo :

- Từ lúc anh và Vũ Thường tạm chia tay nhau

- Tạm chia tay ? Em phải hiểu việc này như thế nào ?

Thế Bảo chậm rãi :

- Vũ Thường muốn tụi anh tạm thời xa nhau một thời gian . Vì cô ấy nói cần có nhiều suy nghĩ hơn cho những gì đã xảy ra

- Em không có ý tò mò, nhưng liệu còn cứu vãn được không anh ?

- Anh không biết --- Một cái so vai đầy ngao ngán ---- Anh đã cố làm hết sức nhưng tất cả đều hoài công

Bây giờ Trường My mới gieo mình xuống ghế, sau khi đặt ly nước lên bàn . Cô lẩm bẩm :

- Thì ra Vũ Thường đã quyết định thật rồi

- Em vừa nói gì ? Ai quyết và quyết định gì ?

-Ồ không ! ----- Trường My bắt qua chuyện khác --- Em có thể giúp anh được gì không ?

Thế Bảo rên rỉ :

- Có phải anh đã sai rồi không ?

- Không hoàn toàn như vậy đâu anh . Thú thật, em cũng có phần lỗi trong ấy

Thế Bảo cất giọng

- Em không có lỗi gì hết . Anh đã biết hết mọi chuyện . Trong việc này, em hay Đông Sơn chỉ là tác dụng phụ, còn lại tất cả là nơi anh . Anh đã không có lập trường vững vàng khi có những tác động bên ngoài . Vũ Thường nói đúng . Anh không cùng cô ấy vượt qua mọi thử thách

Trường My thở hắt ra :

- Em thật bất ngờ khi biết anh và Đông Sơn là hai anh em cùng cha khác mẹ.

- Anh có khác gì em . Bấy lâu nay, hai anh em chỉ yêu lấy 1 người

Trường My hỏi :

- Bây giờ , Đông Sơn ra sao ?

- Nó vẫn còn mê man, nghe đầu não bộ có chấn động . Nếu sau này nó có tỉnh lại cũng không mong được như ngày xưa

Trường My nhẹ giọng :

- Em thật không nghĩ Đông Sơn lại có một kết cuộc như vậy

- Gieo gió thì gặp bão, đó là quy luật . Đông Sơn đã gây ra bao chuyện, hại bao nhiêu người . Nó phải nhận lấy hậu quả của sự trừng phạt

- Bây giờ anh định làm gì ?

- Chờ đợi một cơ hội

Trường My cười buồn :

- Mong rằng cơ hội sẽ đến với anh

- Thế còn em ?

- Em sao cơ ?

- Em có dự định gì chưa ?

Trường My nhìn thẳng về phía trước :

- Em vừa mới gặp 1 người và người này đã cho em thấy em nên làm gì và làm ra sao . Qua trò chuyện, em nhận định ra được một điều hết sức hữu ích . Thật ra, trên đời này khi yêu 1 người , không hẳn phải chiêm đoạt cho bằng được người đó . Mà phải biết hy sinh và nhìn thấy người ấy hạnh phúc, thì bản thân mình cũng hạnh phúc theo

- Hôm nay em có vẻ triết lý nhỉ?

- Không phải vậy đâu anh --- Trường My khẽ lắc đầu --- Đây là 1 giá trị của cuộc sống mà có trải qua nó, em mới nhận ra được đấy . Em nghĩ em sẽ làm lại từ đầu.

Thế Bảo như ngầm hiểu điều Trường My vừa nói . Có lẽ ngay cả bản thân

của anh cũng nên làm lại từ đầu, mặc dù anh chưa biết sự bắt đầu ấy sẽ từ đâu . Nhưng rõ ràng lời của Trường My mở ra cho anh một cứu cánh, một lối đi mới toanh . Như một định hướng vút lên cao chuẩn bị đưa anh vào một thế giới mới, mà anh hy vọng nơi đó sẽ đem lại cho anh một tình yêu thương mới, và điều đó cũng chính là điều anh hy vọng tìm được .

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 9

Hai năm sau

Bắt đầu là những chuỗi ngày xa nhau dài đằng đẳng . Thế Bảo và Vũ Thường đã ly thân sau những tháng ngày chung sống không hạnh phúc bên nhau

Thế Bảo đã ra sống riêng, không còn ở với ông bà La Cương nữa . Anh rước cha của mình là Văn Thế về sống chung để tiện bề chăm sóc . Hằng tuần , anh vẫn đều đặn vào dưỡng đường thăm Đông Sơn . Sau khi tỉnh lại, Sơn hoàn toàn mất hết trí nhớ . Cú đập của ông Văn Thế khiến Sơn trở nên kẻ vô tri, vô giá . Sơn giống như một đứa trẻ ngây ngô, khờ khếch

Bao lần Thế Bảo đến nhà, nhưng Vũ Thường đều tránh mặt, và sau cùng nàng bỏ đi biệt tâm . Theo lời bà Cẩm Hằng thì nàng đã ra nước ngoài du học . Điều này đối với Thế Bảo như là một kết thúc không xán lạn cho cuộc tình mà anh đang cố vung đắp lại

Đêm đêm, anh thường ngồi vào bàn sau những lúc rỗi việc . Nhặt ký... VÀ

rồi nó trở thành thói quen nơi anh

Đêm nay cũng vậy, Thế Bảo mở trang giấy ra và cặm cụi ghi

" Đêm nay, trời thật lạnh . Mùa năm thứ ba đã đến . Nhiệt độ càng về đêm càng xuống thấp . Nhưng anh cảm thấy rất ấm lòng vì đang ngồi viết những tâm tình của anh cho em . Giờ này em đã ngủ hay thức, có còn nhớ đến anh không ? Còn nhớ đến thành phố này , nơi chôn giấu bao kỷ niệm của mỗi tình chúng mình "

Thế Bảo cố hội nhập vào môi trường mới cho thật nhanh chóng . Anh muốn mình hòa tan thật lẹ, trong dòng đời trôi chảy để quên hết ưu phiền sầu muộn . Nhưng dường như anh càng muốn quên thì nó càng làm cho anh nhớ hơn . Cái tên Vũ Thường cứ đeo bám theo anh mãi, không sao dứt ra được . Thế Bảo biết rằng giờ đây, trong con tim khô cằn của anh, chỉ còn lưu lại một chút tình cảm của Vũ Thường . Nếu có những hạt mưa tình yêu của nàng tưới mát, tức khắc con tim sẽ hồi sinh trở lại, xanh tươi mẫm hạnh phúc . Nhưng đó chỉ là ước mơ mà thôi và mãi mãi , hy vọng phục sinh tình yêu đó thật mong manh

Chẳng biết ngủ thiếp đi lúc nào, đến chừng nghe tiếng gõ cửa, Thế Bảo giật mình choàng tỉnh

Anh rướn người làm vài động tác thư giãn và nhìn qua đồng hồ . Thế Bảo giật mình khi thấy gần bảy giờ sáng

Anh lật đật mở cửa và Trường My đã đứng sẵn ở cửa . Trên tay cô là một đứa bé trai kháu khỉnh độ 1 tuổi

Thế Bảo vỗ nhẹ hai tay :

- Ôi chào ! Bé Bi của ba thức sớm vậy sao ?

Thằng bé có vẻ mừng khi nhận ra Thế Bảo , hai chân nó chòì đạp, tay quơ liên hồi . Dường như nó có ý đòi được anh bế

Trường My bước vào nhà, nói :

- Em tưởng anh ngủ quên rồi chứ
- Nếu em không gõ cửa , có lẽ anh ngủ quên thật đấy

Trường My nhắc :

- Vậy anh có nhớ sáng nay đi phỏng vấn xin việc không ?
- Dĩ nhiên là anh nhớ
- Anh sửa soạn đi là vừa

Thế Bảo hôn nhẹ lên trán đứa bé trai :

- Bé Bi đợi ba chút nhé.

Anh đi vào trong lát sau trở ra :

- Anh gửi nhà em trông giùm nhé.
- Được rồi , đi đi . Coi chừng ngày đầu tới trễ, khó coi lắm

Thế Bảo vẫy tay với đứa trẻ :

- Ba đi, bé Bi ở nhà ngoan nhé
- Con bái bai ba Bảo đi --- Trường My cầm lấy tay thằng bé vẫy vẫy --- Tạm biệt ba Bảo

Thế Bảo sức nhớ :

- À , phải rồi ! Ba anh không được khỏe . Em nấu cháo giùm anh vậy
- Được rồi, đi đi

Thế Bảo rời nhà mà đi . Trong ngần ấy năm, Tb cứ ngỡ sẽ thành với Trường My . Nhưng tất cả hầu như đã an bài . Trường My bỏ đi bặt tăm hơn một năm, sau đó quay trở lại với đứa bé trai mà cô nói là con của mình . Song Thế Bảo chưa bao giờ nhìn thấy cha đứa bé lần nào từ khi Trường My trở về sống cạnh nhà anh . Vì sự tế nhị, nên anh cũng không hỏi và từ đó nhận bé làm con đỡ đầu

Trường My thường qua lại giúp đỡ cha con Thế Bảo và anh xem cô như một người em gái

Thế Bảo bước vào lầu 10 của một toà cao ốc 20 tầng . Hôm nay, anh được

thư báo đến phỏng vấn . Anh đã từ bỏ công việc cũ, cố gắng học thêm để làm được bằng cấp . Và hôm nay, anh mong tìm được một việc làm ổn định . Thang máy dừng lại ở lầu 10 . Anh bước ra đảo mắt tìm và nhìn thấy nơi mình cần đến . Anh sửa lại áo rồi đẩy cánh cửa kính trong suốt, bước thẳng vào bên trong

Nơi chiếc bàn nhỏ cạnh cửa ra vào, cô gái đang ngồi nghe điện thoại . Thế Bảo đi tới, ôn tồn hỏi :

- Thưa cô, tôi đến để được phỏng vấn theo thư mời.
- Dạ, anh đi vào bên trong rồi quẹo trái, cuối dãy hành lang sẽ đến phòng phỏng vấn
- Cảm ơn cô.

Thế Bảo cúi đầu chào rồi đi theo sự hướng dẫn . Đó là một hành lang dài ồ;p đá hoa cương màu đỏ nhạt bóng lờng . Rẽ trái, quả nhiên anh nhìn thấy một căn phòng có bảng giấy tạm ghi dòng chữ : " Phòng phỏng vấn " .

Thế Bảo gõ cửa . Từ bên trong, có giọng nói vọng ra :

- Mời vào !

Thế Bảo đẩy cửa bước vào . Ở phía cửa sổ, một cô gái đứng dựa lưng về anh, tay khoanh lại trước ngực . Vì chói nắng nên anh không thấy rõ

- Thưa... tôi đã đến để phỏng vấn

Cô gái xoay lại, Thế Bảo giật mình đứng chết trân :

- Thì... ra là em sao... Vũ Thường ?

Vũ Thường trông đẹp hơn hai năm về trước . Suýt chút nữa Thế Bảo không nhìn ra

Nàng diễm đạm , môi nở nụ cười thật tươi :

- Anh ngạc nhiên lắm à ? Anh ngồi đi

Thế Bảo làm theo như một cái máy :

- Em về nước hồi nào ?

- Một tuần nay . Anh vẫn khỏe chứ ?

- Cám ơn em, anh khỏe

Những câu hỏi thăm thông thường , nhưng với cả hai nó thật nhột nhạt và chẳng tự nhiên cho lắm

Vài phút im lặng trôi qua và rồi Thế Bảo lên tiếng :

- Anh không nghĩ chúng ta gặp lại nhau trong hoàn cảnh này

- Em cũng vậy . Em không nghĩ nơi mình sẽ về làm việc và người mà em phỏng vấn đầu tiên là anh

Thế Bảo chép miệng :

- Em về nước sao không báo cho anh biết ?

- Em nghĩ anh đã lạc đề rồi đó . Hình như hôm nay anh đến đây để xin việc làm kia mà

- Có cần lạnh nhạt với anh vậy không ?

- Xin xin lưu ý anh một điều . NOi này không thích hợp để thổ lộ chuyện riêng và em không muốn nhắc lại chuyện cũ

- Anh xin lỗi

Vũ Thường nhẹ nhàng thốt :

- Mình bắt đầu vào công việc đi anh

Thế Bảo gạt đầu , đoạn đưa qua cho Vũ Thường những hồ sơ giấy tờ bản thân của anh

CẢ hai trao đổi độ nửa giờ thì hoàn tất mọi thủ tục

Thế Bảo ngần ngại nói :

- Chúng ta có thể gặp nhau, được không ?

- Dĩ nhiên được . Sau này anh vào làm ở đây, cơ hội gặp nhau của chúng ta sẽ nhiều hơn

- Ý của anh không phải vậy ---- Thế Bảo lắc đầu ---- Anh chỉ muốn có một cuộc gặp để nói rõ mọi chuyện

Vũ Thường đáp :

- Em không có nhiều thời gian
- Không hẳn là hôm nay, em cứ cho anh một cái hẹn
- Chúng ta còn chuyện để nói với nhau nữa sao ?

Thế Bảo cố nài nỉ :

- Đừng từ chối anh . Nhất định anh sẽ đợi

Vũ Thường chấp thuận :

- Thôi được . Tối mai, chúng ta sẽ gặp nhau
- Cảm ơn em

Thế Bảo có vẻ mừng lắm, nhưng niềm vui không lưu lại lâu nơi anh, khi cánh cửa phòng mở ra và một thanh niên bước vào.

Anh ta nở nụ cười với Vũ Thường và bước thẳng tới chỗ nàng . Dường như anh không để ý tới sự có mặt của Thế Bảo

- Em xong rồi chứ, chúng ta đi được chưa ?

Cung cách của anh chàng với Vũ Thường rất thân mật, điều này làm Thế Bảo thắc mắc và bức tức

Vũ Thường nhìn thấy, nàng lên tiếng liền :

- Giới thiệu với anh, đây là anh Thiện Nhân

Thiện Nhân bây giờ mới nhìn qua Thế Bảo gật đầu rồi hỏi Vũ Thường :

- Anh ấy là bạn của em ?
- Vâng . Anh ấy là Thế Bảo

Thiện Nhân nhướn cao đôi chân mày :

- À ! Thì ra là vậy

Anh đưa tay qua Thế Bảo :

- Rất hân hạnh được biết anh
- Tôi cũng vậy

Tự dưng Vũ Thường choàng tay Thiện Nhân, ra vẻ ân cần.

- Anh nói đi mà, sao còn đứng đây ?

Động tác của nàng làm cho con tim Thế Bảo tan nát . Có lẽ anh hiểu Thiện Nhân là gì của Vũ Thường

Thế Bảo cố giữ bình thản :

- KHông dám làm phiền hai người nữa, tôi đi đây

Anh gật đầu chào và đi thật nhanh ra ngoài, để không phải chứng kiến cảnh khó chịu ấy

KHi Thế Bảo đi rồi, nét mặt Vũ Thường cũng sa sầm xuống

Thiện Nhân nhìn qua nàng, cười nhẹ . Chợt nhận thấy mình còn nắm tay

Thiện Nhân, Vũ Thường bèn rời ra :

- Em xin lỗi

- Sao, em có cần mượn anh làm tấm bình phong không ?

Vũ Thường nhìn chỗ khác :

- Anh nói gì chứ ?

- Em thừa biê"t anh nói gì mà ? -- Thấy Vũ Thường im lặng . Thiện Nhân nói tiê"p --- Có phải Thế Bảo mà em thường nói với anh khi còn du học tại Mỹ ?

- Là anh ta đó

Thiện Nhân thốt :

- Nếu có cơ hội , tại sao em không tạo điều kiện cho cả hai ?

- Anh lại nói lung tung nữa rồi . Giữa em và Thế Bảo không còn gì với nhau.

Thiện Nhân chậm rãi :

- Thế tại sao khi anh thổ lộ tình cảm với em, thì em lại từ chối ?

- Em...

- Thật ra, anh biết em vẫn còn tình yêu với Thế Bảo --- Thiện Nhân cất giọng trầm âm --- Vì lúc còn ở bên Mỹ , có lần anh bắt gặp em lấy tấm hình của anh ta ra ngắm nhìn hàng giờ . Rồi lần về nước, khi thấy tên anh ta trong

danh sách phỏng vấn, em đề nghị để em được làm công việc này

- Em chỉ vì công việc mà thôi

- Tại sao em không chấp nhận sự thật ? Từ dần vặt con tim mình có ích gì chứ ?

Vũ Thường chép miệng thở dài :

- Có phải em mâu thuẫn lắm không anh ?

- Không phải, mà vì em không dám chấp nhận và đối mặt cùng sự thật mà thôi . Yêu một người là cả một trời đau khổ , nhưng nếu em chôn giấu tình yêu ấy thì nó càng đau khổ hơn

Thiện Nhân xoay người Vũ Thường lại, ôn tồn :

- Khi về nước, em đã từng hỏi thăm về Thế Bảo . Bao nhiêu đó cũng đủ nói rõ tình ý của em ra sao ?

Vũ Thường bông đùa :

- Dường như anh theo dõi cả đời tư của em thì phải ?

- Đừng nói vậy khó nghe lắm . Tại vì anh yêu em nên quan tâm mọi việc xung quanh em thôi . Tất nhiên anh biết em đâu có yêu anh, nhưng thấy em vui thì anh mãi nguyện rồi

- Bởi thế em từng nói anh là người bạn tốt của em.

Thiện Nhân cười khà :

- Phải nói rất tốt chứ.

- Thôi , dẹp chuyện này qua bên . Mình đi đi anh

- Ủ, nhưng trước khi kết thúc , anh muốn nói với em câu này . Cơ hội chỉ đến một lần, em phải biết nắm lấy

- Biết rồi , nói mãi, ông cụ non a.

- Trời ! Dám chê anh là ông cụ non a.

Hai người nhìn nhau cười . Và trong lòng Vũ Thường thư ả lại sau cuộc nói chuyện với Thiện Nhân.

Khi nàng sang Mỹ du học, Nhân là một người, một người anh giúp đỡ nàng rất nhiều. Đôi lần anh có thổ lộ tình cảm, nhưng Vũ Thường đều khéo léo trốn tránh. Nhưng không vì vậy mà Thiện Nhân tỏ ra có ác cảm với nàng. Ngược lại, anh biến tình yêu ấy thành tình cảm anh em, luôn giúp đỡ Vũ Thường từ vật chất đến tinh thần. Nhờ đó nên nàng yên tâm học và có được thành tựu như hôm nay.

Những hạt mưa lất phất như bụi vương đầy trên mái tóc của Thế Bảo, nhưng anh vẫn đứng bất động ngoài hiên khu dưỡng đường. Đôi mắt nhìn một cách xa xăm vào khoảng không trước mặt. Anh nghĩ đến cuộc gặp lại bất ngờ giữa anh với Vũ Thường. Thật lòng lúc ấy, anh rất vui và nghĩ đây là duyên nợ, nhưng khi có sự xuất hiện của Thiện Nhân, rồi những cử chỉ của hai người, tất cả và tất cả trong anh đều đổ vụn như một mớ bột nhào. Anh chẳng biết nên cười hay khóc trên suốt đoạn đường về nhà? Đầu óc của anh cứ quay cuồng mãi hình ảnh Vũ Thường và Thiện Nhân. Có lẽ anh cho rằng đây là sự trừng phạt của thượng đế dành cho anh.

- Anh BẢO !

Thế Bảo giật mình, nhìn qua chỗ Trường My, trong khi cô nói :

- Trời đã mưa sao anh không dẫn Đông Sơn vào bên trong ?

- Ờ... Ờ...

Thế Bảo bước ra thêm vài bước, nắm lấy tay một bệnh nhân. Trường My gắt :

- Anh làm gì vậy .? NGười đó đâu phải là Đông Sơn

Giật mình, Thế Bảo nhìn lại. Đoạn bước tới chỗ Đông Sơn đang ngồi phịch phá dưới ống máng xối.

- Vào nhà đi em, trời mưa rồi.

- Không vào, ở đây thích hơn

- Ngoan đi, rồi anh cho kẹo.

Đông Sơn reo lên thật hồn nhiên

- A ! Có kẹo ăn rồi

Nói dứt, anh bước theo chân Thế Bảo vào bên trong mái hiên của dãy hành lang dài.

Thế Bảo cho em trai ít kẹo mang sẵn trong túi áo, rồi ngồi thừ ra như kẻ mất hồn

Trường My bước tới gần :

- Anh làm sao vậy ?

- Anh đâu có gì.

- Còn nói không có gì . Từ hôm nay khi anh đi phỏng vấn về cho tới bây giờ , em thấy anh lạ lắm, như người bị đánh cắp linh hồn vậy . Có phải sắp xảy ra chuyện gì hay không ? Nói cho em nghe đi.

Thế Bảo lặng im một lúc rồi mới chịu lên tiếng :

- Em có tin vào duyên phận không ?

- Sao anh lại hỏi em việc này ?

Thế Bảo thở hắt ra một tiếng :

- Hôm qua, anh gặp lại Vũ Thường

- Chị ấy về nước rồi ư ?

- Phải . Anh gặp cô ấy tại công ty nơi anh đến xin việc.

Trường My chớp mắt :

- Chẳng lẽ Vũ Thường cũng đến đó xin việc làm ?

- Không . Mà là người phỏng vấn anh.

-Ồ ! Thật khó tin . Nhưng dù sao cũng là dịp tốt để hai người...

- KHÔNG như em nghĩ vậy đâu --- Thế Bảo ngắt lời --- Cô ấy đã có người yêu rồi.

Trường My ngạc nhiên :

- Sao anh biết ?

- Anh ta làm chung chỗ với Vũ Thường , tên Thiện Nhân.

Sau đó Thế Bảo thuật lại mọi chuyện cho Trường My nghe, rồi ngán ngẩm :

- Xem ra mọi chuyện đã kết thúc rồi

- Coi anh kia, chưa gì anh đã bỏ cuộc rồi à ?

- Chứ em bảo anh phải làm sao đây ? Chẳng lẽ anh đi nói với cô ấy rằng : "

Anh vẫn còn yêu em, chờ đợi em hai năm nay " hay " Tại sao em lại tàn nhẫn đi nhấn chìm hy vọng mà bao năm nay anh đã nuôi nấng ? "

Trường My dẫn giải :

- Chưa chắc những gì anh thấy đó là sự thật . Biết đâu tất cả chỉ là sự sắp đặt của Vũ Thường

-Tại sao em nghĩ do sự sắp xếp của Vũ Thường ?

- Tại vì... Mà không, tại là phận con gái với nhau, em có linh cảm điều em nghĩ sẽ đúng

Sở dĩ Trường My bỏ lửng câu nói bởi vì chính bản thân cô hiện giờ cũng đang nói dối với Thế Bảo về đứa con trai của

cô . Thật ra , thằng bé mà Trường My bảo là con của cô, thật ra do cô xin ở một viện cô nhi đem về nuôi . Cô làm vậy vì cô vẫn còn yêu Thế Bảo , nhưng cô biết anh vẫn còn tình cảm với Vũ Thường . Vì muốn được sống gần anh mà không để dây dưa vướng bận tình cảm trong anh, cô quyết định dựng lên màn kịch có con . Quả nhiên, Thế Bảo từ đó không có màng đến chuyện gì với cô nữa . Nhưng anh có biết đâu, cô rất đau khổ với quyết định ấy của mình

Thế Bảo gục gặc đầu :

- Em nói có lý, bởi Vũ Thường hẹn tối nay gặp anh

- Vậy sao ? Thế thì anh vẫn còn hy vọng đấy

- Cầu mong là thế

Thế Bảo nở nụ cười tràn đầy hy vọng.

Trường My lặng lẽ nhìn niềm vui của Thế Bảo mà lòng cô cháy gan ,
cháy ruột

-- Đông Sơn ! Dơ đó

Thế Bảo dậm chân định bước tới chỗ Đông Sơn, nhưng Trường My ngăn lại
- ĐỂ em

Đoạn nàng đi đến chỗ Đông Sơn , lau chùi miệng cho Sơn . Nhìn Sơn, bất
chợt Trường My khẽ thở dài . Cô nghĩ cứ như Đông Sơn như vậy mà hay .
Không còn biết ưu phiền, sầu muộn chi nữa trên cõi đời này . Vô tư như một
đứa trẻ có lẽ tốt hơn . Bây giờ, Sơn đã làm được điều đó một cách vô tư,
thoát khỏi bể khổ tình ái của loài người . Cô biết một cuộc tình tay ba, bao
giờ cũng có một người bỏ cuộc , đau khổ.

Bến Bờ Hạnh Phúc

Chương 10

Thế Bảo chậm rãi bước lên từng bậc tam cấp cửa nhà hàng . Anh vừa hồi
hộp, vừa vui mừng trong lòng . Lo là vì chẳng biết cuộc trò chuyện tối nay
sẽ đi đến đâu , còn vui vì anh lại được Vũ Thường . Bây giờ anh đang mang
hai trạng thái đan chéo nhau . Nhưng khi nghĩ đến nàng, anh như được tiếp
thêm nguồn sinh lực để vượt qua mọi trở ngại . Anh hít hơi thật sâu vào
buồng phổi, thẳng người bước vững vàng vào bên trong ..

Người tiếp tân đẩy cánh cửa kính cho Thế Bảo bước vào . Anh gạt đầu lịch

sự cảm ơn.

- Xin lỗi, anh cần mấy chỗ.

- Tôi có hẹn trước rồi.

- Mời anh tự nhiên.

Thế Bảo lóng ngóng tìm . Từ đằng kia, Vũ Thường đưa tay ra hiệu cho anh thấy.

Thế Bảo đi tới, nhã nhặn :

- Xin lỗi, anh đã tới trễ.

- KHÔNG đâu . Tại em đến sớm thôi.

Thế Bảo so vai :

- Sao cũng được.

- Anh ngồi xuống đi.

Thế Bảo làm theo LỜI, người phục vụ cầm thực đơn ra hỏi :

- Anh chị dùng chi ạ.

Còn đang chọn lựa, thì người phục vụ nói tiếp :

- Hôm nay, nhà hàng chúng tôi có món ăn, đặt tên " Sum họp " . Hay là anh chị dùng thử ..

Nhìn qua Vũ Thường, Thế Bảo dò ý :

- Em thấy sao.

Vũ Thường tỉnh bơ, đáp :

- Cái tên nghe cũng hay, mình dùng thử xem.

- VẬY cô cho chúng tôi hai phần ..

Cô phục vụ cười :

- Dạ, món này hai anh chị nên dùng 1 phần, như thế mới gọi là " Sum họp " .

Vũ Thường gật đầu :

- Cũng được . Hay có sắp xếp giúp chúng tôi.

- Dạ.

Cô phục vụ bỏ đi ., Thế Bảo bắt chuyện :

- Bây giờ , đồ ăn cũng bày trò đặt tên này tên nọ, khó nghe muốn chết ..
- Chẳng lẽ anh không thích món ăn " Sum họp " này.

Không để ý ẩn dụ trong lời nói của Vũ Thường , nên Thế Bảo vô tư đáp :

- Không . Anh cũng muốn thử qua để xem nó ra sao.

Sau mẫu chuyện về ăn uống, cả hai rơi vào im lặng . Chẳng ai nói thêm gì nữa . Mà thật vậy, với họ phải nói gì đây ? Trong ngần ấy thời gian đã có nhiều biến động xảy ra, và bản thân của họ không biết nên bắt đầu từ chuyện gì.

- Em quen anh ấy lúc du học bên Mỹ à.
- Anh muốn nói đến Thiện Nhân.
- Phải.

Vũ Thường từ tốn kể :

- Sau khi được bác Hai em bảo lẳng sang Mỹ du học, em được Thiện Nhân chăm sóc rất chu đáo . Nếu không có anh ấy, em nghĩ có lẽ em không hoàn thành được việc học của mình.
- Anh ấy thật tốt.

Vũ Thường tiếp tục :

- Ba củaA Thiện Nhân có một công ty tại Việt Nam . Nên sau khi tốt nghiệp, anh ấy có đề nghị em sau khi về nước thì đến làm việc.
- Vì thế anh mới gặp em tại phòng phỏng vấn.

Vũ Thường gật đầu thừa nhận . Thế Bảo lên tiếng :

- Hai năm sống bên Mỹ, chắc em chật vật lắm.
- Cám ơn anh đã quan tâm, em cũng xoay sở được . Còn anh thì sao.

Đến lượt Thế Bảo kể :

- Anh đã đưa ba của anh về sống chung để tiện chăm sóc . Còn Đông Sơn thì

- Em có biê"t việc này qua thư mẹ em gửi qua . Em thật không nghĩ Đông Sơn ra nông nổi như vậy.

- Nó xứng đáng nhận lãnh hậu quả đó . Nếu như nó đừng gây ra bao nhiêu chuyện, chắc chúng ta không phải ra cơ sự hôm nay.

Vũ Thường cười nửa miệng :

- Bao năm rồi, em nghĩ anh thay đổi, nhưng anh vẫn th^ . Tại sao anh thích đổ thừa cho hoàn cảnh hay người nào khác , mà không tự nhận trách nhiệm về mình.

- Anh

- Hai năm ! - Vũ Thường nhấn giọng - Thời gian tuy không dài, nhưng em cứ ngỡ nó sẽ làm thay đổi được định kiến nơi anh , nhưng mà

Thế Bảo nhẹ giọng :

- Anh xin lỗi . Anh không có ý làm em khó chịu.

- Không sao . Em xin lỗi . Mình đừng biến tối nay thành cuộc tranh cãi nữa ..

Thế Bảo gạt nhẹ đầu . Cô phục vụ quay trở lại với món ăn trên tay.

- Chúc anh chị ngon miệng.

Vũ Thường cho thức ăn vào hai chén , rồi cùng Thế Bảo dùng :

- Anh thấy món ăn thế nào.

Thế Bảo chép miệng :

- Cũng lạ miệng lắm, nhưng hậu rất đậm đà, thanh và dịu.

Họ im lặng dùng bữa . Một lúc sau, Thế Bảo lấy khăn lau sơ qua miệng , đoạn thốt :

- Vũ Thường này ! Anh có chuyện muốn nói với em.

- Nếu là chuyện trước đây, em nghi! anh đừng nói sẽ tốt hơn.

- Trốn tránh sự thật đâu phải là tính cách củA em.

Vũ Thường chậm rãi :

- Nhưng sự thật chẳng bao giờ thay đổi thì có ích gì khi anh nhắc lại nó.

- KHÔNG lẽ thật sự trong lòng em, tình cảm của chúng ta đã chấm hết.
- Con tim của em đã nguội lạnh từ lâu rồi ..

Giọng Thế Bảo trầm và ấm :

- Hai năm, đối với anh đó là thời gian đầy thử thách . Anh tự hỏi bản thân có nên chờ đợi nữa hay không , và nó mách bảo cho anh biết là nên . Cứ thế, từng ngày trôi qua anh nuôi hy vọng sẽ có một ngày

- Anh Bảo ! Em xin lỗi ..

- Tại sao em cứ xin lỗi mãi ? Xin lỗi có thể làm cho mọi chuyện kết thúc hay sao ? - Thế Bảo thở hắt ra - Anh biết em vẫn còn yêu anh . Bằng không em chẳng bao giờ quan tâm mọi chuyện qua thư của mẹ gửi sang cho em.

Vũ Thường cố giữ, vẻ bình thản :

- Em quan tâm không có nghĩa là em còn tình cảm với anh . Đó là hai việc khác nhau, mong anh hiểu cho.

Thế Bảo ngồi chết lặng , tựa hẳng vào thành ghế . Anh ngồi im suy nghĩ .

VẬY mà , bấy lâu nay, anh cứ hão vọng cho rằng Vũ Thường còn quan tâm đến anh . Nhưng giờ đây , lời lẽ của nàng như một bản án được vị quan toà ban ra . Anh mới biết chính mình là kẻ điên rồ, chính anh mới là kẻ ảo vọng . Thế Bảo gào trong lòng, tự nguyện rửa mình.

Nhìn qua Vũ Thường với cái nhìn tuyệt vọng của kẻ sắp chết đuối, anh nói :

- Bây giờ thì anh đã hiểu rồi, . Anh thật là ngốc nghếch quá . Anh sẽ không bao giờ làm phiền em nữa.

Anh đặt tiền lên đĩa để trả phần ăn , sau đó bỏ đi ra ngoài ..

Vũ Thường ngồi bất động , lòng nàng tan nát . Nàng chẳng hiểu sao lại buông ra những lời lẽ ấy, mặc dù nàng vẫn còn yêu anh rất đậm đà . Nhưng sao nàng lại phản đối khi anh đề nghị nối lại tình xưa ? Phải chăng trong lòng nàng vẫn còn đó sự nhỏ nhen, đố kỵ . Hay là nàng còn sợ viễn cảnh ngày nào từng làm tan nát con tim nàng.

Nhìn bóng dáng Thế Bảo xa dần và khuất đằng xa, lòng Vũ Thường trĩu nặng nỗi niềm trắc ẩn.

Nàng ngồi thêm chút nữa, liên tưởng về mọi chuyện đã xảy ra . Có thật là nàng đã quên anh thật không ? Và như Thế Bảo vừa nói, nàng đã không còn màng đến tình cảm giữa hai người . ? Nàng biết nàng đang tự dối lòng, trốn chạy tình yêu chân thành của anh đã và đang dành cho nàng.

Vũ Thường rời bàn, bước ra cửa vừa lúc có hai người khách đi vào, họ trò chuyện.

- Tội nghiệp anh thanh niên đó quá !

- Ủ, gã tài xế chạy ẩu quá . Không biết anh ta có sao không.

Bất chợt Vũ Thường linh cảm điều gì đó chẳng lành . Nàng hỏi :

- Đã xảy ra chuyện gì vậy ạ.

- Có anh thanh niên vừa bị xe . . .ng ngoài kia.

Người nọ bồi thêm :

- Nghe đâu anh ta cũng vừa từ nhà hàng này đi ra.

Chẳng nói chẳng rằng, Vũ Thường tuôn chạy ra ngoài trước sự ngơ ngác của hai người nọ.

Vũ Thường sợ đến toát mồ hôi . Nàng run rẩy nghi lễ nào người thanh niên đó là Thế Bảo . Cầu trời đừng cho đây là sự thật . Nàng không thể mất anh được . BẢO ƠI ! Em yêu anh . Hãy tha lỗi cho em . Chẳng bao giờ em muốn làm anh buồn . Đừng xảy ra chuyện gì với anh nhen.

Vũ Thường chạy bỏ đến chỗ đám đông lúc này đang vây quanh anh thanh niên.

Cảnh tượng trước mắt suýt làm cho Vũ Thường ngất đi . Chiếc tắc xi bẹp dính cả đầu xe vào thân cây ven đường . Điều này cho thấy tai nạn không phải nhỏ.

Nàng cố vệt đám đông , miệng kêu to :

- Làm ơn cho tôi qua . Anh BẢO ơi !

Có ai đó nắm lấy tay nàng giữ lại.

- Chị vào không được đâu . Anh ta chết rồi.

Toàn thân nàng cơ hồ chao đảo . Nàng muốn hét thật to lên, nhưng chẳng còn hơi sức nữa.

- Buông tôi ra ! Mặc tôi.

Nàng cố vùng vẫy, muốn được đến bên anh ..

- Vũ Thường ! Em làm gì thế.

Nàng chững người lại, đảo dác tìm và nhìn thấy Thế Bảo đang đứng đằng kia.

Lòng nàng mừng khôn tả, nàng lao tới ôm chầm lấy anh.

- Anh BẢO !

- Em !

- Em sợ quá . Em cứ tưởng người đó là anh ..

Thế Bảo siết nhẹ thân hình nàng vào lòng :

- Làm sao anh có thể chết được . Anh phải sống để lo lắng cho em suốt cuộc đời này chứ ..

- Hãy tha thứ cho em ..

Thế Bảo ngắt lời :

- Đừng nói gì cả, anh hiểu mà.

Họ Ôm chầm lấy nhau . Giờ đây, cả hai biết rằng họ không thể nào sống xa nhau được nữa . Qua bao nhiêu chông gai, gian khổ . Cuối cùng , con thuyền hạnh phúc cũng cập được vào bến bờ hạnh phúc.

Với họ thì ra hạnh phúc không xa xôi, mong manh . Nó chỉ có ở hai con tim hoà thành một nhịp . Nó hiện hữu quanh họ trong những điều tầm thường nhất ..

Từ nay, họ có nhau trong đời ..

Hết

Đánh máy: MưaRoi

Nguồn: vietlove

Được bạn: một sách đưa lên
vào ngày: 2 tháng 3 năm 2004